ମାସିକ
ଡିଟେକଟିଭ୍

ଃ ସମ୍ପାଦନା ଃ

କାହ୍ନୁଚରଣ ଓ ଅନିଲକୁମାର

ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (ତୃତୀୟ ସଂଖ୍ୟା)	ମାର୍ଚ୍ଚ, ୧୯୬୦	ପ୍ରତିଖଣ୍ଡର ମୂଲ୍ୟ ୭୫ ନୂ. ପ ବର୍ଷକୁ ୮ଟଙ୍କା ୬ମାସକୁ ୪ଟଙ୍କା

ଯୁଗର ବାସ୍ତବ ଗତଯୁଗର କଳ୍ପନା । ଆଜିର କଳ୍ପନା ଆସନ୍ତାକାଲିର ବାସ୍ତବ । "ମଣିଷ ମରେ" ଉକ୍ତି ପରି ଏହା ଜାଗ୍ରତ ସତ୍ୟ । ଏ ଗ୍ରହାନ୍ତରଗାମୀ ମଣିଷ ଚାହୁଁଛି ଗୋଟେ କିଛି ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଓ ସରଳ । ସରଳ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ସେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ ଦୁନିଆର ପ୍ରତି ଅଣୁ, ପରମାଣୁ । ତେଣୁ ଯୁଗ ରୁଚିରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ଓ କ୍ଷୁଦ୍ର କବିତା ।

ଓଡ଼ିଆ କଥା ସାହିତ୍ୟରେ ଓଡ଼ିଆ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ଗୋଟାଏ ସଚେତନ ଅଙ୍ଗ । ଓଡ଼ିଶାର ମାନଚିତ୍ର ଉପରେ ମାସ୍ତୁଲ ଭଳି ଛିଡ଼ା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି ଶହ ଶହ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ଲେଖକ । କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଆମକୁ କରିପାରିଲାନି ସାହାଯ୍ୟ । ରହସ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଗାଉ ଖୁଆଇ ରୋମାଞ୍ଚକର କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ସେମାନେ ଅମତ । ଓଡ଼ିଆ କଥା ସାହିତ୍ୟରେ ଅଭାବ ରହିଛି ରୋମାଞ୍ଚ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପର (**short crime story** ବା **Detective story**) କିନ୍ତୁ ସେଥିପ୍ରତି ଉତ୍କଣ୍ଠା ରହିଛି ଓଡ଼ିଆ ପାଠକର । ତେଣୁ ଅନୁବାଦହିଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପନ୍ଥା ।

ଓଡ଼ିଶାରେ ଭରିରହିଛି ରୋମାଞ୍ଚକର ଉପନ୍ୟାସ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଜଣଙ୍କର ପେଶା ନୁହେଁ କେବଳ ଏ ପ୍ରକାର ଉପନ୍ୟାସ ଲେଖିବା । କାରଣ ତା ତାଙ୍କୁ ଯୋଗାଇ ପାରେନି ଜୀବନଧାରଣର

ଖୋରାକ, ଦେଇପାରୁନି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ତା ଜୀବନର ଅଭାବ, ଅଭିଯୋଗ, ତା କାର୍ଯ୍ୟ ମୁଖର ଜୀବନକୁ ହାଲୁକା ଓ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେନି ଦେଶମାଟି ଉପନ୍ୟାସ ଲେଖିବାର ନିଶା । ତେଣୁ ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ପରିବେଷଣ କରିପାରେନି ତାର କଥା ଅନୁଯାୟୀ ଲେଖା । ଏଥର ଆମେ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏକ ବାଧନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଲୁ । ଜଟିଳ ସମସ୍ୟାର ଆବରଣ ମଧ୍ୟରେ ଲେଖକ ହୋଇପଡ଼ିଲେ ନାଗୁର । ଲେଖା ଦେବା ହୋଇପଡ଼ିଲା ଅସମ୍ଭବ । ଆଜ ଗୋଟେ ସଂଖ୍ୟାରେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଆପ୍ୟାୟିତ କରିବେ । ଏହା ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆପଣମାନଙ୍କଠାରୁ କ୍ଷମାର ସୌଜନତା ଗୃହୀତା ।

ଆପଣମାନେ ଆପଣଙ୍କର ସ୍ପଷ୍ଟ ମତାମତ, ପତ୍ର ଜରିଆରେ ପଠାନ୍ତୁ । ତା ଫଳରେ ସେ ଆମକୁ ଦେବ ଏକ ଧାଗ ଦର୍ଶନର ଟନ୍ନା । ତେଣୁ ମନ୍ତବ୍ୟ ସଂକ୍ଷେପ୍ତ, ଓ ଉଚ୍ଚଦରର ହେବା ଉଚିତ ।

ନାନା ଝଡ଼ଝଞ୍ଜା "ଆତ୍ମହତ୍ୟା" ଓ "ହତ୍ୟା" ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଆପଣଙ୍କ ହାତକୁ ଆମେ ବଢ଼ାଇ ପାରିଲୁ ଛଅଟା ସଂଖ୍ୟା । ... ଗୋଟି ମାସର ପରିଶ୍ରମ । ଆପଣମାନେ ଏ ପତ୍ରିକା ବଞ୍ଚାଇ ରଖି... ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇ ଆମକୁ ଭବିଷ୍ୟତର ଆଶା ଦେଇ ପାରିଛ... ଏଥିପାଇଁ ଆମେ ଆସନ୍ନ ଦୋଳପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଉପହା... କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଜଣାଉଛୁ ଏକ ଶୁଭେଚ୍ଛା

କ୍ଷମାଭିକ୍ଷା

ଆମେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲୁ ତୃତୀୟ ସଂଖ୍ୟାରେ ପ୍ରକା... ପାଇବ" ଫାଶୀ ଖୁଣ୍ଟରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ କମ୍ବା ରାଜୀର ଭୁତ ଏହ... ଗୋଟିଏ ଅନୁବାଦ ଗଳ୍ପ ହୋଇଥିଲା । ଅନୁମତି ପାଇବାର ବିଳମ୍... ଘଟିବାରୁ ପ୍ରକାଶ କରି ପାରିଲୁ ନାହିଁ । ଅନୁମତି ପାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରକାଶ କରି ଆପଣଙ୍କ ହାତରେ ଦେବୁ ।

୧ମ ସଂସ୍କରଣ ଶେଷ ହେବା ଉପରେ

ନାଟ୍ୟକାର—ଶ୍ରୀ ଧନେଶ୍ୱର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର

ସାମାଜିକ ନାଟକ

ଉଠା ପାଚେରୀ

ମୂଲ୍ୟ—ଦୁଇଟଙ୍କା ପଚିଶ ନୂ: ପ:

(ଯାହାର ଲେଖା, ଅଭିନୟ ଓ ନୂତନତ୍ୱ ନାଟ୍ୟଜଗତରେ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ଚାଞ୍ଚଲ୍ୟ)

ପ୍ରକାଶକ—କିରଣ ପ୍ରକାଶନ

ତିନିକୋଣିଆ ବଗିଚା, କଟକ-୧

ପଢ଼ନ୍ତୁ, ପଢ଼ନ୍ତୁ,

ଗୋଟିଏ ନାରୀର ମର୍ମନ୍ତୁଦ କାହାଣୀ

କନିଆଁ ମା

ମୂଲ୍ୟ—ତିନିଟଙ୍କା

ଲେଖିକା—ଶ୍ରୀମତୀ ରାଜଲକ୍ଷ୍ମୀ ପଟ୍ଟନାୟକ

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ—କିରଣ ପ୍ରକାଶନ୍

ତିନିକୋଣିଆ ବଗିଚା, କଟକ-୧

ପଢ଼ନ୍ତୁ ! ପଢ଼ନ୍ତୁ !

ପୌଢ଼ଶିକ୍ଷା ସାହିତ୍ୟମାଳା (୧ମ)

ସେ କାଳର କଥା

ଲେଖିକା—ଶ୍ରୀମତୀ ପ୍ରତିଭା ମଞ୍ଜରୀ ପଟ୍ଟନାୟକ

ମୂଲ୍ୟ ୫୦ ନୂ. ପ.

ପ୍ରକାଶକ—କିରଣ ପ୍ରକାଶନ୍

ତିନିକୋଣିଆ ବଗିଚା, କଟକ-୧

ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି

ସାହିତ୍ୟ ସାଧକ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳାର ୧ମ ଖଣ୍ଡ

ଟଲଷ୍ଟୟ

ଲେଖକ—**ଅଧ୍ୟାପକ ଜାନକୀ ବଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି**

ପ୍ରତି ଖଣ୍ଡର ମୂଲ୍ୟ ୧୦୦ ନୂ. ପ.

ପ୍ରକାଶକ—**କିରଣ ପ୍ରକାଶନ**

ତିନିକୋଣିଆ ବଗିଚା, କଟକ-୧

FORM IV

See Rule 8

Statement about ownership and other particulars about newspaper Detective to be published in every month of the Year.

1. Place of Publication—Paramarthi Printing Works, Cuttack—1
2. Periodicity of its Publication— Monthly.
3. Printer's Name —Kanhu Charan Pattnaik
   Nationality —Indian (Hindu)
   Address —Nimasahi, Cuttack—1
4. Publisher's Name --Kanhu Charan Pattnaik
   Nationality —Indian (Hindu)
   Address —Nimasahi, Cuttack—1
5. Editor's Name —1 Kanhu Charan Pattnaik
   Nationality —Indian (Hindu)
   Address —Nimasahi Cuttack—1
   —2 Anil Kumar Das, Indian
   Potapokhari, Cuttack—4
6. Names and address of individuals who own the newspaper and partners —Anil Kumar Das
   same as above
   —Kanhu Charan Pattnaik

I KANHU CHARAN PATTNAIK, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Date 10. 3. 60

Signature of the publisher
Kanhu Charan pattnaik

ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଓ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର

ଓଡ଼ିଆ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଓ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର

"A nation is known by its theatre" ଗୋଟିଏ ଜାତିକୁ ତା'ର ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଦ୍ୱାରା ଜାଣିହୁଏ । ତେଣୁ ପୃଥିବୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଭ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଓ ତାର ଆଧୁନିକ ସଂସ୍କରଣ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପ୍ରତି ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଅଛି । ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଓ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଜାତିର ପ୍ରତିନିଧି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ । ସରକାର ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଓ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ସାହାଯ୍ୟରେ ଦେଶ ଓ ଜାତିକୁ ନିଜ ଆଦର୍ଶରେ ଗଠନ କରିବାରେ ଏକ ପ୍ରଧାନ ଅସ୍ତ୍ରବୋଲି ମନେ କରନ୍ତି । ସାମୟିକ ଆନନ୍ଦ ପାଇଁ ଏ ଦୁଇଟିର ଦାନ ଯେତିକି, ତା ଠାରୁ ଅଧିକ ସମାଜ ଓ ଦେଶକୁ ନୂତନ ଆଦର୍ଶରେ ଗଠନ କରିବାରେ । ଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଓ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପ୍ରତି ସରକାରଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଛି ।

ପ୍ରଥମେ ଓଡ଼ିଶାର ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ କଥା ବିଚାର କରାଯାଉ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ କେତେ ବ୍ୟବସାୟୀ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ମୁଣ୍ଡଟେକି ପୁଣି କାଳର ସ୍ରୋତରେ ଭାସି ଯାଇଛନ୍ତି । ତାର ହିସାବ ଦେବା ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନୁହେଁ । ବହୁ ବାଧାବିଘ୍ନ ଭେଦି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚି ଅଛି ଯେଉଁ ବ୍ୟବସାୟୀ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଗୁଡ଼ିକ ସେ ଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି— ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ଥିଏଟର 'A' ଅନ୍ନପୂର୍ଣ୍ଣା ଥିଏଟର 'B' ଓ ଜନତା ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ । ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ **propritorship** ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ । ଶେଷୋକ୍ତଟି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କଳାକାର ମାନଙ୍କର ସମ୍ମିଳିତ ଚେଷ୍ଟାରେ ପରିଚାଳିତ । ନାନା ପ୍ରକାର ଆର୍ଥିକ ଓ ମାନସିକ ଅବସ୍ଥାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ସୁଦ୍ଧା ଜନତା ରଂଗମଞ୍ଚକୁ ବଂଚାଇ ଆଣିଥିବାରୁ ସେହି ପରିଚିତ ଅପରିଚିତ କଳାକାର ମାନେହିଁ ପ୍ରଶଂସା ପାଇବାର ହକ

ଦାବି । ଅର୍ଣ୍ଣପୂର୍ଣ୍ଣା ଏ, ବି ଗ୍ରୁପ୍ ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ ବାଦ ଯିବେ ନାହିଁ, କାରଣ କାଳର ସ୍ରୋତରେ ଅନେକ ବୁଡ଼ିଯିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଏହି କେତୋଟି ଯେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ରହି ପାରିଛନ୍ତି ଏ କଥା କମ୍ ଗୌରବ ବିଷୟ ନୁହେଁ । ଦେଢ଼ କୋଟି ଓଡ଼ିଆଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧି ରୂପେ ତାର ଅନ୍ତର ବ୍ୟବହାର ଗୁଲଚଳନକୁ ରୂପଦେଇ ଆସୁଥିବା ଏହି ଯେଉଁ କେତୋଟି ରଂଗମଞ୍ଚ ତାର ଅବସ୍ଥା ଜାଣିବୁଝି ଓଡ଼ିଶା ସରକାର କଣ କରିଛନ୍ତି ? ଆର୍ଥିକ ପରିସ୍ଥିତି ଅବଶ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ଦାୟୀ । ଜନତା ରଂଗମଞ୍ଚ ତାର ସ୍ଥାୟୀ ରଂଗମଞ୍ଚ ଛାଡ଼ି ପଳାଇ ଯାଇଛି ଦୂରକୁ, କେବଳ ପେଟ ପୋଷିବା ପାଇଁ କଳାର ସାଧନା ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଏ ସବୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସରକାର ସାମୟିକ ସାହାଯ୍ୟ ଦେଇ ରଂଗମଞ୍ଚଗୁଡ଼ିକୁ ଯୁଗୋପଯୋଗୀ କରି ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବା ଉଚିତ ।

ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚିତ୍ର ବିଷୟରେ ନକହିବା ହିଁ ଭଲ । ଅବଶ୍ୟ ସ୍ୱାଧୀନତା ପରେ ପରେ କେତୋଟି ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚିତ୍ର ମୁକ୍ତିଲାଭ କଲାଣି, ଶ୍ରୀଥାପି ରୂପ ଭାରତୀର ଜଗନ୍ନାଥ" ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଫିଲ୍ମ୍ ଗୁଡ଼ିକ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚିତ୍ର ଅଗ୍ରଗତିର ମାଇଲ ଖୁଣ୍ଟ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେବା ନିର୍ବୋଧତା । ତଥାପି ଚଳଚିତ୍ର ନିର୍ମାତା ଓ ଉଦ୍ୟୋକ୍ତାମାନଙ୍କୁ ଶତ ଶତ ଧନ୍ୟବାଦ, ସେମାନଙ୍କର ନିଷ୍ଠାପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ସରକାର କଣ କରିଛନ୍ତି ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚିତ୍ର ପାଇଁ । ବର୍ଷରେ ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ଫିଲ୍ମ୍ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିବାକୁ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ସରକାରଙ୍କର ମୋଟା ଟ୍ୟାକ୍ସ ପଥରୋଧ କରୁଛି । ନିକଟରେ ଶ୍ରୀଲୋକନାଥ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ସରକାରଙ୍କ ଏ ନୀତି ଯୋଗୁ ଉଦ୍ୟୋକ୍ତାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭାଟେଣି ପଡ଼ିଛି । ଏ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ଆଶା କରୁ ଏହାର ସୁବିଚାର କରି ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସହଯୋଗରେ ଓଡ଼ିଆ ଚଳଚିତ୍ରକୁ ଆଗେଇ ନେବେ ।

ଆପଣଙ୍କ ମତାମତ

ନୂଆ ବଜାର

ପ୍ରିୟ ସମ୍ପାଦକ,

ବହିଟି ମନ୍ଦ ହୋଇନି, ତଥାପି ପ୍ରଥମ ସଂଖ୍ୟା ଅପେକ୍ଷା ଏଇଟା ଉନ୍ନତ ଧରଣର 'ବହିଟି ପଢ଼ିଲି' ଅନୁଭବ କଲି--ଯେପରି ଟେଲସର କୌଣସି ବାହାଦୁରୀ ନାହିଁ; ଅତ ସେ ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି କ୍ଲାନ୍ତ ।

ତେଣୁ ଟିକେ ଅସମ୍ଭବ ଜଣା ପଡ଼ୁଛି । ବ୍ୟକ୍ତିର ବିଶ୍ଳେଷଣ ନାହିଁ। ଭାଷା ଉଚ୍ଚ ଦରର ନୁହେଁ ତଥାପି ରହସ୍ୟ ମୂଳକ ।

ଆପଣଙ୍କର

ଶ୍ରୀ ଶଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ପଟ୍ଟନାୟକ

ବାଲାସପୁର (ମୟୂରଭଞ୍ଜ)

ପ୍ରିୟ ମହାଶୟ,

ଆପଣଙ୍କର ଏ ଉଦ୍ୟମ ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଶତ ଧନ୍ୟବାଦ କେବଳ ବଞ୍ଚାଇ ରଖନ୍ତୁ, ଏହାହିଁ ମୋର କାମନା, ଆମ ଜୀବନର ଦୈନନ୍ଦିନ ରୋମାଞ୍ଚକର ଘଟଣା ଅନ୍ତତଃ ସଂକ୍ଷେପରେ ଦେଲେ ଆମେ ପାଠକମାନେ ଖୁବ ଉତ୍ସାହିତ ହୁଅନ୍ତେ ।

ଆପଣଙ୍କର

ବୀର ବର ସ୍ବାଇଁ

ଦରଘା ବଜାର

ପ୍ରିୟ ମହାଶୟ,

ବହିଟି ପଢ଼ିଲି, ଖୁବ ଭଲ ଲାଗିଲା ୨ୟ ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରଥମ ସଂଖ୍ୟାଠାରୁ ଖୁବ୍ ଭଲ । ଏହା ପଢ଼ି କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ନିଜକୁ ଭୁଲି ଯାଇଅଛି । ବଜାରରେ ମିଳୁଥିବା ଅନ୍ୟ ବହିଠାରୁ ଏହା କୌଣସି ଗୁଣରେ କମ ନୁହେଁ । ଆଶା, ପର ସଂଖ୍ୟା ଆହୁରି ଭଲ ହେବ ।

ଆପଣଙ୍କର

ଶ୍ରୀ ଗଣେଶ ପ୍ରସାଦ ଦାସ

ଭଏର ପୁର (ଢେଙ୍କାନାଳ)

ପ୍ରିୟ ସମ୍ପାଦକ,

ବହି ପଢ଼ିଲି, ଯାହା ମୋର କ୍ଷୁଦ୍ର ମନକୁ ଅପିଲ କେଲିଲି, କ୍ଷମା କରିବେ । ପ୍ରଥମ ୮୦ ପୃଷ୍ଠା ପଢ଼ିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେଲା । ତେଣିକି ଆଉ ମନ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ପ୍ଲଟସବୁ ସନ୍ଦେହ ରଖି ଆହୁରି ଘନୀଭୂତ ହୋଇଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା ।

* * * ତଥାପି ଥରେ ପଢ଼ିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ଶେଷ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହେବ ।

ଆପଣଙ୍କର

ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ବନାଥ ନାୟକ

ମାସିକ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ୍‌ର ନିୟମାବଳୀ

(ମାସର ପ୍ରଥମ ସପ୍ତାହରେ ପତ୍ରିକାଟି ପ୍ରକାଶ ପାଏ)

ଗ୍ରାହକମାନଙ୍କ ପାଇଁ :—

ପ୍ରତି ସଂଖ୍ୟାର ମୂଲ୍ୟ ୭୫ ନୂ: ପ: । କେବଳ ବାର୍ଷିକ ସଂଖ୍ୟା ଓ ପୂଜା ସଂଖ୍ୟାର ମୂଲ୍ୟ ୧.୨୫ ନୂ:ପ । ଗ୍ରାହକମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସଂଖ୍ୟାପାଇଁ ଅଧିକ ପଇସା ପଡ଼େନାହିଁ । ଗ୍ରାହକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବର୍ଷକୁ ଆଠଟଙ୍କା ଓ ଛଅମାସକୁ ଚାରିଟଙ୍କା । ନମୁନା ପାଇଁ ଏକ ଟଙ୍କା ପଠାଇବାକୁ ହୁଏ ।

ଏଜେଣ୍ଟମାନଙ୍କ ପାଇଁ :—

ଏଜେଣ୍ଟ ମାନଙ୍କୁ ଶତକଡ଼ା ପଚିଶ ଠାରୁ ତେତିଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କମିଶନ ଦିଆଯାଏ । ସାଧାରଣତଃ ପଚିଶ ଖଣ୍ଡରୁ ବେଶି କପି ମଗାଇଲେ ଶତକଡ଼ା ତେତିଶ କମିଶନ ଦିଆଯାଏ । ପତ୍ରିକା ପଠାଇବା ଖର୍ଚ୍ଚ ଆମେ ବହନ କରୁ ।

ଲେଖକ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ :—

'ମାସିକ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ୍‌' ସାଧାରଣ ଗଳ୍ପ ଉପନ୍ୟାସର ପତ୍ରିକା ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଲେଖକମାନେ ରହସ୍ୟ ମୂଳକ, ରୋମାଞ୍ଚକର ଅଥବା ଲୋମହର୍ଷଣକାରୀ ଘଟଣା ମୂଳକ, ଲେଖା ପଠାଇଲେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଏ । ଲେଖା ଅନ୍ତତଃ ଛପା ୧୦୦ ପୃଷ୍ଠା ମଧ୍ୟରେ ହେବା ଉଚିତ । ନୂଆ ଲେଖକମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ସୁବିଧା ଦିଆଯାଏ ।

ପୁସ୍ତକ ସମାଲୋଚନା ପାଇଁ :—

କେବଳ ରହସ୍ୟମୟ, ଭୌତିକ, ରୋମାଞ୍ଚକର କାହାଣୀ ପୁସ୍ତକ ମାନଙ୍କରୁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ପଠାଇଲେ ତାହାର ସମାଲୋଚନା କରାଯାଇଥାଏ

ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଇଁ :—

ପତ୍ରିକାଟି ପଢିସାରିବା ପରେ ନିଜର ମତାମତ ସଂକ୍ଷେପରେ ଜଣାଇଲେ ସେ ଗୁଡ଼ିକ ପତ୍ରିକାରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଏ ।

ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ ହାଉସ, ତିନିକୋଣିଆ ବଗିଚା, କଟକ—୧

ବ୍ୟର୍ଥ ଚକ୍ରାନ୍ତ

୯/୩୩୮
1.4.୬୦

ଲେଖକ—ଶ୍ରୀ ଅଭିମନ୍ୟୁ ମହାପାତ୍ର

ନଂ........
ତା........
* ଖଉଘଟକେଲି

କ୍ରିଂ, କ୍ରିଂ, କ୍ରିଂ ।

ଟେଲିଫୋନର ଘଣ୍ଟା ବାଜି ଉଠିଲା ।

ପୋଲିସ ଅଫିସର ସୁବାହୁ ସିଂହ ଆରାମ ଚେୟାର ଉପରେ ଅବଶ ଶରୀରଟାକୁ ପିଙ୍ଗି ଦେଇ କ୍ଲାନ୍ତି ଦୂର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସର୍ବବ୍ୟାପି ଔଦାଶ କରାଇ ଦେଉ ନ ଥିଲେ । ସୁବାହୁ ସିଂହ ଭାବୁଥିଲେ ତାଙ୍କ ପୋଲିସ ଜୀବନର ଅତୀତ କଥା । ଜୀବନସାରା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନାଁରେ ଅଶାନ୍ତ କାପର ଘେର ରହିଥିଲା । ଟେଲିଫୋନର ଶବ୍ଦରେ ଚମକି ପଡିଲେ ସେ । ରିସିଭରକୁ କାନ ପାଖକୁ ନେଲେ ।

ହ୍ୟାଲୋ—
କଣ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରୁ କହୁଛନ୍ତି ?
ହଁ, ଲାଲବାଗ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନ ।
ହଁ, ମୁଁ ଇଣ୍ଟ୍ରାକ୍‌ଟର ପଟ୍ଟନାୟକ ଘରୁ କହୁଛି ।
କଣ କହନ୍ତୁ ।
ମର୍ଡ଼ର—
କାହାର ମର୍ଡ଼ର ?
ନିଜେ ଇଣ୍ଟ୍ରାକ୍‌ଟର ପଟ୍ଟନାୟକ ।
ଅଚ୍ଛା ଏବେ ଯାଉଛୁ ।

ଭୋର ହୋଇ ଯାଇଛି । ପୃଥିବୀ ଜାଗି ଉଠିଲାଣି । ସୁବାହୁ ସିଂହଙ୍କର କିନ୍ତୁ ଏ ସବୁ ପ୍ରତି ଯେମିତି ନଜର ନାହିଁ । ସୁବାହୁ ସିଂହ ପୋଲିସ ଭ୍ୟାନରେ ଉଠି ପଡ଼ିଲେ । ସାଙ୍ଗରେ ୨।୩ ଜଣ କନେଷ୍ଟବଲ ଓ ସହକାରୀ ସବଇନସପେକ୍ଟର ଦାଶରଥି ବାବୁ । ଭ୍ୟାନଟି କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ କୋଠା ସାମନାରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ବାହାରେ ଲୋକାରଣ୍ୟ । ସୁବାହୁ ସିଂହ ଚିନ୍ତିତ ଅଥଚ ଦୃଢ଼ ହୃଦୟରେ କୋଠା ଭିତରକୁ ଗଲେ । ବାହାରେ ମାନେ ଗେଟ ପାଖରେ କନେଷ୍ଟବଲ ଦୁଇ ଜଣ ରହିଲେ । ଭିତରକୁ କାହାକୁ ନ ଛାଡ଼ିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ।

ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଶୟନ କକ୍ଷ । ଅଧୁନିକ ଅସବାବରେ କକ୍ଷଟି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ସୁବାହୁ ସିଂହ ଗୃହଅଡ଼କୁ ନଜର ପକାଇଲେ ସ୍ଥିର ଅଭ ଦୃଢ଼ ଦୃଷ୍ଟିରେ । ଦେଖିଲେ ସମସ୍ତେ ବିଚଳିତ ।

ବୃଦ୍ଧ ଡାକ୍ତର କାନରେ ଷ୍ଟେଥିସ୍କୋପ ସେହିପରି ରହିଛି । ମନ ବଡ଼ ବିଚଳିତ କିନ୍ତୁ ଚକ୍ଷୁ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର । ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ମହାପାତ୍ର—ବୟସ ୪୫ ବର୍ଷ ଭିତରେ । ନିଜ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା ପରି ଜଣା ପଡ଼େ । ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ କମ୍ପାନୀର ମ୍ୟାନେଜର ।

ଉତ୍କଳ ପଟ୍ଟନାୟକ ବାବୁ—ବୟସ ୫୦ ବର୍ଷ । ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ । ଖୁବ୍ ବିଚଳିତ, ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁରେ ସେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲା ପରି ଜଣା ପଡ଼ୁଥିଲେ । ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ—୬୦ ବର୍ଷରୁ ବେଶୀ । ପାଣ୍ଡିଆ ବାଳ । ମାମଲତି, ଭାଉଅ ରେହେଣ୍ଡ୍ରା । ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଆକସ୍ମିକ ମୃତ୍ୟୁ ଯୋଗୁଁ ସେ ଖୁବ୍ ବିଚଳିତ ପରି ଜଣା ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ସେ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ଅତ୍ମୀୟ ।

କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ପଟ୍ଟନାୟକ—ବୟସ ୫୦ ଭିତରେ । ଦେହେରାକୁ କିନ୍ତୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶ କରିନି । ପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶୋଇଛନ୍ତି—ଠିକ୍ ଶୋଇଲା ମଣିଷ ପରି । ପାଖ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଦୁଧ ପିଇଥିବା ଗ୍ଲାସ, **"One husband and two wives"** ନାମରେ ଖଣ୍ଡିଏ ବହି ଓ ଟେବୁଲ ଲ୍ୟାମ୍ପ ।

ସୁବାହୁ ସିଂହ ଘର ଭିତରେ-ପାଦ ନ ଦେଉଣୁ ସମସ୍ୱରରେ ସମସ୍ତେ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲେ । ସୁବାହୁ ସିଂହ କିନ୍ତୁ ନିରୁତ୍ତର । କେବଳ ହାତ ଦୁଇଟିକୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ଦେଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିଥିଲା ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଉପରେ । ଗୃହଅଡ଼ ନୀରବ । ତାହାରି ଭିତ୍ରୁ କଥା ବାହାରୁ ନ ଥିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଥିଲା ପୋଲିସ ଇନସପେକ୍ଟର ସୁବାହୁ ସିଂହଙ୍କ ଉପରେ । ସୁବାହୁ ସିଂହ କିନ୍ତୁ ମୌନ ଭାବରେ ସବୁକଥା ଦେଖପରି ପଢ଼ୁଥିଲେ । ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ନୀରବତା ଭଙ୍ଗ କରି ସୁବାହୁ ସିଂହ କହିଲେ ପଟ୍ଟନାୟକ ବାବୁଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଟିକିଏ ଡାକନ୍ତୁ ।"

କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ସରମା ଦେବୀ—ସୁନ୍ଦର ଦେହେରା । ବୟସ ୩୦ ଭିତରେ । ଯୌବନ ହାର ମାନି ନି ! ବେଶ-ଭୂଷାରେ ପୁରାପୁରି ଆଧୁନିକା ନ ହେଲେ ବି ମଫସଲିଆଣୀଙ୍କ ପରି ନୁହନ୍ତି ! ନିର୍ଜୀବ ପଦାର୍ଥଟିଏ ଆଣିଲା ପରି ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ ତାଙ୍କୁ ଘର ଭିତରକୁ ଆଣିଲେ । ସରମା ଦେବୀ ନିଜ ଭାଗ୍ୟର ନିଷ୍ଠୁର ପରିହାସରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଥିଲେ । ସେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଗୋଡ଼ତଳେ ବସି ପଡ଼ିଲେ । ସୁବାହୁ ସିଂହ ସରମା ଦେବୀଙ୍କୁ ଏପରି ଅବସ୍ଥାରେ ଜଣ ପଶ୍ନବରେ କରୁ ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ତଥାପି ସେ ଆରମ୍ଭ କଲେ—

"ସରମା ଦେବୀ! ଆପଣ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ମର୍ଡ଼ର କରାଯାଇଛି ବୋଲି କେତେବେଳେ ଜାଣିଲେ ?"

ସରମା ଦେବୀଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ଲୋତକରେ ଭାସିଗଲା । ସେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଗଳାରେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ ପୋତି କହିଲେ—

"ବିଛଣାରେ ଶୋଇଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ବିଳାପ କଲେ କୌଣସି ଏକ ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ । ମୁଁ ଉଠି ପଡ଼ିଲି । ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ବୋଲି ଚେଷ୍ଟା କଲି । କିନ୍ତୁ ପାରିଲିନି । ମୋର ସବୁ ସରିଗଲା । ମୁଁ ଚାଲି ଦେଖିଲି ତାଙ୍କ ପାଟିରୁ ଦୁଇଧାର ଲାଳ ଗଡ଼ି ଆସିଛି । ଏହା କେବଳ ୧୫ ମିନିଟ୍‌ର କଥା ।"

"ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର କେହି ଶତ୍ରୁ ଅଛନ୍ତି ?"

"ଯେତେଦୂର ମୁଁ ଜାଣେ ତାଙ୍କର ଶତ୍ରୁ କେହି ନାହାନ୍ତି ।"

"ଆପଣଙ୍କର କେହି ଶତ୍ରୁ ଅଛନ୍ତି ?"

"ମୋ ଜାଣିବାରେ ମୋର କେହି ନାହାନ୍ତି ।"

"ଏପରି ଏକ ଆକସ୍ମିକ ମୃତ୍ୟୁପାଇଁ ଆପଣ କାହାକୁ ସନ୍ଦେହ କରୁଛନ୍ତି ?"

"ନାଁ, ତେବେ ଏଇ କେତେଦିନ ହେଲା ସେ ବଡ଼ ବିବ୍ରତ ଥିଲେ । ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ଓକିଲ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିଲେ ।"

"ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ?"

"ନା, ନା, ମୋ ବିବାହ ଜୀବନର ୧୦ବର୍ଷ ଭିତରେ ମୁଁ ତାଙ୍କର ସେପରି ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳ ଜୀବନ ଦେଖିନାହିଁ । ତେବେ ଏତିକି ଜାଣେ ଯେ ମୋ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ସେ କୌଣସି ଏକ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ।"

"ଆପଣ ତାଙ୍କର ନାମ ଜାଣିଛନ୍ତି ?"

"ନା"

"ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ କଣ ଆପଣଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉନ୍ତି ନାହିଁ ।"

"ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଉନ୍ତି"

"ଅଚ୍ଛା, ଆପଣ ଆପଣଙ୍କର ଗୃହର ଗୃହକର୍ମୀଙ୍କୁ ଜଣ ଜଣ କରି ଡାକନ୍ତୁ,"

ପ୍ରଥମେ ଆସିଲା ଦାସୀ ରମ୍ଭା ।

ପୁଲିସ୍ ଦେଖି ସେ ଡରି ଯାଇ ଥିଲା । ଚେତା ବୁଡ଼ିଗଲା ପରି ସେ ତଳେ ନାଥ୍‌କରି ବସିପଡ଼ିଲା । ସୁବାହୁସିଂହ ହସି ହସି କହିଲେ, "ମାଲିକଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ତୋର ଶେଷ ଦେଖା କେତେବେଳେ ହୋଇଥିଲା ।"

ରମ୍ଭା ମୁଣ୍ଡ ବାଡେଇ ତଳେ ଗଡ଼ି କହିଲା, ମୋର ପୋଡ଼ା କପାଳ । ମୁଁ କଣ ଘଡ଼ିଦେଖିଜାଣେ ଯେ ସମୟଟା କହି ପାରିବି । କି କାଳ ନିଦ ମୋତେ ଲାଗିଲା । ଏମିତି କାଣ୍ଡ ଘଟିଗଲା, ମୁଁ ତ କିଛି ଜାଣି ପାରିଲି ନାହିଁ । ପୋଲିସ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ସୁବାହୁସିଂହ ଜଣ ଜଣ କରି ଘରର ଗୃହର ଗୃହକର୍ମୀ, ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ, ଓକିଲ ପଟ୍ଟନାୟକ, ବୃଦ୍ଧ ଡାକ୍ତର ପ୍ରଭୃତିଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପ୍ରଶ୍ନ କରି ଖବର ସଂଗ୍ରହ କରୁ କରୁ ଦିନ ୧୨ଟା ବାଜିଗଲା । ସେତେବେଳକୁ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ, ସି. ଆଇ. ଡି. ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ଦେଇ ସାରିଥିଲେ ।

ଯାହାହେଉ ପ୍ରଶ୍ନୋତ୍ତର ପରେ ପୁଲିସ ଏତିକି ଜାଣି ପାରିଲେ ଯେ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ପଟ୍ଟନାୟକ ଅତି ସାଧୁ ପ୍ରକୃତିର ଲୋକ । ବିବାହ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଜଣଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ବିବାହ ପରେ ପରେ ସେ ଆଉ ତାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖି ନ

ଥିଲେ । ଅଳ୍ପ କେତେଦିନ ପୂର୍ବରୁ ସେ ବଡ଼ ବିଚଳିତ ହେଉଥିଲେ । ଓକିଲ ସାଙ୍ଗରେ ଗୋଟାଏ ଉଇଲ କରିବା ପାଇଁ ଆଲୋଚନା କରୁଥିଲେ । ସେ ଉଇଲ ମଧ୍ୟ କରି ଯାଇଥିଲେ । କୋର୍ଟରେ ଓକିଲ ସେ ଉଇଲଟିକୁ ଦେଖାଇବାକୁ ରାଜି ହୋଇଥିଲେ । ବୃଦ୍ଧ ଡାକ୍ତର ତାଙ୍କର ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ । ବୃଦ୍ଧ ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ ପ୍ରାୟ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଘରେ ରହନ୍ତି । ଯାହାହେଉ ମରିବାର କେଇ ଘଣ୍ଟା ପୂର୍ବରୁ କେହି ପାଖରେ ନ ଥିଲେ । ସ୍ତ୍ରୀ ଘରକାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ । ଏକାକୀ ପଟ୍ଟନାୟକ ଶୟନ କକ୍ଷରେ ଥିଲେ । ତେବେ ଯାହା ଜଣାପଡ଼ୁଛି ନିଜେ ପଟ୍ଟନାୟକ ବିଷଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଥାନ୍ତି କିମ୍ବା ତାଙ୍କୁ କେହି ମୁଖରେ ବିଷଦେଇ ହତ୍ୟା କରିଥାଉ । ଯେ ଟା ମୋଟ ଘଟଣାଟି ଜାଣି ସାରିବା ପରେ ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ଅନୁସାରେ ସୁବାହୁସିଂହ ପ୍ରତ୍ୟେକ ରୁମ ଗୁଡ଼ିକ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ପାଇଁ ବାହାରିଲେ । ସେ ତାଙ୍କର ସହକର୍ମୀଙ୍କୁ ଗିଲସ ଓ ବହିକୁ ଖୁବ୍ ସାବଧାନରେ ରଖିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇ ଗଲେ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ରୁମ୍ ସର୍ଚ୍ଚ ହେଲା । ସରମାଦେବୀଙ୍କ ଶୟନ କକ୍ଷରେ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ପ୍ରବେଶ କଲେ । ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ଜିନିଷ ଦେଖିଲେ । ସରମା ଦେବୀଙ୍କ ବ୍ୟାଗ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ବିଷ ଶିଶି ବାହାରିଲା । ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସରମାଦେବୀ ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିଲେ । ଅନ୍ୟମାନେ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହୋଇଗଲେ । ସୁବାହୁସିଂହ ସରମାଦେବୀଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ । କିନ୍ତୁ ସରମାଦେବୀ ନିରୁତ୍ତର ।

ସୁବାହୁସିଂହ—ଆପଣ କଥାଟାକୁ ଗୋପନ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, ପାରିବେ ତ ? ଆପଣଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କରିବା କଣ ଭୁଲ ହେବ ?

ସରମାଦେବୀ—ସନ୍ଦେହ ଯଦି ହେଉଛି ମୋତେ ଗିରଫ କରନ୍ତୁ ଫାଶି ଦିଅନ୍ତୁ ଯାହାଆପଣଙ୍କ ଇଚ୍ଛା କିନ୍ତୁ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

ସୁବାହୁସିଂହ—ଆପଣଙ୍କୁ ଅରେଷ୍ଟ କରିବାକୁ ମୁଁ ବାଧ୍ୟ ହେବି ।

ସରମାଦେବୀ—କରନ୍ତୁ ।

ସୁବାହୁସିଂହ—ଆପଣଙ୍କୁ ଅରେଷ୍ଟ କରିବା ଛଡ଼ା ମୋର ଅନ୍ୟକିଛି ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ସରମାଦେବୀ ନିରୁତ୍ତର । ଓକିଲ ପଟ୍ଟନାୟକ ସରମାଦେବୀଙ୍କ ତରଫରୁ ବହୁତ ଯୁକ୍ତି କଲେ । ଡାକ୍ତର, ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ ନିରୁତ୍ତର ।

ଲସ ପୋଷ୍ଟ ମର୍ଟମ୍ ପାଇଁ ପଠାଇ ଦିଆଗଲା । ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଶୟନ କକ୍ଷ ତାଲା ପଡ଼ିଲା । ସରମା ଦେବୀଙ୍କୁ ହାଜତକୁ ପଠାଇ ଦିଆ ଗଲା ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ନ ହେଉଣୁ ଖବରଟା ପ୍ରଚାର ହୋଇଗଲା ।

ବିଶିଷ୍ଟ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ରହସ୍ୟ ଜନକ ମୃତ୍ୟୁ । ଏବଂ ତାଙ୍କର ଯୁବତୀ ସ୍ତ୍ରୀ ସରମା ଦେବୀ ଗିରଫ ।

* * *

ଛଅ ସାତମାସ ପରେ ଗୋଟିଏ ଦିନ । ଭୋର ହୋଇଗଲାଣି, ଓକିଲ ପଟ୍ଟନାୟକ ପ୍ରାତଃ ଭ୍ରମଣରେ ବାହାରି କାଠଯୋଡ଼ିର କୂଳେ କୂଳେ କଟକଚଣ୍ଡୀ ଆଡ଼କୁ ଯାଇଥିବା ରାସ୍ତା ଉପରେ ବୁଲୁଛନ୍ତି । ମନରେ ଅଶେଷ ଚିନ୍ତା । କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ପଟ୍ଟନାୟକ ତାଙ୍କର ଅତି ଆପଣାର ଲୋକ । ତଥାପି ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଅତି ରହସ୍ୟଜନକ । ଓକିଲ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁର ରହସ୍ୟଭେଦ କରିବା ବଡ଼ କଷ୍ଟକର । ଉକିଲ ଛଡ଼ା ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଗୋପନ

କଥା ସେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ; । ଡ଼ାକ୍ତର ରିପୋର୍ଟ ବିଷ ପ୍ରୟୋଗ ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ୟୁ । ସରମା ଦେବୀ ବାସ୍ତବିକ ଅତି ନୀରିହା । କିନ୍ତୁ ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ, ବୃଦ୍ଧଡାକ୍ତର ଆଉ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ବାବୁଙ୍କ ମତରେ ସରମା ଦେବୀ ଏ ହତ୍ୟା କାଣ୍ଡପାଇଁ ଦାୟୀ । ସେମାନେ ପ୍ରମାଣ ପାଇଁ ଘରର ଦାସ ଦାସୀ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହାଜର କରି ପାରିଛନ୍ତି । ତାଛଡ଼ା ପୋଲିସ ତ ତାଙ୍କର କ୍ୟାସ ବାକ୍ସରୁ ବିଷ ଶିଶି ପାଇଲେ । ପ୍ରମାଣ ତ ଯଥେଷ୍ଟ । ସରମା ଦେବୀଙ୍କ ଅନ୍ତର କଥା କିଏ ବୁଝୁଛି । ଜଜ୍ ସବୁ ପ୍ରମାଣ ପାଇ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ସରମା ଦେବୀଙ୍କୁ ନିଜର ନିର୍ଦ୍ଦୋଷିତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପଚାରିଲେ, ସରମାଦେବୀ ନିକେ ନିରୁତ୍ତର ରହିଲେ । କେବଳ ପଦେ କଥା କହିଲେ', ମୋର କିଛି କହିବାର ନାହିଁ, ଆପଣମାନଙ୍କର ଯାହା ଇଚ୍ଛା ଆପଣ କରନ୍ତୁ ।" ଜଜ୍ ରାୟ ଦେଲେ " ଜାଣିଶୁଣି ସରମାଦେବୀ ନିଜର କୌଣସି ଇଚ୍ଛା ସାଧନ ପାଇଁ ନିଜର ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଗଲା । "

ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ବିଶାଳ ସମ୍ପତ୍ତିର ରକ୍ଷଣା ବେକ୍ଷଣ ଭାର ଦିଆଗଲା ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ବାବୁ ଓ ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଉପରେ । ଆଉ ପରାମର୍ଶଦାତା ହୋଇ ରହିଲେ ଓକିଲ ପଟ୍ଟନାୟକ । ଅବଶ୍ୟ ଏ ରାୟ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରକେ ସରମାଦେବୀ ଅଚେତ୍ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଜେଲକୁ ପଠାଇଦିଆଗଲା । କିନ୍ତୁ ଡ଼ାକ୍ତର ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ବାବୁ ଓ ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ ପ୍ରଭୃତି ଖୁବ ଖୁସିଟାଏ ହେଲେ । ଫାଶୀ ପାଇବା ପୂର୍ବରୁ ଡ଼ାକ୍ତରଣୀ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିଲେ ଯେ ସରମା ଦେବୀ ଅନ୍ତଃସତ୍ତ୍ୱା, ତେଣୁ ପୁନଃ ବିଚାର ହେଲା ଏବଂ ଜାବତ୍ ଜୀବନ ଜେଲ ଭୋଗିବା ରାୟ ଦିଆଗଲା । ଓକିଲ ପଟ୍ଟନାୟକ ସେ ଦିନ କୋର୍ଟରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଡ଼ାକ୍ତର ଓ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର

ବାବୁଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଅଜଣା ଅତଙ୍କର ଛାୟା ଘୋଟିଯାଇଥିଲା । ଓକିଲ କିନ୍ତୁ ଅସ୍ୱସ୍ତି ହୋଇଥିଲେ, କାରଣ ୨୦ ବର୍ଷ ପରେ ସରମା ଦେବୀ ଅନ୍ତତଃ ଖଲାସ ହେବେ । ଏ ସବୁ ରଙ୍ଗିନ ପରଦା ଉପରେ ଚଳଚିତ୍ର ପରି ଓକିଲ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ ନାଚୁଥିଲା । ରାସ୍ତା ଉପରେ ଖାଲି ପାଦ ପରେ ପାଦ ପଡ଼ି ଯାଉଥିଲା । ସେ କାହାକୁ ଦୋଷୀ କାହାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ଭାବିବେ ଜାଣିପାରୁ ନ ଥିଲେ । ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପୁଣି ଭାବୁଥିଲେ, "ନା, ନା, ଏ ଗୋଟାଏ ଚକ୍ରାନ୍ତ, ଗୋଟାଏ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର, ଏହାର ମୂଳରେ ନିଶ୍ଚୟ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ବାବୁ, ଡ଼ାକ୍ତର ଓ ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏହି ଭକ୍ଷକମାନେ ରକ୍ଷକ ହୋଇଛନ୍ତି । ତଥାପି ମନ ବୁଝୁନାହିଁ, ସରମା ଦେବୀ ଏ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ପାଇଁ ଦାୟୀ, ସେ କାହିଁକି ତାଙ୍କ ବାକ୍ସରେ ବିଷ ରଖିଥିଲେ । ସେହି ବିଷ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ, କାରଣ କଣ ? ତଥାପି ସନ୍ଦେହ ପରେ ସନ୍ଦେହ ଜମାଟ ବାନ୍ଧିଲେ ବି ସରମା ଦେବୀ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷିନୀ ପରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲେ । ଏ ଚକ୍ରାନ୍ତର ରହସ୍ୟ ଭେଦ କରିବାକୁ ସେ ମନେ ମନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ । ୨୦ ବର୍ଷ ପରେ ସରମା ଦେବୀ ଜେଲରୁ ଫେରିବେ । ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କିଏ । ଖୋଜି ବାହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଓକିଲ ହିସାବରେ ନ ହେଲେ ବି ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ ହିସାବରେ ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସେ କରିବେ । ଏମିତି ଅନେକ କଥା ସେ ଭାବୁଛନ୍ତି, ପଛଆଡ଼ୁ ରାସ୍ତା କଡ଼ରେ କୁକୁର ଗୁଡ଼ାକ ଭୁକି ଉଠିଲେ । ଓକିଲ ଚମକି ପଡ଼ିଲେ । ନୀଳ ରଙ୍ଗର ଏକ କାର ଖୁବ୍ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ତାଙ୍କଆଡ଼କୁ ଛୁଟି ଆସୁଛି; ଶବ୍ଦ ନାହିଁ, ସେ ପ୍ରାଣ ବିକଳରେ ରାସ୍ତା କଡ଼ ଗୁଡ଼ା ଉପରକୁ ଉଠିପଡ଼ିଲେ । ଦୁଇ ସେକେଣ୍ଡ ଡ଼େରି କରିଥିଲେ, ଓକିଲଙ୍କର

ଜୀବନ ବୋଧହୁଏ ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତା ମଝିରେ ଚକଭଳେ । ଉତ୍କଳ କିଛି ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଉତ୍କଳଙ୍କ ଉପରେ ପୁଣି ଆକ୍ରମଣ । ଉତ୍କଳ ଥକାହୋଇ ଛୁଡ଼ାହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଧୂଳି ଭିତରେ ଦେଖିଲେ ଦୁଇଟି ମୁହଁ ତାଙ୍କର ଆଡ଼କୁ ଅନାଇଛନ୍ତି । ଚିହ୍ନିଲା ଚିହ୍ନିଲା ମୁହଁ ପରି ଜଣାପଡ଼ୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଉତ୍କଳ ଏତେ ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ ଯେ କିଛି ସ୍ମରଣ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ପନ୍ଦରଟିବରଷ ଚାଲିଗଲାଣି । ଉତ୍କଳ ବୁଢ଼ା ହୋଇଗଲେଣି କେତେ ଘଟଣା ଘଟି ଚାଲିଲାଣି । ମଝିରେ୨ ଅଗୁନକ ବିପଦର ସମ୍ମୁଖୀନ [illegible] ହୁଅନ୍ତି । ତଥାପି ବଞ୍ଚିଯାଆନ୍ତି । ଆଜିକି ତାଙ୍କର ସେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମନେ ପଡ଼ୁଛି । ୧୫ ବର୍ଷ ତଳେ ଯେମିତି ସେ ରହସ୍ୟର ଚକ୍ରାନ୍ତ ଭେଦ କରିବେ ବୋଲି ଭାବୁଥିଲେ ଏବେ ବି ସେଇମିତି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି ।

ନିମ ଚଉଡ଼ି ମୋଡ଼ ଉପରେ ଗୋଟାଏ ଦ୍ୱିତଳ ପ୍ରାସାଦ । ସେଇ ଘରେ ରହୁଥିଲେ ରାଣୀ ଓ ନୀରଜା । ନୀରଜା ଏକ ଉତ୍କଳଙ୍କ ଅଫିସରେ କାମ କରୁଥିଲା । ନୀର ଅନ୍ୟଅଫିସରେ, ଘରର ମାଲିକ ଉପର ମହଲାରେ ରହନ୍ତି । ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି ହୀନ । ବୃଦ୍ଧ ରାୟ ସାହେବ ନୀରଜା ଓ ରାଣୀକୁ ନିଜର କନ୍ୟା ପରି ଦେଖୁଥିଲେ ଓ ଖୁବ୍ ଯତ୍ନ ନେଉଥିଲେ । ଥରେ ରାଣୀ ରାତି ଭୋଜନ ସରି ଶୋଇବାକୁ ଗଲାବେଳକୁ ଶୁଣିଲା ବେତାରର ପଞ୍ଚରଙ୍ଗୀ ସ୍ୱର ଉପରକୋଠାରୁ ଭାସି ଆସୁଛି । ରାଣୀ ଦୌଡ଼ିଯାଇ ନୀରଜାକୁ କହିଲା, "ନୀରଜା, ଏ ଗୁଡ଼ାକ ଭଲ ଲାଗୁନି । ଦିନସାରା ମଣିଷର ମାନସିକ ଖଟଣି ପରେ ଟିକିଏ ବିଶ୍ରାମ ନେଲାବେଳକୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇବ ସୀତାରର କେଁ୨ ଶବ୍ଦ । କିଏ ବିରକ୍ତ ହେବ ନାହିଁ କହିଲୁ ?

"ନା ରାଣୀ, ସୀତାରର ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବାକୁ ମୋତେ ଭାରି ଭଲଲାଗେ।"

ଭଲ ଲାଗିବାର ଗୋଟାଏ ସୀମା ଅଛି । ଦ୍ୱନରାତ ତଙ୍କଣ ଘଣ୍ଟା ।.........

ନୀରଜା କୌଣସି ମନ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କଲା ନାହିଁ । ରାଣୀ ଫେରିଗଲା । ନୀରଜା ନିଜ ରୁମକୁ ଯାଇ ଖଟିଆ ଉପରେ ଥିବା ବହି ଖଣ୍ଡିକ ହାତରେ ଧରି ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କ୍ରମେ ରାତ୍ରିର ଗମ୍ଭୀରତା ବଢ଼ି ଚାଲିଛି—ନୀରଜାର ସେଥିପ୍ରତି ଖିଆଲ ନାହିଁ । ପୁସ୍ତକଟି ବୋଧହୁଏ ତାକୁ ଭଲ **Intersting** ବୋଧ ହେଉଛି । ଖଟ-ଖଟ-

ଚମକି ପଡ଼ି ପଛକୁ ଅନାଇଲା ସେ । କାହିଁ କିଛିତ ନାହିଁ । ପୁଣି ନିଜ ପଢ଼ାରେ ମନ ଦେଲା । ସେଇ ଶବ୍ଦର ପୁନରାବୃତ୍ତି । ଝରକା ବନ୍ଦ ହୋଇଛି—ଦରଜାଟି ବନ୍ଦ କରି ଦେବାକୁ ମନସ୍ଥ କରି ସେ ଉଠିପଡ଼ିଲା ପରେ ହଠାତ୍ ବିଜୁଳି ଆଲୋକ ଲିଭିଗଲା । ଅଜଣା ଭୟରେ ଶିହରି ଉଠି ସେ ସେଇ ଗାଢ଼ ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ସୁଇଚ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେବାକୁ ଯିବାବେଳେ ସରୁ ପେନସିଲ ଟର୍ଚ୍ଚର ଆଲୋକ ପଡ଼ିଲା ମୁହଁ ଉପରେ । ତା ପରେ ସେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା ଜଣେ ଦୀର୍ଘ ଶୀର୍ଣ୍ଣକାୟ ଲୋକ କଳା ପୋଷାକରେ ଆବୃତ ହୋଇ ତା ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଛି । ଉଃ କି ବିଭତ୍ସ ରୂପ । ଆଖି ଦୁଇଟି ଢାଲ୍ ନାଲ ଦିଶୁଛି ପାଗଳ ମାତାଲ ପରି ।

ଆତତାୟୀ ହସି ହସି ମାଡ଼ି ଆସୁଛି । ନୀରଜାର ଶକ୍ତି ଯେପରି ଲୋପ ପାଇ ଯାଉଛି । ଲୋକଟା କ୍ରମେ କ୍ରମେ ନିକଟକୁ ଆସି କପାଳ ସ୍ପର୍ଶକଲା ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତି—ନୀରଜା ଅନୁଭବ କଲା ଶୀତଳ ଛାଙ୍କା ମସ୍ତିଷ୍କ ଭିତରେ ।

ଗୁଣୀ—ଗୁଣୀ—କ୍ଷୀଣ ଆର୍ତ୍ତନାଦରେ ଥରି ଉଠିଲା ଘରଟି । ନୀରଜା ମନେକଲା ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ ଏହିପରି ରହିଲେ ସାରା ଶରୀରଟି ଯେପରି ଜଳି ଯିବ । ଆତତାୟୀର ବଳିଷ୍ଠ ହାତ ଦୁଇଟି କ୍ରମେ ଅଧିକ ଶକ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଛି ।

ଶେଷ ଶକ୍ତି ଖଟାଇ ସେ ଧକା ଦେଲା ଲୋକଟାକୁ । ଅବଶ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ହାତ ଖସି ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଟିକିଏ ଶିଥିଳ ହୋଇ ଗଲା ଏବଂ ଲୋକଟି ହଲି ଗଲା । କିନ୍ତୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନୀରଜାର ସଂଜ୍ଞାହୀନ ଦେହ ତଳେ ଲୋଟିପଡ଼ିଲା । କ୍ରୂର ଏବଂ ବିକଟ ହସ— ତାପରେ ସବୁ ନୀରବ ।

କେତେ ସମୟପରେ ଗୁଣୀ ଆସି ଦେଖେ ଘର ଅନ୍ଧାରରେ ଲୁଚି ହୋଇ ରହିଛି । ବୋଧହୁଏ ନିଦରେ ଶୋଇଯାଇଛି ଭାବି ସୁଇଚ୍ ଟିପି ଆଲୋକ ଜଳାଇ ଦେଖିଲା ଭୂଲୁଣ୍ଠିତା ନୀରଜାର ଦେହ ସିମେଣ୍ଟ ଚଟାଣ ଉପରେ ପଡ଼ିରହିଛି ।

ପରେ ପରେ ସେ ଉପର ମହଲାକୁ ଯାଇ ବୃଦ୍ଧଙ୍କ ଘରେ ପଶିଲା । ସୀତାରଟି ରଖି ଦେଇ ବୃଦ୍ଧ ଆରାମଚେୟାର ଉପରେ ବିଶ୍ରାମ ନେଉଥିଲେ । ଗୁଣୀ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପରାମର୍ଶ କରି ତଳକୁ ଆସି ପୋଲିସ ଥାନାକୁ ଖବର ଦେଲା ।

ଘଣ୍ଟାକ ପରେ ପୋଲିସ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ମିଃ ସିଂହ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ଏବଂ କେତେକ ପ୍ରଶ୍ନ ଗୁଣୀଙ୍କୁ ପଚାରି ଘର ଗୁଡ଼ିକ ତନ୍ନ ତନ୍ନ କରି ଦେଖିନେଲେ । ତାରମଧ୍ୟ କୌଣସି ଆଶାଜନକ ଖବର ମିଳିଲା ନାହିଁ ।

ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସ ଡାକି ନୀରଜାକୁ ହାସପିଟାଲ ପଠାଇ ମିଃ ସିଂହ ବିଦାୟ ନେଲେ । ସେ ବା କଅଣ କରନ୍ତେ ? ଆତତାୟୀର କୌଣସି ଚିହ୍ନ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ନଥିଲା । ମିଃ ସିଂହ ବିଦାୟ ନେଇ ଫେରି

ଯିବାବେଳେ ଫାଟକ ପାଖରେ ଦେଖିଲେ ଗୋଟାଏ ସିଗାରେଟ ଖୋଲ ପଡ଼ିରହିଛି । ଏଇଟାକୁ ଗୋଟାଇ ନେବାକୁ ସେ ପସନ୍ଦ କଲେନାହିଁ, କାରଣ ଆଜିକାଲି ସିଗାରେଟ ନଖାଉଛି କିଏ— ତେଣୁ ଏହାଦ୍ୱାରା କଅଣ ଏତେ ବଡ଼ କେଶଟାର ସମାଧାନ ହୋଇ ପାରିବ ?

ତଥାପି କିଛି ନ ପାଇଲେ ଏଇଟାକୁ ପକେଟରେ ପକାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ଦେଖାଯାଉ ସୁମନ୍ତବାବୁ ଯଦି କିଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ପାରନ୍ତି ।

ଦୀର୍ଘ ପନ୍ଦରଦିନ ପରେ ହସ୍ପିଟାଲରୁ ଫେରି ଆସିଛି ନୀରଜା । ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ । ତଥାପି ନୀରଜା ଚାହୁଁ ନ ଥିଲା । ସେ ଚାହୁଁଥିଲା କର୍ମମୟ ଜୀବନ ।

ଦିନ ଦଶଟା, କଟକ ସହରର ରାସ୍ତା ଜନାକୀର୍ଣ୍ଣ । ନୀରଜା ଓ ରାଣୀ ସବୁଦିନ ପରି ଗୋଟିଏ ରିକ୍ସାରେ ବସି ଅଫିସ ଯାଉଥିଲେ । ପଥ ମଧ୍ୟରେ ରାଣୀ କହିଲା, "ଏଇ ଦେଖୁଛୁନା ଏଇ ଦୋକାନଟି । ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗରେ କୌଣସି ଦାଗ ଥିଲେ ବୈଦ୍ୟୁତିକ ସାହାଯ୍ୟରେ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ କରିବା ଏହାର ବିଶେଷତ୍ୱ । ତୋ ହାତର ଏଇ ଚିହ୍ନଟା ଲିଭାଇ ଦେଉନୁ ।"

କୌଣସି ଉତ୍ତର ଦେଲନି ନୀରଜା ।

ଓକିଲ ମି: ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଅଫିସ । ଅଫିସ ସାମନାରେ କଳା ପ୍ଲେଟରେ ଧଳା ଅକ୍ଷରରେ ଓକିଲଙ୍କ ନାଁ ଲେଖାଯାଇଥିଲା । ନୀରଜା ସେଇଠାରେ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲା । ରାଣୀ ରିକ୍ସାରେ ଆଗକୁ ଚାଲିଲା ।

ଅଫିସ କାମ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ପଟ୍ଟନାୟକ ମୋହରିରଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ କରି କହିଲେ ନୀରଦେବୀଙ୍କୁ ଡକାଇ ଦିଅ ।

ଅଳ୍ପ ସମୟପରେ ଘରେ ପଶିଲା ନୀର । ପଟ୍ଟନାୟକବାବୁ ନୀରକୁ ଚାହିଁ କହିଲେ ଏଇ **record** ଗୁଡ଼ିକ ଧରି ତୁମକୁ କଟକ ଜେଲକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ସୀମନ୍ତିନୀ ଦେବୀଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରି ଏଗୁଡ଼ିକରେ ତାଙ୍କର **signature** କରାଇ ଆଣି ଶୀଘ୍ର ଫେରି ଆସିବ । ଅବଶ୍ୟ ମୋ କାରଟା ନେଇଯାଇ ପାର ।

ନୀର କାଗଜ ପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ଟେବୁଲ ଉପରୁ ଉଠାଇ ନୀରବରେ ଘରୁ ବାହାରିଗଲା । କାର ଚଳେଇବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ କରି ନେଇଛି—ତେଣୁ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ କାରରେ ବସି ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲା । ଗଳି ପାରହୋଇ ମେନ ରୋଡ଼ ଧରିଲା । ମନେ ପଡ଼ିଲା ମାଲିକଙ୍କ ଆଦେଶ ଶୀଘ୍ର ଫେରିବାକୁ ହେବ । **Exleter** ଦବାଇ ଗାଡ଼ିର ସ୍ପିଡ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । ସାମନା ପଟୁ ହର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ ଆଉ ଖଣ୍ଡେ ନୀଳ ରଙ୍ଗର କାର ଛୁଟି ଆସୁଛି । ରାସ୍ତାଟି ଅଣଓସାରିଆ **Accident** ର ଭୟରେ କାତର ହୋଇ ନୀର ବ୍ରେକ କଷିଲା । ଅନ୍ୟ ଗାଡ଼ିଟି ମଧ୍ୟ ବ୍ରେକ ଦେଇ ରହିଗଲା । ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ମୁହଁ ବଢାଇ ସେ ଦେଖିଲା ଅନ୍ୟ ଗାଡ଼ିର ଚାଳକ ତାର ପରିଚିତ । ଏହି ଲୋକଟି ତା ଭାଗ୍ୟର ଶନିଗ୍ରହ ପରି ତା ସହିତ ଘୂରି ବୁଲୁଛି । କାହିଁକି ଯେ ଲୋକଟା ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରେ ତାର କାରଣ ସେ ଜାଣେନାହିଁ—ଗଣି କହିଛି ଲୋକଟିର ନାମ ସୁମନ୍ତ ଏବଂ ସେ ନୀରଜାର ରୂପରେ ମୁଗ୍ଧ ।

ଅକସ୍ମାତ୍ କ୍ରୋଧରେ ଜ୍ଞାନହରା ହୋଇ ନୀର ଭାବିଲା ଚାଳକକୁ କଡ଼ା କଡ଼ା ଦୁଇଚାରିପଦ କଥା ଶୁଣାଇ ଦେବାକୁ ହେବ ନା ନୀରବରେ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇ ପଳାଇବାକୁ ହେବ ।

କିନ୍ତୁ ତାର ଚିନ୍ତା ସ୍ରୋତରେ ବାଧା ଆସିଲା ସୁମନ୍ତର କଣ୍ଠ ସ୍ୱର ଶୁଣି । ସୁମନ୍ତ କହୁଛି ଆପଣ ଏଇ ଭଙ୍ଗା ଗାଡ଼ିଟାକୁ ଏତେ

ସ୍ପିଡ଼ରେ ଚଳାଉଛନ୍ତି ଦେଖି ମୁଁ ଭାବିଲି ଯେ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଓଲଟି ଯାଇପାରେ । ଯାହା ହେଉ ଆପଣ ଆଘାତ ପାଇ ନାହାନ୍ତି !

ନୀରଜାର ଅଜ୍ଞାତ ଓ ଆକସ୍ମିକ କ୍ରୋଧକୁ ସମ୍ବରଣ କରି ନେଇ କହିଲା ଆଘାତ ଲାଗିନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଗାଡ଼ିର କୌଣସି କ୍ଷତି ହୋଇ ଥିଲେ ମୋର ମାଲିକ ଯାହା କରି ଥାଆନ୍ତେ—ଆଜି ସେ କଥା ଆପଣଙ୍କର ମନସ୍କାମ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାନ୍ତା । ସୁମନ୍ତ ଅତ୍ୟଧିକ ବିସ୍ମୟରେ କହିଲା ମାନେ ।

ମାନେ—ଅନେକ ଦିନରୁ ଆପଣ ଚେଷ୍ଟା ଚଳାଇଥିଲେ ମୋ ସହିତ ଆଳାପ କରିବା ପାଇଁ, ମାତ୍ର ସେପରି ସୁଯୋଗ ନମିଳିବାରୁ ଆଜି ବହୁ ଚିନ୍ତାକରି ଏପରି ସୁନ୍ଦରଟିଏ ଅବିଷ୍କାର କଲେ ।

ସୁମନ୍ତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହଜ ଭାବେ କହିଲା ତେବେ ଆପଣ ଭାବନ୍ତି ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ସାମାନ୍ୟ ଆଳାପ ଲାଗି ମୁଁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ **accident** କରିବସିଥିଲି ? ସ୍ୱାଭାବିକ । କାହିଁକି ଆପଣ ମୋ ପଛେ ପଛେ ଲାଗିରହିଛନ୍ତି—ଯେଉଁଠି ଦେଖୁଛି ଆପଣ । ନୀରଜାର ମୁହଁ ଉପରୁ କମନୀୟତା କିଏ ଯେପରି ଅପହରଣ କରି ନେଇଥିଲା ।

ସୁମନ୍ତ କଅଣ ଯେ ଉତ୍ତର ଦେବ ଭାବିପାଏ ନା—ପରେ ପରେ ନିଜକୁ ସଞ୍ଜତ କରି କହିଲା ଆପଣ ଯାହା କଳ୍ପନା କରୁଛନ୍ତି ଏକାବେଳକେ ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଜାଣନ୍ତୁ ଅନେକ ସମୟରେ କଳ୍ପନାର ଗୋଟାଏ **ill motive** ଥାଏ ।

ସୁମନ୍ତ ଏଥର ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ଆସି ନୀରଜାର ସମ୍ମୁଖରେ ଠିଆ ହୋଇ କହିଲା ଆପଣ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ । ବିରକ୍ତ କରିବାକୁ ମୁଁ କୌଣସି ଦିନ ଚେଷ୍ଟା କରିନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ଥିବେ ମୁଁ ଗୋଟାଏ ନିପଟ ବୋକା, ନହେଲେ କି ଆପଣ ମନେ କରନ୍ତେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ......।

ଆଳାପ କରିବା ପାଇଁ ଲାଗିରହିଛନ୍ତି ଏହି କଥାଟି—କହିଲା ମୀର । ବାସ୍ତବିକ ମୀରର ମୁହଁରେ ଦୁଷ୍ଟାମି ହସ ଫୁଟି ଉଠୁଥିଲା ମାତ୍ର ସେ ତାହା ସଂଯତ କରି କହିଲା ଆପଣ ଦୟାକରି ମୋ କାରକୁ ଷ୍ଟାର୍ଟ କରାଇ ଦେବେକି ?

ଷ୍ଟାର୍ଟ ନେଲା ଗାଡ଼ି । ସୁମନ୍ତ ଆସି ନିଜେ କାରରେ ବସିଲା । ହସି ହସି ମୀର କହିଲା ଏଥର ମୋତେ ଅନୁସରଣ କରି ପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ମୁଁ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛି ଜାଣନ୍ତି । କଟକ ଜେଲ ।

କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛନ୍ତି ?

ମୀରର ଗାଡ଼ି ଆଗକୁ ଚାଲିଯାଇ ଥିଲା ।

ସୁମନ୍ତ ଆର୍ତ୍ତନାଦ କରିଉଠିଲା—ତେବେ ସର୍ବନାଶ ।

କଟକ ଜେଲ—ସମ୍ମୁଖରେ କଳାନାଗ ପରି ଶୋଇ ଯାଇଛି ପିଚୁଢ଼ଳା ରାସ୍ତା । ଏଇ ଜେଲ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବା ମୀରର ଆଜି ନୂତନ ନୁହେଁ । ରାସ୍ତା କଡ଼କୁ କାରଟି ମୀର ଗେଟ୍ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ସାଙ୍କେତିକ ଘଣ୍ଟା ଟିପିଲା । ସଙ୍ଗେ ୨ ଜଣେ ପ୍ରହରୀ ବାହାରି ଆସି ମୀରକୁ ଦେଖି ନମସ୍କାର କଲା । ଜଣାଯାଏ ଦୁଇଜଣ ପ୍ରାୟ ବହୁଦିନର ପରିଚିତ । ଆଗେ ୨ ପ୍ରହରୀ ଏବଂ ତାପଛରେ ମୀର ଚାଲିଥିଲେ ଜେଲ ଭିତରକୁ । ଗୋଟାକପରେ ଗୋଟାଏ ଘର ଅତିକ୍ରମ କରି ସେମାନେ କାରାଧ୍ୟକ୍ଷଙ୍କ ଘରଭିତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । କାରା-ଧ୍ୟକ୍ଷ ମୀରକୁ ଅନାଇବା କ୍ଷଣି ସେ ନମସ୍କାର କରିକହିଲା ଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଛି ମୁଁ ।

ବେଶ୍—ଚାଲନ୍ତୁ-ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆପଣ ସହିତ ଯାଇପାରେ । ସୁଦୀର୍ଘ ପ୍ରାଚୀର-ଅତିକ୍ରମ କରି କୌଣସି କୟେଦୀ ବୋଧହୁଏ ବାହାରକୁ ଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ମଝିରେ ଗୋଟିଏ ହଲ ପାରି ହୋଇ ଗଲାପରେ ଛୋଟ ଘରଟି ମାଝକୁ ଯାଇ କାରାଧ୍ୟକ୍ଷ ତାଲା

ଖୋଲିଲେ । ମୀର ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ ପରେ ବାହାର ଆସି କହିଲା ଯାହାହେଉ ଆଜି ଶେଷ । ଆଜି ମୋତେ ଅସିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ ।

କାହିଁକି, ଆପଣ କଅଣ ଚାକିରୀ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ ।

ନା, ଚାକିରୀ ଛାଡ଼ିନାହିଁ ତେବେ ଦୁଇ ଚାରିଦିନ ଭିତରେ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । କାରାଧ୍ୟକ୍ଷ ଶୀପ୍ରା କଥାରେ Interested ନଥିଲା ପରି ଜଣାଗଲା । ସ୍ତ୍ରୀ ଅପରାଧିନୀ କେତେ ଜଣ ଶୀପ୍ରା ଅଡ଼କୁ ଅନାଇ ଥିଲେ । ମୀର ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁ ମନେ ମନେ କଅଣ ଭାବୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ସେ ଦେଖିଲା ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ବୟସ ପ୍ରାୟ ଚାଳିଶ ପାଖା ପାଖି, ମୁଣ୍ଡର କେଶ ଶୁଭ୍ର । ଚାଲି ଚଳନରେ ଜଡ଼ତାର କୌଣସି ଲକ୍ଷଣ ପରିସ୍ଫୁଟ ହୁଏ ନାହିଁ । ମୁହଁର ଭାବ ନିର୍ଲିପ୍ତ, ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ସୁଷମାରେ ଭରା । ମୀର ଭାବିଲା ଏଇ ନାରୀ ଯଦି ଅପରାଧିନୀ ହୁଏ ତେବେ ପୃଥିବୀରେ ନିସ୍ୱାର୍ଥପର କିଏ ହୋଇ ପାରେ ? ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ପଚାରିଲା ଏଇ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି କିଏ ? ଅପରାଧ ତାର କଅଣ ? ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା ପରେ ମୀର ଭାବିଲା ଅପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଏବଂ ଅବାନ୍ତର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ବୋଧହୁଏ ସେ ପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ବାସ୍ତବିକ ଦେଖାଗଲା କାରାଧ୍ୟକ୍ଷ ଗମ୍ଭୀର ଭାବେ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ନେଲେ । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଧୀରେଧୀରେ ଶୀପ୍ରା ପାଖକୁ ଆସି ତାକୁ ଚାହିଁଲା ଏବଂ କ୍ଷଣକ ଭିତରେ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲା ।

ମୀର ନିଜର ଅଜ୍ଞାତରେ ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ମୋଚନ କରି କାରାଧ୍ୟକ୍ଷଙ୍କୁ ବିନୀତ ଭାବେ କହିଲା ଅସଙ୍ଗତ ପ୍ରଶ୍ନଟି କରି ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରୁ କ୍ଷମା ଚାହୁଁଛି ।

କାରାଧ୍ୟକ୍ଷ କହିଲେ ନା କ୍ଷମାର କଥା କିଛିନାହିଁ-କେବଳ ଆପଣ ନୁହନ୍ତି, ବହୁ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଠିକ ଏଇକଥା ପଚାରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୀର

ଦେବୀ ଏଠାରେ କୌଣସି ମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ଆରମ୍ଭ କରୁଛି । ପରେ ପରେ ସେମାନେ କାର୍ଯ୍ୟାଧ୍ୟକ୍ଷଙ୍କ ଅଫିସ୍‌ଘର ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ଚାରିଆଡ଼କୁ ଅନାଇଁ ଟେବୁଲ ଉପରୁ ନୋଟ ଖାତା ଖଣ୍ଡେ ଆଣି ନୀରଜ ହାତରେ ଦେଇ କହିଲେ ପଢ଼ନ୍ତୁ ।

ନୀରଜା ପଢ଼ି ଚାଲିଥିଲା ନୋଟ ଗୁଡ଼ିକ—ଶେଷ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଲେଖାଥିଲା ହସ୍ତାକ୍ଷର—ସରମା ଦେବୀ । ହୋଇ ପାରେ ନା—ମନକୁ ମନ କହିଲା ନୀର ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେଇଆ ଭାବୁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଶିପ୍ରା ଦେବୀ ହୋଇପାରେ । ନିସ୍ତବ୍ଧତା ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟତାର ରୂପ ଜାଗି ଉଠେ । ଅସମ୍ଭବ କହିଲା ନୀର । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିର କେହି ଆତ୍ମୀୟ ଅଛନ୍ତି ? ହଁ ଥିଲେ ତାର ମାମୁଁ ଜଣେ—ଜେଲ୍ ହେବାର ତିନିବର୍ଷପରେ ସେ ଜାଣି ପାରି ଏଠାକୁ ଆସି ଅନେକ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ । ନିଃସନ୍ତାନ ଥିବାରୁ ସରମା ଦେବୀ ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଉତ୍ତରାଧିକାରିଣୀ । ଆଚ୍ଛା ଖୁନୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବାପରେ ଫାସୀ ହେଲା ନାହିଁ କିପରି ?

ସେତେବେଳେ ସେ ଗର୍ଭବତୀ ।

ପୁଅ ନା ଝିଅ ହୋଇଥିଲା ତାର !

ଝିଅ ଦେଖିବାକୁ ଭାରି ସୁନ୍ଦର—କଣ୍ଢେଇଟି ପରି । ଏବେ ମୋର ଗୋଟାଏ କଥା ମନେ ପଡ଼ୁଛି । ଝିଅଟି ଶୋଇଥିବା ଜାଗାରେ ନିଆଁ ଥିଲା ଏବଂ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଗକୁ ହାତ ପାପୁଲି ପୋଡ଼ି ଯାଇଥିଲା ସେଇ ଝିଅଟିର ।

କଥାକୁ ସର୍ପ ଦଂଶନରେ ମଣିଷ ବିଚଳିତ ହେଲାପରି ନୀରଜା ଚମକି ପଡ଼ିଲା । ମୁହଁ ଉପରୁ ରକ୍ତ ସବୁ ନିଃଶେଷ ହେଲାପରି ଅନୁମିତ ହେଲା ।

କାର୍ଯ୍ୟାଧ୍ୟକ୍ଷ କିନ୍ତୁ ନୀରଜାର ଭାବାନ୍ତର ଆଡ଼କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ନଥିଲେ ।

ନିଜଙ୍କୁ ସଂଯତ କରି ନୀରଜା କହିଲା ହିଁଅର ନାମଟା କଅଣ- ଦୟାକରି ଶୁଣାଇବେ ?

ଇଏସ—ଇଏସ—I remember ଚନ୍ଦ୍ର କାଶ୍ୟପ ମନେ ପକେଇବାକୁ ବସିଲେ । ଗୋଟାଏ ମୃଦୁ ଉକ୍ତିପରେ କହିଲେ ନୀରଜା ।

ନୀରଜା ଦେହଟା ଯାକ ବରଫ ପରି ଥଣ୍ଡା ଜଣାଗଲା । ମାଆ କୋଳରେ ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜି ସବୁ ଦୁଃଖ ଭୁଲିଯିବା ଅଜ ଅଜସ୍ର ଲୋତକ ଧାରରେ ସଞ୍ଚିତ ଗୋପନ ବ୍ୟଥାକୁ ଶେଷ କରିଦେବ । କାତର ବିହ୍ୱଳ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇ ସେ ମାଆ ପାଖକୁ ଧାଇଁଲା—କାଶ୍ୟପ ନୀରଜାର ଏ ପ୍ରକାର ଅବସ୍ଥାରେ ବିଚଳିତ ହୋଇପଡ଼ି କହିଲେ ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ଅସୁସ୍ଥ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ? ଏଭଳି କୋମଳ ହୃଦୟ ନେଇ ଅପଣ କରୁଣ କାହାଣୀ ଶୁଣିବାପାଇଁ ଇଚ୍ଛୁକ ହେଲେ କାହିଁକି ?

ନା, ନା ଅପଣ ଭୁଲ ବୁଝନ୍ତୁ ନାହିଁ ।

କାଶ୍ୟପ ଜୋର କରି ନୀରଜାକୁ ଗୋଟାଏ ଚେୟାର ଉପରେ ବସାଇ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ହାତ ବୁଲାଇଲେ ।

କିଛି ସମୟ ବିଶ୍ରାମ ନେଇ ନୀରଜା କହିଲା ଦୟାକରି ବାକୀ ଅଂଶଟିକୁ ଶୁଣାନ୍ତୁ ମାର—ହିଁ ଅଟିର ଅବସ୍ଥା କଅଣ ହେଲା ।.

କିଞ୍ଚିତ ବିରକ୍ତ ସ୍ୱରରେ କାଶ୍ୟପ କହିଲେ ସରମା ଦେବୀଙ୍କ ଲେଖା ଜୋଖାରେ ଜଣେ ଭଉଣୀ ହିଁଅକୁ ପାଳିବାକୁ ନେଲେ । ପରେ ଅବଶ୍ୟ କାଗଜରେ ବାହାରିଲା ଜେଲ ଭିତରେ ପିଲାର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଛି, ମାତ୍ର ମୁଁ ତାର ବିରୋଧ କରିଥିଲି ଲିଖିତ ଭାବେ ଅଫିସରୁ ସମସ୍ତେ ଚାଲି ଗଲେଣି—ଅଡଭୋକେଟ ମିଃ ପଟ୍ଟନାୟକ ଟେବୁଲ ଡ୍ରୟାର ଖୋଲି କଅଣ Important କାଗଜ ଦେଖିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ସନ୍ଧ୍ୟା ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି । ସହରଟି

ଏଇ ଭିତରେ ଜନ ଗହଳରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କରିଛି । ଅନ୍ଧକାର ଘେରି ଆସୁଛି କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଧରଣୀ ଉପରେ କଳାପରଦାର ଆସ୍ତରଣ ବିଛାଇ ଦେଇ ।

ଧଡ଼ାସ କରି ଦରଜା ଖୋଲିବାର ଶବ୍ଦ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବନ୍ଦ ହେବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । ପଟ୍ଟନାୟକବାବୁ ଫେରି ଚାହିଁ ଦେଖନ୍ତି ଜଣେ କଳା ପୋଷାକ ପରିହିତ ବୟସ୍କ ଲୋକ ଚେୟାରଟି ଅଧିକାର କରି ବସିବାକୁ ଯାଉଛି ।

Good evening Mr. Pattanik I may be excused for unauthorised presence.

ପଟ୍ଟନାୟକବାବୁଙ୍କର ପ୍ରତି ନମସ୍କାରକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଆଗନ୍ତୁକ ବସୁ ବସୁ କହିଲେ ଗୋଟାଏ ବିଶେଷ ଜରୁରୀ କାମରେ ଆସିବାକୁ ହୋଇଛି, କଅଣ କାମଟା କହି ଦଅନ୍ତୁ । ତେବେ ମୁଁ ଜାଣି ପାରେନି ଆପଣ କିଏ ଏବଂ ମୋ ପାଖରେ ଆପଣଙ୍କର କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା ଭଳି ଜଣା ପଡ଼େ ନାହିଁ ।

ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି, ନ ହେଲେ ମୋ ଭଳି ଗୃହସ୍ଥ ଲୋକ କଅଣ ଆପଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହୁଅନ୍ତା ?

ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ପଟ୍ଟନାୟକବାବୁ କହିଲେ କଅଣ କୁହନ୍ତୁ ।

ନା, ନା ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର କିଛି ନାହିଁ । ମୁଁ ମୋର ଦରକାର ଥିଲାବେଳେ ଆସିଛି ଏବଂ ଯାହା କହିବାର କଥା ନିଶ୍ଚୟ କହିବି ।

କଅଣ ଆପଣଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟ ?

ଭୟ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ—ମୁଁ କୌଣସି କ୍ଷତି କରିବାକୁ ଆସି ନାହିଁ—ତା ଛଡ଼ା ମୋ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜି ହୋଇଗଲେ ପ୍ରାଣ ହାନିର ଆଶଙ୍କା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ—ଅକାରଣେ ରକ୍ତପାତ କରିବାକୁ ମୁଁ ଆଦୌ ପସନ୍ଦ କରେନା ।

Inpatient ଭାବେ ପଟ୍ଟନାୟକବାବୁ କହିଲେ **Shut up** । କଅଣ କହିବାର ଅଛି ଜଲଦି କହି ଦିଅ ।

ଏ ଧମକଟା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଲେ ସେ ହୁଏତ ଭୟ କରିଯିବ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନୁହେଁ । ଏତେବେ ଶୁଣ ସରମା ଦେବୀଙ୍କ ନାମରେ ଯେଉଁ ଉଇଲ କରାଯାଇଥିଲା ସେଇଟା କେଉଁଠି ଅଛି ?

କେଉଁ ସରମା ଦେବୀ ?

ଓଃ ପୁଣି ମୂଳରୁ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ ଅପଣଙ୍କୁ । କିନ୍ତୁ ଦେଖନ୍ତୁ ଗୃହବାଳର ଗୋଟାଏ ସୀମାଥାଏ ।

ମୁଁ ସେସବୁ ଜାଣେନାହିଁ, ତା ବ୍ୟତୀତ ସେଥିରେ ମୋର ସ୍ୱାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କିଛିନାହିଁ ।

ଅପଣ କମ୍ପାନୀ ତରଫରୁ ଅଡ଼ଭୋକେଟ ଥିଲେ ଏବଂ ଦୀର୍ଘ ଦିନ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଚଳି ଆସିଥିଲେ । ସମ୍ପତ୍ତିର ଉଇଲ ମଧ୍ୟ ଅପଣ କରିଛନ୍ତି । ଅଚ୍ଛା କହିଲେ ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ତାର କନ୍ୟା ସବୁ ପାଇବା ସ୍ଥଳେ ପ୍ରଥମ ସ୍ତ୍ରୀର କନ୍ୟା କିଛି ନ ପାଇବାର ଯୁକ୍ତିଅଛି ?

ମୋତେ ଏସବୁ କହି କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ସରମାଦେବୀଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ସହିତ ମୋର **friend ship** ଥିଲା ଏବଂ ସେଥି ସକାଶେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଉଥିଲି ।

ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣନ୍ତି—ଏବଂ ଅପଣହିଁ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ ସୁମନ୍ତକୁ ଏହା ପଛରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି । ନହେଲେ ଦୀର୍ଘଦିନ ତଳର ଇତିହାସ ଅଜ କାହାକୁ ଜଣା ନଥିଲା । ଦୟାକରି ଏସବୁରୁ ଅପଣ ଅଲଗା ହୋଇ ଯାଆନ୍ତୁ ।

ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ ଅଡଭୋକେଟ ବାବୁ । ଧମକ ଦେଇ କହିଲେ ଅଚ୍ଛା **wonderful** ଲୋକ ଅପଣ ? ନାହିଁ

ଜରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କର ସେଇ ଗୋଟାଏ ଜିଦ୍ । ମୁଁ ଜାଣେନାହିଁ ଜୁଇଲ କେଉଁଠି ଅଛି ଏବଂ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସୁମନ୍ତ ବାବୁଙ୍କୁ କିଛି ଖବର ଦେଇନାହିଁ ।

ମୁଁ କହୁଛି ଆପଣ ସବୁ ଜାଣନ୍ତି—

ରାଗିଉଠି ପଟ୍ଟନାୟକବାବୁ କହିଲେ **getout nonsence** ତାପରେ ଫୋନ ଉଠାଇଲେ ।

ଧୀରେ ବନ୍ଧୁ ଧୀରେ, ଫୋନ ଲାଇନ ଯେ ମୁଁ କାଟି ନେଇଛି । ପର୍ବତ ଉପରୁ ଗଡ଼ିଲା ଭଳି ଆଡଭୋକେଟ ଫୋନ ରିସିଭର ରଖିଦେଇ ଗମ୍ଭୀର ଭାବେ ବସି ପଡ଼ିଲେ ।

ହଠାତ୍ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ବୁଦ୍ଧି ଖେଳିଗଲା ଓ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦରୱାନଙ୍କୁ ଚିତ୍କାର କରି ଡ଼ାକିଲେ ।

ଆଗନ୍ତୁକ ଉପହାସ୍ୟ ସମ୍ଭାଳି ନେଇ କହିଲା କୌଣସି ଲୋକ ଏଠାକୁ ଆସି ପାରିବ ନାହିଁ—ଆଉ ଦେଖା ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ—ପକେଟରୁ ପିସ୍ତଲ କାଢ଼ି ହାତରେ ଧରିଲା ।

ବିଜୁଳି ଆଲୋକରେ ଚକ୍ ଚକ୍ କରୁଛି ପିସ୍ତଲ । ଟ୍ରିଗର ଟିପିଲେ ବୋଧହୁଏ ଆଡଭୋକେଟଙ୍କର ସଜୀବ ଦେହ କ୍ଷଣକ ଭିତରେ ଟଳି ପଡ଼ିବ ।

ତଥାପି ଭୟ ନାହିଁ ଡକ୍ଟର । ଆଗନ୍ତୁକର ଅଭିସନ୍ଧି ଦୃଷ୍ଟି ନେଇ ସେ ଡ୍ର ଭିତରେ ହାତ ପୁରାଇ ନିଜର ପିସ୍ତଲଟି ବାହାର କରି ଆଣିଲେ ।

ମାତ୍ର ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସାଇଲେନ୍ସର ଦିଆଯାଇ ଥିବା ଆଗନ୍ତୁକର ପିସ୍ତଲ ଗର୍ଜନ କରି ଉଠିଲା । ହାତରୁ ଛିଟିକି ପଡ଼ିଲା ପିସ୍ତଲ । ବନ୍ଧୁ କଷ୍ଟେ ଟେବୁଲ ଉପରୁ ଉଠାଇ ଫାଏର କଲେ ସେ । ମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୀନ ଭାବେ ଗୁଳି ଗୋଟାଏ କାନ୍ଥର କଣକୁ ଭେଦି

କର ଗୃଲିଗଲା । ଅଗନ୍ତୁକ କାଳଯମ୍ବ ନକର ପୁଣି ଟ୍ରିଗର ଟିପିଲା ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ରକ୍ତାକ୍ତ ଦେହ ଲୋଟି ପଡ଼ିଲା ଚେୟାର ଉପରେ ।

ଅଗନ୍ତୁକ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କାଗଜ ପତ୍ର ତନ୍ନ ତନ୍ନ କର ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଲା । କିନ୍ତୁ ବୃଥା—କୌଣସି ଆଶା ତାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାର ନୁହେଁ ।

ଦରଜା ଖୋଲି ସେ ଶୂନ୍ୟ ପଥରେ ମିଳାଇ ଗଲା ।

* * *

ଅଳ୍ପ ବାଟ ଯିବାପରେ ସମ୍ମୁଖ ଭାଗରୁ ଗୋଟାଏ ଲାଲ୍ ରଙ୍ଗର କାର ଛୁଟି ଆସିଲା ତାକୁ ଲକ୍ଷ କର ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନୀରଜାର ପଣତ ରହିଲା କାର ଗ୍ୟୁଲକ ହାତରେ । ଗୋଟିଏ ମୂହୂର୍ତ୍ତି—ତା ପରେ କାର୍ଟି ପୁଣି ଉଡ଼ି ଗୃଲିଲା ।

ନୀରଜା ପଣତକୁ ଦେଖି ଚମକି ପଡ଼ିଲା—ସେଥିରୁ ଗର୍ଣ୍ଣେ କଟିଯାଇଛୁ । କାରଣ କଅଣ ସେ ଅନେକ ଭାବିଲେ ସୁଦ୍ଧା କୌଣସି ପ୍ରକାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଠିକ୍ ସେହିକ୍ଷ-ବେଳେ ଅପର ଦିଗରୁ ସୁମନ୍ତ ଅସି କହିଲା ଗାଡ଼ିଟାର ନମ୍ବର ବୋଧ ହୁଏ ଦେଖିଛନ୍ତି ଅପଣ ।

ସୁମନ୍ତର ଅବିର୍ଭାବରେ ସାମାନ୍ୟ ଅପ୍ରତିଭ ହେଲା ନୀରଜା ଏବଂ ପରକ୍ଷଣରେ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ହୋଇ କହିଲା ହଁ ନମ୍ବର ଦେଖି ନେଇଛୁ, ସେଥିରେ ଅାପଣଙ୍କର ପ୍ରୟୋଜନ କଅଣ ?

ମୋ ପ୍ରୟୋଜନ ଅପେକ୍ଷା ଅାପଣଙ୍କ ପ୍ରୟୋଜନ ଯେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ।

ମାନେ—

ମାନେ ସବୁ ସମୟରେ ବୁଝାଯାଏ ନା—

ଅସ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟଟା କଅଣ ?

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ—ସେଇ ଅକସ୍ମିକ ଦୁର୍ଘଟଣା ନେଇ

ଓ ଜେଲ୍ ଭିତର ଦୁର୍ଘଟଣା ନା ?

ଭିତର ହେଉ ଅବା ବାହାର ହେଉ ଦୁଇଟି ଆପଣଙ୍କ ପକ୍ଷେ ସମାନ ।

ବର୍ତ୍ତିମାନ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ନେଇ ଗ୍ଲଡ଼ଦେଇ ଆସି ପାରେ କି ?

ନିର୍ବିଘ୍ନରେ — କହିଲା ନୀରଜା ।

ସୁମନ୍ତ, ନୀରଜାଠାରୁ ଷ୍ଟିରିଂ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ଚଳାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । **Advocate**ଙ୍କ ଘରର ଫାଟକ ସାମନାରେ କାରରଖି ସୁମନ୍ତ ନୀରଜା ସହିତ ଭିତରକୁ ଆସିଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଏ କଅଣ ? ଅଫିସରେ କାହାର ପାଟିଶୁଭୁ ନାହିଁ । ଦରୱାନ ପୂର୍ବପର ଜଗିରହିଛି । ପଟ୍ଟନାୟକ ବାବୁଙ୍କ ଅଫିସ ରୁମ ଭିତରକୁ ଯାଇ ନୀରଜା ଯାହା ଦେଖିଲା ସେଥିରେ ତାର ରକ୍ତ ପାଣି ଫାଟିଗଲା ପରି ବୋଧହେଲା । ସଙ୍ଗେ୨ ଅଣ୍ଡି ଚିତ୍କାର କରି ସେ ଝୁଲିଣିଭା ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା, ମାତ୍ର ପଛରୁ ସୁମନ୍ତ ଧରି ଅଟକାଇ ନେଲେ । ନୀରଜାକୁ ପଛ କରି ସୁମନ୍ତ ଦରୱାନକୁ ଡାକିଲେ ଏବଂ ନିଜେ ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ । କିନ୍ତୁ କାହିଁ ? ଘଣ୍ଟାଏ କାଳ ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ସେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ଜନକ ପଦାର୍ଥ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ଦରୱାନ ଖାଲି ମୂକ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଠିଆହୋଇ ଥାଏ । ମୁହଁରେ କରୁଣଭାର ଅଭାସ ।

ବହୁ ସମୟ ଖୋଜାଖୋଜି କରିଲା ପରେ ସେ ଦେଖିଲେ ଗୋଟାଏ କଣ ଇଟେଇ ବହଳର ଖୋଳ ହୋଇ ଯାଇଛି । ମୂହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ କଅଣ ଘଟିଛି ଜାଣିନେଇ ସେ ବାହାରକୁ ଅସି ଖୋଜି—ବାରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ । ବାହାରକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଫୋନରେ

ଜଣାଇ ଦେଲେ ଇନ୍‌ସ୍‌ପେକ୍ଟର ମିଃ ସିଂହଙ୍କୁ । ତାହାରେ ଠିକ୍ ତାଙ୍କ ଧାରଣା ଅନୁସାରେ ପଡ଼ିଥିବା ଗୁଳିଟି ଉଠାଇ ଆଣି ସେ ପକେଟରେ ରଖି ପୁଣି ଭିତରକୁ ଆସିଲେ ।

ଆପଣ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତୁ ନୀରଜାଦେବୀ ।

କାହିଁକି ?

ଯାଆନ୍ତୁ—ଶୀଘ୍ର ଚାଲିଯାନ୍ତୁ—ନହେଲେ ପୋଲିସର ଦୃଷ୍ଟି ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିବ ।

ଏଁ ମୋ ଉପରେ—କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏ—

ସେକଥା କେହି ଶୁଣିବେ ନାହିଁ—ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପଳାଇ ଯାଆନ୍ତୁ, ଭୀତତ୍ରସ୍ତା ନୀରଜା ଘର ଭିତରୁ ବାହାରି ଯାଇ ରାସ୍ତାରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲା ।

ମିଃ ସିଂହ ଦଳବଳ ଧରି ପହଞ୍ଚିବା କ୍ଷଣି ସୁମନ୍ତ ବାବୁ ତାଙ୍କୁ ପାଗ୍ଲେଟି ଆଣିଲେ । ପୁଣି ଚାଲିଲା ଅନୁସନ୍ଧାନ ।

ଦରୱାନକୁ ପଚାରିବାରୁ ସେ କହିଲା ତାକୁ କିଛି ଜଣା ନାହିଁ—ପୂର୍ବପରି ସେ ଗେଟ୍‌ରେ ଜଗିରହିଛି । କେଉଁ ପଥଦେଇ କିଏ ଆସିଲା ତାହାମଧ୍ୟ ଜାଣିବା କଷ୍ଟ । ବିଶେଷ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ତାକୁ ଜେରାକରି—କହିଲେ ସୁମନ୍ତବାବୁ । ପଞ୍ଚନାୟକ ବାବୁଙ୍କ ଲାସକୁ ପୋଷ୍ଟମାର୍ଟମ୍ ପାଇଁ ପଠାଇ ଦେଇ ଦୁଇବନ୍ଧୁ ପୁଣି ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ ।

ପକେଟରୁ ଗୁଳିଟି କାଢ଼ି ସେ ମିଃ ସିଂହଙ୍କୁ ଦେଖାଇ କହିଲେ ଆତତାୟୀ ଯେତେ ସାବଧାନ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ଧରା ପଡ଼ି ଯାଇଛି । କୌଣସି ଜିନିଷ ଛାଡ଼ି ଯାଇ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏଇଟାକୁ ତରତର ହୋଇ ନେଇ ପାରି ନାହିଁ । ତାପରେ ଖୋଜିବାକୁ ଗଲେ ଦରୱାନ କବଳରେ ପଡ଼ିପାରେ । କଥା ହେଉଛି ସେ ଆସିଲା କେଉଁ ପଥରେ ।

ଅଙ୍କ ଚାଲିଥାଉ—ଘରର **construction planning** ଟା ଦେଖି ନେବା । ଦୁଇବନ୍ଧୁ ପୁଣି ବାହାରକୁ ଆସି ପାଟେଣ୍ଟ ପାଖକୁ ଯାଇ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ମାତ୍ର କିଛି ଫଳ ନାହିଁ । ସୁମନ୍ତବାବୁଙ୍କ ଅନ୍ତର ଭିତର ଉଲ୍ଲସିତ ହୋଇଉଠିଥିଲା ମାତ୍ର ସେ ତାହା ପ୍ରକାଶ କଲେ ନାହିଁ । ଘଣ୍ଟାଏ ଏପଟ ସେପଟ ଖୋଜିବା ପରେ ସେମାନେ ଫେରି ଆସିଲେ ।

* * *

ଉତ୍କଳ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ହତ୍ୟା ଘଟିବା ପରେ ପୋଲିସ୍ ବଡ଼ ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେଣି । ହତ୍ୟାର ରହସ୍ୟ ଭେଦ କରିବା ଭାର ପୋଲିସ ସୁପରିଣ୍ଟେଣ୍ଡେଣ୍ଟ ସି. ଆ. ଡି. ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ସୁମନ୍ତବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ଦେଇଛନ୍ତି । ୧୮ ବର୍ଷ ତଳର ରେକର୍ଡ଼ ଘାଣ୍ଟି ଘାଣ୍ଟି ସୁମନ୍ତ ବାବୁଙ୍କର ସ୍ପଷ୍ଟ ଧାରଣା ହୋଇଛି କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ହତ୍ୟା ପରେ ପରେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଆଜୀବନ ଜେଲ ଦଣ୍ଡପରେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ବିଶାଳ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ହାତରେ ରଖିବା ପାଇଁ ଗୋଟାଏ ଚକ୍ରାନ୍ତ ଚାଲିଛି । ସେ ଯାହା ଉପରେ ସନ୍ଦେହ କରୁଛନ୍ତି ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରମାଣ ଅଭାବରୁ ଆଗେଇ ପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ତଥାପି ସେ ନୀରଜା ଦେବୀ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସନ୍ଦେହୀ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ତାଙ୍କର C. I. D ଦୃଷ୍ଟି ରଖି ଆଗେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ।

ନୀରଜା ବଡ଼ ସରଳା, ସେ ବୁଝିଲେଣି ଯେ ସେ ନିରାଶ୍ରୟା । ତାଙ୍କର ଅଭିଭାବକ ଭାବରେ ଯେ ଅଛନ୍ତି, କେବଳ ଅଭିଭାବକ, ହିତାକାଙ୍କ୍ଷୀ ନୁହନ୍ତି । ଉତ୍କଳଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁପରେ ସେ ବଉଳା ସ୍ଥାନରେ ନିଜର ପେଟ ପୋଷିବା ପାଇଁ ଚାକିରୀ ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ଚାହା ଅଚାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଆଶା ଅଛି ସେ ଚାକିରୀ ପାଇବେ ।

ଗୋଟିଏ ଧନ ।

ନୀରଜା ବସାରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ପ୍ରାୟ ରାତ୍ର ଏଗାର । ରାଣୀ ତାକୁ ଦେଖି କହିଲେ ଜଣେ ମରଦ ମୁରବି ଦରକାର ତୋ ପାଇଁ ନୀରଜା ।

କାହିଁକି ?

ତୋର ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହୋଇ ଯାଇଛି । ତୋର ମନ ଘରେ ଲାଗୁନାହିଁ ।

ମାନେ—

ମାନେ ଆଉ କଅଣ—ତୋର ଗତି ଚଳନରୁ ଜଣା ପଡ଼ୁଛି ।

ନୀରଜା ରାଣୀର କଥାଗୁଡିକ ଶୁଣି ନଶୁଣିଲା ପରି ନିଜର ଶୟନ କକ୍ଷକୁ ଯାଇ ଦେଖେତ ଖଟ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ବାକ୍ସ ଖୋଲା ଅବସ୍ଥାରେ ଥୁଆ ହୋଇଛି । ସେଇଟି ମୂଲ୍ୟବାନ ପରି ମନେ ହୁଏ । ପଟ୍ଟନାୟକ ବାବୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସେ ଜାଣି ଶୁଣି କହିଲା ନାହିଁ ।

ନୀରଜା ବାକ୍ସଟି ଖୋଲି ଦେଖିଲା ତା ଭିତରେ ଚକୋଲେଟ ଗୁଡ଼ିକ ସଜ୍ଜିତ ଅଛି ଏବଂ ଗୋଟିଏ କାଗଜରେ ଲେଖା ହୋଇଛି 'ପ୍ରିୟଜନର ଉପହାର ।'

ରାଣୀ କହିଲା ମୁଁ ଖାଲି ବାକ୍ସଟି ଖୋଲି ଦେଇଛି କିନ୍ତୁ କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ହସ୍ତାନ୍ତର ହୋଇ ନି । ପ୍ରିୟଜନ କିଏ ଜାଣିଲେ ତୁ ଚକୋଲେଟ ଖାଇବାକୁ ଭଲ ପାଉ ?

ନୀରଜା ଚିନ୍ତାଛନ୍ନ କଣ୍ଠରେ କହିଲା କିଏ ଏହି ପ୍ରିୟଜନ ?

ରାଣୀ ପରିହାସ କରି କହିଲା ବୋଧହୁଏ ସେଇ ପଠାଇଛନ୍ତି ।

ନୀରଜା କହିଲା ମାନେ—ସୁମନ୍ତବାବୁ—

ସେ ଯଦି ହୁଅନ୍ତି କାହିଁକି ଏପରି ଅପଦସ୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ମୋତେ ? କି ସାହସରେ ଏ ପ୍ରକାର ପାର୍ଶଲ ଟସ ପଠାଇ ପାରୁଛନ୍ତି ଜଣେ ଅବିବାହିତା ଝିଅ ପାଖକୁ । **I must inform police for his ill treatment.**

ରାଣୀ ନିରୁତ୍ତର ।

କହି ପାରିବୁ ସେ କେଉଁଠାରେ ଥାଆନ୍ତି ?

ହଁ ଠିକଣାଟା ମୋ Dairy ରେ ଲେଖାଅଛି ।

ଠିକଣାଟି ଆଣି ନୀରଜା ଭାବିଲା ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ପଚାରିବ କେତେବଡ଼ ଅନ୍ୟାୟ ସେ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ରାଣୀ କହିଲା କଅଣ ଭାବୁଛୁ ନୀର—ଜଣେ ନିରୀହ ଭଦ୍ରଲୋକ, ବେଶ୍ ପଇସା ଅଛି—ତା ଛଡ଼ା ମୋଟର କାର୍—Building । ନୀରଜା କ୍ରୋଧରେ ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ କହିଲା ତେବେ ତୁ ଭାବୁଛୁ ଖଣ୍ଡେ ମଟରକାର ଏବଂ କିଛି ଟଙ୍କା ଜଣେ ନାରୀର ହୃଦୟ ଜୟ କରିବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଭାବେ ସକ୍ଷମ ?

ନୀରଜାର କଥା ସମାପ୍ତ ନ ହେଉଣୁ ରାଣୀ ତାକୁ ବାହୁ ଭିତରେ ଆବଦ୍ଧ କରି କହିଲା ନା ଭଉଣୀ—ରାଗିବାର କିଛି ନାହିଁ—କିଛିଦିନ ଏହିପରି ଭାବେ କଟିଯାଉ ।

ନୀରଜା ବାକ୍ସଟିକୁ ପୁଣି ସଜାଡ଼ି ଦେଇ ବସି ଭାବିଲା ସକାଳ ଡାକରେ ଫେରାଇ ଦେବ ।

ନୈଶ୍ୟ ଅନ୍ଧକାର ବକ୍ଷ ଚିରି ସୀତାରର ତାନ ନାଚି ଉଠିଲା ଉପର ମହଲାରୁ ।

ରାଣୀ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା, "ଏଇ ଶୁଣ ନୀର" ।

ସୀତାରର କରୁଣ ସ୍ୱର ନୀରଜାର କର୍ଣ୍ଣ କୁହରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ ପ୍ରାଣକୁ ହାଲୁକା କରିଦେଲା ।

ନୀରଜାର ମନ୍ତବ୍ୟକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ରାଣୀ କହିଲା ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ସେଇ ବୁଢ଼ାଟାକୁ ଏଇକ୍ଷଣି କହୁ ଦେବାକୁ ହେବ ଆମ୍ଭ ମାନଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ସେ ସୀତାର ବଜାଇବ ନାହିଁ—ଯଦି ବା ଅବାଧ ହୁଏ ତେବେ ଅମ୍ଭେମାନେ ଅନ୍ୟ ଘର ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବୁ ।

ନୀରଜା କିନ୍ତୁ ଚମକି ପଡ଼ି କହିଲା ନା ରାଣୀ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗେ ।

ତେବେ ତୁ ଯାଇ ଶୁଅ ମୁଁ ଏଠାରୁ ବିଦାୟ ନେବି ।

ନୀରଜା କହିଲା ବୁଢ଼ି—ଆଜି ଅନ୍ୟ ଗତି କଅଣ ଅଛି ?

ରାତିର ଗତି ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା—ସୀତାରର ଝଙ୍କାର ଆଉ ଝଙ୍କୃତ ହେଉନାହିଁ । ନୀରଜାର ଚକ୍ଷୁ ମୁଦ୍ରିତ ।

ହଠାତ୍ କାହାର ପଦ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସେ ଆଖି ଖୋଲିଲା—ଝଲକାଏ ତୀବ୍ରାଲୋକ ତାର ଆଖିକୁ ଝାପସା କରିଦେଲା । ତା ପରେ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବାର ଶବ୍ଦ । ନୀରଜା ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ବିଜୁଳି ଆଲୋକର ସୁଇଚ ଟିପି ଦେଖିଲା ବାକ୍ସ ସହିତ କାଗଜପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକ ଧରି ପରିଚିତ ସୁମନ୍ତ ବାବୁ ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ଶଯ୍ୟାରୁ ଉଠିବାକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ସୁମନ୍ତ ଘର ଭିତରୁ ବାହାରି ଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଭିତରେ ରାଣୀ ବିଛଣା ଉପରୁ ଉଠି ଆସି ଦେଖିଲା ନୀରଜା ଘର ଭିତରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । ଅରେ ନୀରୁ ଶୋଇନାହୁଁ ଗୋ—କହିଲା ରାଣୀ ।

ଥରି ଥରି ଗଳାରେ ନୀରଜା କହିଲା ମୋ ଘର ଭିତରେ କିଏ ପଶିଥିଲା ରାଣୀ—

ଏଁ—ସତ କହୁଛୁ—

ହୁଁ—ସତ—ଏଇ କ୍ଷଣ ବାହାରେ ଫାଟକ ବନ୍ଦ ହେବାର ଶବ୍ଦ ?

ତାପରେ ଦୁଇଜଣ ଝରକା ଫାଙ୍କରେ ଦେଖିଲେ ନୀଳ ରଙ୍ଗର କାର ଗୋଟିଏ ଦ୍ରୁତ ବେଗରେ ଧାବମାନ । ନୀରଜା ରାଣୀକୁ ଦେଖାଇ ଦେଇ କହିଲା ଲୋକଟାକୁ ଚିହ୍ନି ପାରୁଛୁ ।

ବେଶ ଭଲଭାବେ—ଅର୍ଥାତ୍ ସୁମନ୍ତବାବୁ—ଯାହାଙ୍କର ନୀରୁ ଗତ ଗୋଟାଏ ବେଳେ ଜଣେ ଭଦ୍ର ଲୋକ ଘରେ ପଶିବା ଯେ କେତେ ଦୂର ନ୍ୟାଯ୍ୟ ସଙ୍ଗତ ଏକଥା ମୁଁ ବୁଝିନାହିଁ—ଲୋକଟାକୁ ସାମାନ୍ୟ ମୁହଁ ଦେବାରୁ ସେ ଅଜ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଉଠିଛି । ଅଚ୍ଛା ସେ କଅଣ ତୋ ସହିତ କଥା ହେଉଥିଲା ?

ନା—

ଘରଟା ଉପରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ଆଣି ନୀରଜା କହିଲା ଆରେ ବାକ୍ସଟାତ ନାହିଁ—

ନଥିବ—

ତେବେ ଆସ ଖୋଜି ଦେଖିବା—

ଦରକାର ନାହିଁ ଖୋଜିବାର— ମୁଁ ଜାଣେ ତାହା ପ୍ରାୟ ଏଘରେ ନଥିବ ।

ନୀରଜାର ମୁହଁ ଲାଲ ପଡ଼ିଯାଇଛି । ସେ କହିଲା ରାଣୀ ମୁଁ ସୁମନ୍ତବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ପଚାରିବି ।

ତଳମହଲରୁ ବୃଦ୍ଧ ଉଠି ଆସି କହିଲେ କଣହୋଇଛି ଝିଅ । ମୁଁ ଭାବିଲି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି ବୋଧହୁଏ ବେମାରରେ ପଡ଼ିଲ ।

ନା, ଆମେ ଭଲ ଅଛୁ—ଆପଣ ଶୋଇବାକୁ ଯାଇପାରନ୍ତି କହିଲା ନୀରଜା—

ବୃଦ୍ଧ କାଳକ୍ଷେପ ନ କରି ସେଠାରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ । ରାଣୀ କହିଲା ବୁଢ଼ାଟାକୁ ନିଶାଚର କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଦେଖ ସେ ନିଃଶବ୍ଦ ବୁଲୁଥିବ । କାପବେ ନିଦ୍ରାଦେବୀ ଯେପରି ତା ଉପରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିଷ୍ଠୁର ।

ସୁମନ୍ତବାବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଡାକିବାକୁ ହେବ କହି ନୀରଜା ବିଛଣା ଉପରକୁ ଗଲା ।

ରାଣୀ ମଧ୍ୟ ନିଜର ବିଛଣା ଧରିନେଲା ।

ପରଦିନ ସକାଳ ନଅଟାରେ ଉଠି ନୀରଜା ନିଜର ନିତ୍ୟକର୍ମ ଶେଷକରି ନେଇ ସୁମନ୍ତବାବୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ପାଇଁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା । ଅଳ୍ପ ସମୟପରେ ଋକ୍ସାଟି ଆସି ଗୋଟିଏ ହଲଦିଆ କୋଠାସାମନାରେ ରହିଲା । ତାହାରେ ମସ୍ତବଡ଼ ଗୋଟାଏ ପ୍ଲେଟରେ 'ସୁମନ୍ତବାବୁ' ବୋଲି ଲେଖାଥିଲା । ଜଣେ ଚାକରକୁ ଦେଖି ନୀରଜା ପଚାରିଲା ସୁମନ୍ତବାବୁ ଅଛନ୍ତି ?

ହଁ, ଆପଣ ଶୀଘ୍ର ଯାଆନ୍ତୁ ନହେଲେ ବାବୁ ବାହାରକୁ ଯାଇ ପାରନ୍ତି ।

ନୀରଜା ଧୀର ପଦକ୍ଷେପରେ ସୁମନ୍ତବାବୁଙ୍କ ରୁମ ଭିତରକୁ ପଶିଲା । ତାକୁ ଦେଖି ସୁମନ୍ତବାବୁ କହିଲେ—ଆରେ ନୀରୁ ଦେବୀ ଆପଣ ! ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟ ଆଜ ମୋର ।

ନୀରଜା ସୁମନ୍ତର ମନ୍ତବ୍ୟ ଉପରେ କର୍ଣ୍ଣପାତ ନକରି କହିଲା ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ଜଣାଇ ଦେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ ଆପଣ ଚକୋଲେଟ୍ ପଠାଇଲେ ତାହିଁକି । ତାପରେ ମୁଁ ଭାବୁଛୁ ବାକ୍ସ ସହିତ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବ ପୁଣି ରାତି ଅଧରେ ଆପଣ ମୋ ଘରେ ପଶି ଚୋରିକରି ଆଣିଲେ । ଏ ସବୁ କଣ ଭଦ୍ରତା ।

ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ଭଦ୍ରତା ମଧ୍ୟ ମାନିବାକୁ ହୁଏ ନାହିଁ ।

କଅଣ ଆପଣଙ୍କର ଦରକାର ଥିଲା ।

ହେଇ ଦେଖନ୍ତୁ—ସୁମନ୍ତ ଖଣ୍ଡେ ଚକୋଲେଟ୍ ଆଣି ବାହାରକୁ ଅସିଲେ ଓ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ନୀରଜା ମଧ୍ୟ ଅସିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲା ଇଙ୍ଗିତ ପାଇ ।

ବୁଲାକୁକୁରଟାଏ ଡାକି ସୁମନ୍ତ ତାକୁ ଚକୋଲେଟ୍ ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ଏ କଅଣ ଗୋଟାଏ ସେକେଣ୍ଡ ଭିତରେ କୁକୁରଟା ଢଳି ପଡ଼ିଲା ।

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଅନାଇ ଥିଲା ନୀରଜା । ଏବେ ଦେଖିଲେ ମୁଁ କାହିଁକି ଡେରି କରିଥିଲି । କହିଲି ସୁମନ୍ତ ।

ଏସବୁ କଅଣ ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁନାହିଁ ସୁମନ୍ତବାବୁ ।

ବୁଝିବାକୁ ବହୁତ ଡେରି ଅଛି । ହଁ ଆପଣ ବୋଧହୁଏ ଜଏନ କରୁଛନ୍ତି ଆପଣଙ୍କ ନୂଆ କାମରେ । ଖୁବ୍ ସାବଧାନ ଯେପରି କବାଟ ଖୋଲି ଶୁଅନ୍ତୁ । ବସନ୍ତ ଫାର୍ମର ମାଲିକ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଏବଂ ତାର ଏକମାତ୍ର ପୁଅ !

ଧନ୍ୟବାଦ କହି ନୀରଜା ଚଲି ଚଲି ବାହାରି ଆସିଲା । ସୁମନ୍ତ ଚିନ୍ତିତ ମନରେ ଫେରିଆସି ଘର ଭିତରେ ବସିଥିବା ଦୀର୍ଘ ବଳିଷ୍ଠ ଲୋକଟିକୁ କହିଲା ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ମହାପାତ୍ର ସନ୍ଧାନ ଯେକୌଣସି ପ୍ରକାରେ ହେଉ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ଗତ ରାତ୍ରିରେ ସେ କେଉଁଠିଥିଲା, କେଉଁଠାକୁ ଯାଇଥିଲା ସବୁ ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ । ମୋର ମନେ ହୁଏ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ସେ କ୍ଲବକୁ ଯାଇ ଜୁଆ ଖେଳୁଛି— ତା ଯଦିହୋଇ ଥାଏ ସେ କେତେ ଟଙ୍କା ହାରୁଛି କିମ୍ବା ଜିତୁଛି ଜାଣିନେବ । ଟିକିଏ ରହି ସୁମନ୍ତ କହିଲା W6x 3297 ନୀଳରଙ୍ଗର ଗାଡ଼ିଟା କାହାର ପୋଲିସ ଅଫିସକୁ ଯାଇ ଖବର ନେବାକୁ ହେବ ଏହି ସମ୍ବାଦ ଗୁଡ଼ିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ । ଆଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଲୋକଟି ସେଠାରୁ ଉଠି ରାସ୍ତାକୁ ଗଲା ଏବଂ ଜନଗହଳିରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲା ।

* * *

ନୀରଜା ଯଥା ସମୟରେ ଜଏନ କରିଛି ନୂଆ ଅଫିସରେ । ପହଞ୍ଚିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଦେଖିଲା ମିସେସ ପଟ୍ଟନାୟକ ପ୍ରକାଣ୍ଡ ଗୋଟିଏ ହଲ ଘରେ ବସିଛନ୍ତି । ପରିଧାନ ମୂଲ୍ୟବାନ ଶାଢ଼ୀ— ଗଳାରେ ହୀରାର ହାର । ନୀରଜାକୁ ଦେଖିବା କ୍ଷଣି ଶୈଳବାଳା ଜଣେ ଚାକରାଣୀଙ୍କୁ କହିଲେ ଘର ଦେଖାଇ ଦେବାପାଇଁ । ଦାସୀ ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତା ହେଲା । ଗମନୋ-ଦ୍ୟତା ନୀରଜାକୁ ଲକ୍ଷ କରି ଶୈଳବାଳା କହିଲେ ତୁମର ଏଠାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେବନାହିଁ । ନିଜଘର ପରି ଭାବ—ଏବଂ ନିଜଘର ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ବ୍ୟବହାର ପାଇବା ଭଳି ପ୍ରତ୍ୟାଶା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ କରିପାର ।

ନୀରଜା ଦାସୀ ସହିତ ନିଜର ରହିବା ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଦେଖିଲା ସୁଖ ସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟପାଇଁ ମଣିଷର ଯାହା ଦରକାର ସେଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାତ୍ରାରେ ଗଚ୍ଛିତ ଅଛି । ନୀରଜା ନିଜର ବିଛଣା ପତ୍ର ବିଛାଇ ଦେଇ ଦାସୀ ସହିତ ଅଫିସ ଘରକୁ ଗଲା । ତାର ମନେହେଲା ପ୍ରଥମେ ଅଫିସ କାମ ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିନେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ନୀରଜା ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ଅନ୍ୟ ଦୁଇଜଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିଲା । ପ୍ରଥମ ଜଣକ ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ପୁଅ କୁମାର ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଲୋକଟି ତାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅପରିଚିତ । ଲୋକଟିକୁ ଦେଖିଲେ ମନେ ହୁଏ ବିଳାସୀ ଏବଂ ନିଜର ଜୀବନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବିଳାସ ସାମଗ୍ରୀର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଛି । ନୀରଜାକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରି ଶୈଳବାଳା କହିଲେ ଆସ ନୀରୁ । ଲଜ୍ୟା କରିବାର କିଛି ନାହିଁ— ଇଏ ମୋର ପୁଅ କୁମାର୍, ଆଉ ଏ ରତ୍ନେଶ୍ୱର ବାବୁ ଆମ କମ୍ପାନୀର ପରିଚାଳକ । କରମର୍ଦ୍ଦନ ଲାଗି ରତ୍ନେଶ୍ୱର ବାବୁ ହସ୍ତ ପ୍ରସାରଣ

କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନୀରଜା ଦୁଇହାତ ଯୋଡ଼ି ନମସ୍କାର କଲା । ଅପ୍ରତିଭ ଭାବେ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ବାବୁ ହାତ ଟାଣିନେଲେ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ ।

ନୀରଜାର ମନ ଭିତରେ ଥରଥର ଉଠୁଥିଲା ବିଦ୍ରୋହର ଝଡ଼ । ଏଭଳି ଲୋକଟାଏ ପରିଚାଳକ !—ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରେନା !! ଶୈଳବାଳାଙ୍କର ଆଦେଶରେ ନୀରଜା ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଚେୟାର ଅଧିକାର କରି ନେଇଥିଲା ।

ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର କହିଲେ ଶୁଣିଛି ଆପଣ ଗୋଟାଏ ଆଡ଼ଭୋକେଟ ଅଫିସରେ ଏଥିପୂର୍ବରୁ କାମ କରୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେପରି ଗୋଟାଏ ସାମାନ୍ୟ ଚାକିରି ଆପଣଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ । ମାଲିକଙ୍କର ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ଅସୀମ ଦୟା, ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କର ଆଗମନ ତାଙ୍କୁ ଖୁବ ସୁଖ ଦେଇପାରିଛି । ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକୃତିର ଲୋକ ସହିତ ଏହାଙ୍କର ମିଳାମିଶା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ । ପରେ ପରେ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ବାବୁ ଥିଏଟର, ସିନେମା ବିଷୟରେ ଦୀର୍ଘ ବକ୍ତୃତା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ସେ ଗୁଡ଼ିକ ଯେତିକି ମୂଲ୍ୟହୀନ ତେତିକି ଶ୍ରୁତି କଟୁ ମଧ୍ୟ ।

ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଶୈଳବାଳା ଝରକା ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ରାଜ ପଥକୁ ନୀରିକ୍ଷଣ କରୁଥିଲେ । ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଝରକା ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ କହିଲେ କଅଣ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଏଠାରେ ?

ଶୈଳବାଳା କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ଦୃଷ୍ଟି ପୁଣି ପଡ଼ିଲା ଫାଟକ ପାଖରେ ଏବଂ ଜଣାଗଲା ତାର ମୁହଁରୁ ଭାଷା ଯେପରି କେହି କାଢ଼ି ନେଇଛି । ନିସ୍ତେଜ ମୁହଁଟି ଈଷତ୍ ବକ୍ର କରି ସେ କହିଲା ହତଭାଗାକୁ ଦେଖିଲେ ମୋର ସର୍ବାଙ୍ଗ ଜଳିଯାଏ । ଶୈଳବାଳା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ କହିଲେ କିଏ ଏଇ ଲୋକଟା ? ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ଦାନ୍ତରେ ଦାନ୍ତ ଘଷି କହିଲା ସବୁଠାରୁ

ବଡ ଧୂର୍ତ୍ତ, ବଦମାସ, ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ । ମୁଁ ଦଶହଜାର ଟଙ୍କା ପୁରସ୍କାର ଦେଇପାରେ ଯଦି କେହି ଟଙ୍କା ବଦଳରେ ତାର ମୁଣ୍ଡଟା ଦେବ ।

ନୀରଜା କୌତୁହଳ ଦମନ କରି ନପାରି ଝରକା ବାଲ୍‌କୋନିରେ ଉଙ୍କି ମାରି ଦେଖିଲା ଲୋକଟି ଫାଟକ ସଂଲଗ୍ନ ରାସ୍ତା ଉପରେ ଚାଲବୁଲି କରୁଛି । ସେ ଲୋକ ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ; ନୀରଜାର ଅତି ପରିଚିତ—ସୁମନ୍ତ ରାୟ ।

× × ×

ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ—ସାମାନ୍ୟ ଗୋଟାଏ ଡିଟେକଟିଭକୁ ଦେଖି ଏତେ ବିଚଳିତ ହେବାର କଅଣ ଅଛି ? ଆପଣ ଏପରି କୌଣସି ଗୁରୁତର ଅପରାଧ କରି ନାହାନ୍ତି ଯାହା ଫଳରେ—

ନା କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ନୁହେଁ—କିନ୍ତୁ ଲୋକଟାର ପ୍ରକୃତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜଘନ୍ୟ—ଗୋଟା ଏ ଗୋଟାଏ ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏପରି କାମ କରେ, ତାର ପରିଣାମ ଅତି ମାରାତ୍ମକ ହୋଇ ଉଠେ । ତଦନ୍ତର ପରେ ଲୋକଟା ତଲକୁ ତାଲ କରି ମଣିଷକୁ Crime ସାବ୍ୟସ୍ତ କରାଏ । ଓଡ଼ିଶାର ଜଣେ ସୁନାମ ଧନ୍ୟ ଗୁଇନ୍ଦା । ସେଥର ମୋତେ ଗୋଟାଏ Criminal case ରେ ଅରେଷ୍ଟ କରିଥିଲା, ମାତ୍ର ମେ ଭାଲେ ଭାଲେ ଗଲେ ମୁଁ ପନେ ପନେ ସିଡ଼ା ଲୋଭ କିନା—ବିକଟ ହାସ୍ୟ ସେ ଅଟ୍ଟାଳିକା ହଲଟି ଥରି ଉଠିଲା ।

ନୀରଜା ପୂର୍ବବତ ନିଜର ଆସନ ସୁଦୃଢ଼ କରିନେଲା—ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ଜଣାଯାଏ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ ସୁମନ୍ତ ତାର ଅତି ଆପଣାର । ମାତ୍ର ସେ ବିଚଳିତା ନ ହୋଇ କହିଲା ସୁମନ୍ତ ବାବୁ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ ?

ହଁ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ **funny man**—ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲେ ବଡ଼ ଗୁଣ୍ଡାମି କରି ବହୁଧନ ଉପାର୍ଜ୍ଜନ କରି ପାରି ଥାଆନ୍ତା ମାତ୍ର ସେ ତା ନ କରି ଖାଲି ଏପଟ ସେପଟ ଘୁରି ବୁଲିବ ।

ଅଫିସରୁ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ବିଶ୍ବେଶ୍ବର ବାବୁ ମେନରୋଡ଼ ଉପରକୁ ଆସିଲେ । ମାଘ ସଞ୍ଜ ଘୋଟି ଆସିଛି ପୃଥିବୀ ଉପରେ । ରଜନୀ ରାଣୀ କଳା ପଣତ ବିଛାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲେଣି । ହିମାଳୟ ପ୍ରେରିତ ହିମକଣା ସହିତ ଶିର ଶିର ପବନର ପ୍ଲାବନ ସମୁଦ୍ର ଲହଡ଼ି ପରି ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ ଏବଂ ଦ୍ରୁତ ଗମନରତ ।

ଗୋଟିଏ କୋମଳ ହାତର ମୃଦୁ ପରଶ ବିଶ୍ବେଶ୍ବର ବାବୁ ନିଜ ପୃଷ୍ଠ ଦେଶରେ ଅନୁଭବ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଫେରି ପଡ଼ି ଦେଖନ୍ତି ସୁମନ୍ତବାବୁ ହସି ହସି ନମସ୍କାର କରୁଛନ୍ତି ।

ବାସ୍ତବିକ ଲୋକଟା ସହିତ ଯେ ଏପରି ଭାବେ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯିବ ସୁମନ୍ତ ଆଦୌ ବିଶ୍ବାସ କରି ନଥିଲେ ।

ବିରକ୍ତି ଭାବେ ବିଶେଶ୍ବରବାବୁ କହିଲେ ସଦାବେଳେ ମୋତେ ଫଲୋ କରିବାକୁ ଆପଣ ବହୁ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ଫଲୋ ମାନେ ଆପଣଙ୍କ—ଡାଇଁ ନାତ—

ସେ କଥା କହିଲେ ହେବ ବନ୍ଧୁ—କିନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କର ବୋଧହୁଏ ମନେଥିବ କୋର୍ଟ ଏବଂ ଷଗୁର ବୋଲି ଦୁଇଟି ଜିନିଷ ।

ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି—ଆଜିକାଲି ଯୁଗରେ ବିଶେଷ ଆପଣମାନଙ୍କ ପରି ଭଦ୍ର ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଆଳାପ କରିବା ମାତ୍ରେ କୋର୍ଟ କଥା ସ୍ୱତଃ ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ । ଅସ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ଡାକ୍ତରଟି କୁଆଡ଼େ ଅଛନ୍ତି—ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଉଛି ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମିସ୍ ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ଗୃହ ଶିକ୍ଷକ ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ।

ଏ ସବୁ ଏକାନ୍ତ **private** ଜିନିଷ, ଏ ଭିତରେ ଅପଣ ମୁଣ୍ଡ ଚଳାଇବାର କିଛି ନାହିଁ ।

ଖାଲି ମୁଣ୍ଡ ଗଳେଇଲେ ନୁହେଁ, ମୁଣ୍ଡକୁ ପାଣି ଛଡ଼େଇ ଦିଆ ହୋଇଛି ।

ବେଶ୍—ତେବେ କଅଣ ଜାଣିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ମୋଠାରୁ ?

ଅଳ୍ପ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ମୋର ବକ୍ତବ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ଦେଇଛି—

ମୁଁ ସେ ସବୁ ଖବର ରଖିନାହିଁ ?

ବେଶ୍—ତେବେ ଜାଣି ରଖନ୍ତୁ ଏଥର ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ିଯିବେ ।

ଆଜ ଆପଣ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ରଖନ୍ତୁ ଏଥର ଇନ୍ସପେକ୍ଟର୍ ମହାଶୟଙ୍କର ଫନ୍ଦି ବିଫଳ ହେବ—

ଧନ୍ୟବାଦ—ହସି ହସି ସୁମନ୍ତ ବାହାରି ଆସିଲା । ରତ୍ନେଶ୍ୱର ବାବୁ ରାସ୍ତାର ମୋଡ଼ ଧରିଲା ବେଳେ ସୁମନ୍ତ ପୁଣି ମି. ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ବାସଭବନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଧାବମାନ । ଅଥିତ୍ ଦୂରରେ ଜଣେ ଲୋକ ତାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ସୁମନ୍ତ ଲୋକଟି ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲା ଶୀଘ୍ର ପଟ୍ଟନାୟକ & Coର ମାଲିକ ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ କୋଠିଏ ଘର ଭଡ଼ା ନେବାକୁ ହେବ । ଅବଶ୍ୟ ତାଙ୍କ ଗାରେଜ ପାଖକୁ ଲାଗିଥିବା ଘର ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସିଟି ଆମର ଦରକାର ନୁହେଁ ।

ଲୋକଟି ଆଦେଶ ପାଇବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେଠାରୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲା । ସୁମନ୍ତ ଫେରି ଆସିଲା ଅନ୍ୟ ପଥଦେଇ । ପରଦିନ ଦୈନିକ ସମ୍ବାଦ ପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ସୁମନ୍ତବସୁ ନିହତ ।

ମିସ ଶୈଳବାଳା ସେଦିନ ବେଳେ ଗୁଡ଼ାଏ ଜରୁରୀ ଅଫିସ କାମ ଶେଷ କରି ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲେ । ନୀରଜା ମଧ୍ୟ ସେଦିନର କାମ ଶେଷ କରି ନିଜ ରୁମରେ ଆସି ବିଶ୍ରାମ ନେଲା । ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ରାଣୀ ଆସି ହସ ହସ ମୁହଁରେ ନୀରଜାକୁ ନମସ୍କାର କରି ଭିତରେ ପଶିଲା । ନାନା ପ୍ରକାର ଗଳ୍ପ ଭିତରେ ଖିଆ ପିଆ ଶେଷ ହୋଇଗଲା । ରାଣୀ କହିଲା ବେଶ ଆରାମ ଗୃହଟି ଖଣ୍ଡେ ପାଇଛୁ ନୀର ? ନୀରଜା କହିଲା ପ୍ରାୟ ସେମିତି, ଭୋଜନ ଦୁଇଗୃହଖଣ୍ଡେ ଶଠି ଭଲ କରିଦେଲେ ଶେଷ ।

ରାଣୀ ବିଛଣା ଉପରେ ଶୋଇପଡ଼ି କହିଲା ଏଥର ତେବେ ବିବାହ **Proposal** ଟା ଉତ୍ଥାପନ କରେ ।

ହଉ, ଗୋଟିଏ ବରପାତ୍ର ଯୋଗାଡ଼ ହେଉ ।

ଯୋଗାଡ଼ କରିଥିଲି, ମାତ୍ର ଲୋକଟାର ଯେ ଅପମୃତ୍ୟୁ ।

ନୀରଜା ବିସ୍ମୟ ବିସ୍ଫାରିତ ଚକ୍ଷୁରେ ରାଣୀଆଡ଼କୁ ଅନାଇ କହିଲା ଅପମୃତ୍ୟୁ କାହାର ?

କାହିଁକି—ସୁମନ୍ତବାବୁ ।

ସୁମନ୍ତବାବୁ ମୃତ—ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛନା କଅଣ ? ତୋ ମୁଣ୍ଡ ଏଇ ଭିତରେ ବିଗିଡ଼ି ଯାଇଛି ରାଣୀ ।

ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ ଦୁଃସହ ବେଦନାରେ ନୀରଜାର ହୃଦୟ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଥିଲା ।

ଆଜିକାର ସମ୍ବାଦ ପତ୍ର ପଢ଼ିନାହଁ ବୋଧହୁଏ ।

ନା, ଭଉଣୀ ! ଖବର କାଗଜ ପଢ଼ିବାକୁ ମୋଟେ ଭଲ ଲାଗେନା । ତା ଛଡ଼ା କଟକର ଗୋଟିଏ ଦୈନିକ କାଗଜ ବ୍ୟତୀତ ଆଉସବୁ ବାହାମିଛ ଲେଖନ୍ତି । ସୁମନ୍ତ ବାବୁଙ୍କର କଅଣ ହୋଇଥିଲା ରାଣୀ ?

ହେବ ଅଉ କଅଣ ? ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ ମାନଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଯେପରି ହୁଏ ।

କେହି ତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟାକରନ୍ତି ।

ହତ୍ୟା—ନୀରଜାର ମନ ବିଷାକ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା । କେତେ ବିଷୟ ତାର ମନେ ପଡ଼ୁଥାଏ ! ସୁମନ୍ତଙ୍କୁ ସେ କେତେ ପ୍ରକାରେ ଅପଦସ୍ତ କରନ୍ତି ।

ମାତ୍ର ନିରୀହ ଭଦ୍ରଲୋକ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ହସ ହସ ମୁହଁରେ ସହ୍ୟ କରି ଯାଉଥିଲେ । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ସୁମନ୍ତବାବୁ ତାର ମା'ର ଚକ୍ରାନ୍ତରେ ଚାଲିଥିବା ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଭେଦ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଅସହାୟ । ଘରେ ବସିବାକୁ ବିରକ୍ତି ବୋଧକରି ନୀରଜା ବାହାରକୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ରାଣୀ ସହିତ ।

ବାରଣ୍ଡା ଉପରକୁ ଆସି ନୀରଜା ରାସ୍ତା କଡରେ ଗୋଟିଏ ରେଲିଂଧରି ଠିଆ ହୋଇ କଅଣ ଭାବୁଥିଲା । ରାଣୀ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଠିଆ ହୋଇ ନୀରଜାକୁ କିଛି ପଚାରିବା ବେଳେ ହଠାତ୍ ନୀରଜାର ମନେହେଲା ଠିଆ ହୋଇଥିବା ସ୍ଥାନଟି ଯେପରି ତଳକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ପ୍ରକୃତରେ ମଧ୍ୟ ବାରଣ୍ଡାର କିଛି ଅଂଶ ତଳକୁ ଦବି ଗଲା ଏବଂ ନୀରଜା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନକରି ରେଲିଂ ଧରି ଝୁଲି ରହିଲା । ଦୂରରୁ ରାଣୀ କହିଲା ସେହିପରି ରହିଥା—ମୁଁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାର ଉପାୟ ଭାବି ଦେଖୁଛି ।

ଏତେ ଉଚ୍ଚରୁ ତଳକୁ ପଡ଼ିଲେ ଅସ୍ଥିସବୁ ଏକାବେଳକେ ଧୂଳି ହୋଇଯିବ । ନିଃସନ୍ଦେହ ଭାବେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି ନୀରଜା ଶକ୍ତ ଭାବେ ରେଲିଂଧରି ଝୁଲି ରହିଲା । ଅନତିବିଳମ୍ବରେ ଜଣେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ ଯୁବକ ଅବଲୀଳା କ୍ରମେ ନୀରଜାର ଦେହକୁ ଉଦ୍ଧାର

ଉଠାଇ ନେଇ ଅଳ୍ପ ଦୂରସ୍ଥିତ ଗୋଟିଏ ମେଜ ଉପରେ ଶୁଆଇ ଦେଲା । ଏ ଯୁବକ ଅଉ କେହି ନୁହେଁ, ମିସଃ ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ନବନିଯୁକ୍ତ ଶୁଫର ।

ନୀରଜାର ସଂଜ୍ଞାହୀନ ଦେହ ପଡ଼ିରହିଲା ଶେଜ ଉପରେ । ବହୁ ଚେଷ୍ଟା ପରେ ଜ୍ଞାନ ଅସିଲା ମାତ୍ର ସେ ପୁଣି ଆର୍ତ୍ତନାଦ କରି ସଂଜ୍ଞା ହରାଇଲା । ଶୁଫର ହତୋତ୍ସାହ ନହୋଇ ପୂର୍ବବତ ଚେଷ୍ଟା ଚଳାଇଲା । ଭାଗ୍ୟ ଦେବୀ ନୀରଜା ଉପରେ ନିଷ୍ଠୁର ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ସେ ଆଖି ମେଲି ଚାହିଁଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗରମ ଚା ଆଣି ମୁହଁରେ ଦେଇଗଲା । ସାମାନ୍ୟ ସୁସ୍ଥବୋଧ କଲାପରେ ନୀରଜା ତାର ଉଦ୍ଧାର କର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ନ ଦେଇ ରହି ପାରି ନଥିଲା ।

ଅଳ୍ପ ସମୟପରେ ଘରେ ପ୍ରବେଶକଲେ ଦଳେ ପୋଲିସ୍ ସହିତ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ସୁବାହୁସିଂହ । ବାରଣ୍ଡାଟାକୁ ଭଲଭାବେ ପରୀକ୍ଷା କରିନେଇ ସେମାନେ ମିସ ଶୈଳବାଳଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିଲେ କିଛି ଦିନ ହେଲା ସେଇଟା ଭଙ୍ଗା ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲା । ମରାମତି କରିବାକୁ ମିସ୍ତ୍ରୀ-ମାନଙ୍କୁ ଆଦେଶ ଦିଆ ହୋଇଥିଲେ ବି ଏତେ ଶୀଘ୍ର କାର୍ଯ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇ ପାରିନାଇ । ସୁତରାଂ ଆଜିକାର ଏହି ଦୁର୍ଘଟଣାଲାଗି ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମର୍ମାହତ ।

ନୀରଜା କ୍ଷୀଣ କଣ୍ଠରେ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲା ଭାଗ୍ୟକୁ ସେଠାରେ ଶୁଫର ରଣବୀର ଉପସ୍ଥିତ—

ରଣବୀର—ଅକସ୍ମିକ ଭୟରେ ଶିହରି ଉଠି ମିସ ଶୈଳବାଳା କହିଲେ ତୁମେ ସେଠାରେ ଏତେ ରାତିଯାଏ କଅଣ କରୁଥିଲ ? ନୀରଜା ଉପରେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରି ଶୈଳବାଳା ସେ ସ୍ଥାନରୁ ବିଦାୟ ନେଲେ ।

ରାଣୀ ମଧ୍ୟ ବିଦାୟ ନେଲା ନୀରଜା ପାଖରୁ । ନୀରଜା ବିଛଣାରେ ଶୋଇ ରହି ନାନା ପ୍ରକାର ଭାବନାରେ ରତ ରହିଲା । ମନେ ପଡ଼ିଲା ସୁମନ୍ତ ତାକୁ ସାବଧାନ କରିଦେଇ ଥିଲା ସବୁସମୟରେ ଘର ଦରଜା ବନ୍ଦ କରି ଶୋଇବାକୁ । ତେଣୁ ସେ ଶୀଘ୍ର ଉଠିପଡ଼ି ଦରଜା ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲା ଶିକୁଳି ନାହିଁ । ନିକଟସ୍ଥ ଚଉକି-ଟିକୁ ଟାଣିଆଣି ଦରଜା ଦେହରେ ଅଡ଼େଇ ଦେଇ ପୁଣି ବିଛଣା ଧରିଲା । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ନିଦ୍ରାଦେବୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆକର୍ଷିତା ହୋଇ ସେ ବାହ୍ୟଜ୍ଞାନ ହରାଇ ଦେଇଥିଲା ।

* * *

ପହିଲି ସୂର୍ଯ୍ୟର କିରଣ ଆସି ଗୁଣ୍ଡ ପରି ଚାରିଅଡ଼େ ବିଛୁରି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ରାତ୍ରୀର ଜନବିହୀନ ରାଜପଥ ପୁଣି କୋଳାହଳରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲା । କର୍ମରତ ମାନବ ପୁଣି ନିଜ ନିଜର ଦୈନନ୍ଦିନ କାମରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ । ନୀରଜାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଦେଖିଲା ଝଲକାଏ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ତା ବିଛଣା ଉପରେ ପଡ଼ିଛି । ଏତେ ବେଳଯାଏ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା ସେ । ପୂର୍ବଦିନର ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକ ଆଖି ସାମନାରେ କୁହୁଡ଼ି ପରି ଗୁଡ଼େଇ ହୋଇଗଲା ଓ ଆଜି କୁହୁଡ଼ି ଭିତରେ ନିଶାଖଣୀ ଅଶନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ ଲୋତକ ବର୍ଷଣ କଲାକଲା ତା ଆଖି ପତା ଉପରେ କେତେ ବିନ୍ଦୁ ଲୋତକ ଢଳ ଢଳ ହେଉଥିଲା ମଧ୍ୟ । ସୁମନ୍ତ ବାବୁ କହୁଥିଲେ ସେ ତାଙ୍କ ସହିତ ବେଶୀ କରିଥାଆନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ । ଦୁନିଆରେ ଜଣେ ଲୋକ ଯେଉଁ ଭଲ ପାଇବା ସ୍ଥଳରେ ତାକୁ ବିରକ୍ତ କରୁଥିଲେ । ସେଦିନ ସେ ତାଙ୍କୁ ଅପମାନ ଦେଇଛି, କିନ୍ତୁ ଆଜି ଦେଖିଲେ କହନ୍ତା ସୁମନ୍ତ ବାବୁ ଆଉ କେତେ ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ବିରକ୍ତ କଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଖୁସୀ ହୋଇ ପାରନ୍ତି । ମନକୁ ମନ ଏଗୁଡ଼ାକ କହିଲେ ଆଉ ଶୁଣିବ କିଏ ? ମଣିଷ ଥରେ

ଭୁଲକରି ତାକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ଅନେକ ଦିନ ଲାଗେ । ତାହାନ୍ତ ସୁମନ୍ତ ? ନା, ବୃଥା ଭାବନାରେ କଣ୍ଟରିହି ମନେ ମନେ ରଙ୍ଗୀନ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲେ କଅଣ ଆଶା ମେଣ୍ଟିବ ? ତୃଷାର୍ତ୍ତ ପଥିକ ସମୁଦ୍ର, ମଝିରେ ଥାଇ ତୃଷା ମେଣ୍ଟାଇ ପାରେ ନାହିଁ । ନୀରଜା ଶିକ୍ଷିତା ଅଧୁନିକା ତରୁଣୀ । ଚନ୍ଦ୍ର ମଣ୍ଡଳରେ ପୃଥିବୀର ମଣିଷ ବସବାସ କରିଭଳି ଜମିର ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବେଳେ କଳ୍ପନା ରାଜ୍ୟରେ ସେ ବିଚରଣ କରିବ କାହିଁକି ? କଳ୍ପନା କଅଣ କେବେ ସ୍ଥାୟୀ ସୁଖ ଆଣିଦିଏ—ତାହା କେବଳ କ୍ଷଣିକ ସ୍ଥାୟୀ—କ୍ଷଣ ଭଙ୍ଗୁର—ନଶ୍ୱର ଅସାର ଶେଷ ପରିଣତି ସଙ୍ଗେ ସମାନ କରାଯାଇ ପାରେ । ମଣିଷର ଏହି ନଶ୍ୱର ବାଲିଯୁମାନ ଶରୀର ଦିନେ ଜଡ଼ ପିଣ୍ଡରେ ପରିଣତ ହୁଏ । ସେଥିରେ ନଥାଏ ରକ୍ତ, କେବଳ ପାଣି, ପାଣି— । ଏକ ପାଣି ଫୋଟକାର ଜଳକଣାର ଅନ୍ୟ ରୂପ । ନୀରଜାର ବୁଦ୍ଧି ଅତି ତୀକ୍ଷ୍ଣ ସାଧାରଣ ମଣିଷ ପକ୍ଷରେ ଯାହା ସମ୍ଭବ କାଳର କ୍ରମାନୁସରେ । ବାଳ—ଯୁବା—ବୃଦ୍ଧ—ଅବସ୍ଥା ତିନୋଟି—ତେବେ ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାକୁ ମଣିଷ ନିଜେ ଅଜାଣତରେ ଖୋଜିପାଏ—ଯୁବାବସ୍ଥାକୁ ଅଭିନନ୍ଦନ କରେ ଏବଂ ଏହି ସମୟଟି ସଚରାଚର ନର ନାରୀମାନଙ୍କର ମନର ପରିପକ୍ୱତା ଆଣିଦିଏ । ମଣିଷ ମାତ୍ର ବୃଦ୍ଧତ୍ୱକୁ କେହି ଅଭିନନ୍ଦନ କରେ ନାହିଁ । ଧାବମାନ ନଦୀ ସମୁଦ୍ର ବକ୍ଷକୁ ଯିବାବେଳେ ଅପରିଷ୍କାର ପଦାର୍ଥକୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ନିକ୍ଷେପ କରିଭଳି ଅବସ୍ଥା ବୃଦ୍ଧତ୍ୱକୁ ନିକ୍ଷେପ କରିଦିଏ—ଯାହା ବିଶେଷ ହୋଇ ରହିଯାଏ ସ୍ୱଳ୍ପ ଅସ୍ଥିଚର୍ମ । ମାତ୍ର ଏଇ ଅସ୍ଥିଚର୍ମର ସମାବେଶରେ ମଣିଷର ସେତେବେଳେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଖାଦିଏ ।

ତଥାପି କେହି କଅଣ ତାକୁ ଅଭିନନ୍ଦନ କରେ ? କେହି କେବେ ତାକୁ ହୃଦୟ ଆବେଗରେ ଆଲିଙ୍ଗନ ଦିଏ ? ନା କୌଣସି ବେଳେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ନୀରଜା ଯୁବତୀ ଏବଂ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନା ନାରୀ । ସେ କଳ୍ପନାରେ ଦେହକୁ କ୍ଷୀଣ କରାଇବାକୁ ଯିବ କାହିଁକି ?

ସୁମନ୍ତ ବାବୁଙ୍କୁ ନଭାବି ସେ ଏଇକ୍ଷଣି ଥାନାକୁ ଯାଇ ଦେଖା କରିବ ଇନସପେକ୍‌ଟରଙ୍କ ସହିତ ।

ଇଚ୍ଛା ଯେତିକି ପ୍ରବଳ ହୁଏ ଗୋଡ଼ ସେତିକି ଆଗକୁ ମାଡ଼ିଚାଲେ । ମଣିଷର ବଳ ଦ୍ୱିଗୁଣିତ ହୋଇଉଠେ । କିଏ କହେ ନାରୀ ଅବଳା । ଆଦିଶକ୍ତି ସିଂହ ବାହିନୀ ମହିଷା ମର୍ଦ୍ଦିନୀଙ୍କର ବଂଶ ସମ୍ଭୂତା ଏଇ ନାରୀ କେବେ କଅଣ ଦୁର୍ବଳ ମନା ହୋଇପାରେ ? ଯଦିବା ହୁଏ ତେବେ ତାର ଭ୍ରମ ।

ନିଜର ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ସଫଳ କରାଇ ନୀରଜା ଥାନା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଧାବମାନ ହେଲା ।

* * *

ନିସ୍ତବ୍ଧ ରାତି । ରାଣୀ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ବିଛଣାରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି, ନୀରଜା ଆଖିରେ ନିଦ ନାହିଁ ।

ବାହାର ଦରଜାରେ ମୃଦୁ କରାଘାତ ।

କିଏ ?

ଦରଜା ଫାଙ୍କରେ ଚାପା ଗଳାରେ ଉତ୍ତର ଆସିଲା—ମୁଁ କୁମାର, ଭିତରକୁ ଯିବାରେ କିଛି ଆପତ୍ତି ଅଛିକି ?

ରୁକ୍ଷ କଣ୍ଠରେ ନୀରଜା କହିଲା କଅଣ ଦରକାର ?

ଦରକାର ଅବଶ୍ୟ ଥିଲା—ତାସତ୍ତ୍ୱେ ଆପଣଙ୍କର ଯଦି କିଛି ଅସୁବିଧା ହୁଏ ?

ଦରକାରଟା କଅଣ ପ୍ରଥମେ କୁହନ୍ତୁ ।

ମାନେ ଘର ଭିତରେ ଗୋଟିଏ କିଳାପ ଘଣ୍ଟି ଦେଇଛି ।

ନୀରଜା କହିଲା କଅଣ କହନ୍ତୁ ମୁଁ ଦେଇ ଦେବି ।

ବିବ୍ରତଭାବେ କୁମାର କହିଲା, ନା, ନା ଆପଣ ପାରିବେ ନାହିଁ, ବରଂ କାଲି ନେଇଗଲେ ଚଳିବ । ତେବେ ରାତିରେ କୌଣସି ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଶବ୍ଦ ଶୁଣନ୍ତି, ଭୟ କରିବେ ନାହିଁ ।

ବିସ୍ମିତ ନୀରଜା କହିଲା ମାନେ ।

ମାନେ ଅନ୍ୟକିଛି ନୁହେଁ—ଶୁଣିଲେ ନିଜେ ବୁଝିନେବେ । କିନ୍ତୁ ନୀରଜା ଦେବୀ ମୋର ଅନୁରୋଧ ଆପଣ ମାଆଙ୍କୁ କୌଣସି ଖବର ଦେବେ ନାହିଁ ।

ନିଶ୍ଚିତ ଥାଆନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ମୁଁ କିଛି ବୁଝିଲି ନାହିଁ ଯେ ।

ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ କୁମାର ସେଠାରେ ନଥିଲା ।

ନୀରଜା ଆଖିରୁ ନିଦ ଯେପରି ପୁରାପୁରିଭାବେ କିଏ କାଢ଼ିନେଲା । ପ୍ରବଳ ଉତ୍ତେଜନା ବଶତଃ ସେ ବିଛଣା ଉପରେ କର ଲେଉଟାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇଛି । ଘଣ୍ଟା ଟିକ୍ ଟିକ୍ ଶବ୍ଦ କରି ଜୋରରେ ଚାଲିଛି ।

ସେଇ ଘରେ କାହାର କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା । ନୀରଜା ଗୃହ ଭିତର ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସର ଉତ୍ଥାନ ପତନ ।

କଣ୍ଠ ସ୍ୱରଟା ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ବାବୁର ଯେତେଦୂର ମନେହୁଏ—ସେ କହୁଛନ୍ତି ଗୃହକର୍ତ୍ତା ସେଠାକୁ କିପରି ଭାବେ ପୁଣି ଯଥା ସମୟରେ ପହଞ୍ଚି ତାଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କଲା ?

ସେଇକଥା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଭାବୁଛି—ଶୈଳବାଳାଙ୍କ କଣ୍ଠସ୍ୱର ।

ତେବେ ଗୃହକର ପ୍ରତି ମୋର ସନ୍ଦେହ ଜାଗେ—ହୁଏତ—

ନା, ସେ ବଡ଼ ବିଶ୍ୱସ୍ତ—ତା ଭଳି ଲୋକଟିଏ ଏଯୁଗରେ ବିଶେଷତଃ ବିରଳ ।

କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱସ୍ତତା ଭିତରେ ବେଳେ ବେଳେ ନାଗ ସାପର ଗରଳ ଥାଏ ।

ଭୁଲ—କହିଲେ ଶୈଳବାଳା ।

ନୀରଜା ଦେଖିଲା କଥା ଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣା ଯାଉଥିବା ସ୍ଥାନଟି ଘେରାଇ କରି ରହିଥିଲା ଗୋଟାଏ ସିଲ୍କର ପରଦା ।

ପୁଣି ଶୁଭିଲା ଶୈଳବାଳା ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ଟାଣି କହୁଛନ୍ତି ତୁମ ଉପର ବଡ଼ ସନ୍ଦେହ କରୁଛି ।

କାହାର ?

ଯେତେଦୂର ଜାଣିବାର କଥା, ତାଠାରୁ ସେ ଅନେକ ଗୋପନ ରହସ୍ୟ ଜାଣି ନେଇଛି । ଡାକ୍ତରର ନିଜରୂପ ମଧ୍ୟ ତା ପାଖରେ ପ୍ରକାଶିତ ।

ବିଶେଶ୍ୱର ବାବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ପରେ ପରେ ମନକୁ ସଂଯତ କରିନେଇ କହିଲେ ପିଲାଲୋକ ସେ କଅଣ କରି ପାରିବ ?

ତାପରେ ସବୁ ନୀରବ ।

ରାଣୀର ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା । ଝରକା ପାଖରେ ନୀରଜାକୁ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଦେଖି ସେ କହିଲା କ'ଣ ତୋ ସହିତ କଥା କହୁଥିଲା ?

କେହି ନାହିଁ—କଣ୍ଠରେ ଭୟର ଆଭାସ ।

ରାଣୀ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗକୁ ଥରେ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରି କହିଲା ଏ ଘରଟା ଭୂତକୋଠି ନା କଅଣ ?

ରାଣୀ ପୁଣି ବିଛଣା ଧରିଲା—ନୀରଜା ଖୁବ ସନ୍ତର୍ପଣରେ ଘର ଭିତରେ ବୁଲି ରହି ଶବ୍ଦଟି କେଉଁଠୁ ଆସୁଛି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲା । ଘର ଭିତରେ ଲାଇଟ ସ୍ୱିଚର ଜଣା ଯାଉଥିବା ଟେଲିଫୋନ ଯନ୍ତ୍ରଟି ଭଳି ଗୋଟିଏ ଜିନିଷ ରଖା ହୋଇଛି—ଏବଂ ଦୁଇଟି ସରୁ ଇଲେକଟ୍ରିକ ତାର ସେଠାରୁ ବାହାରି ଗୋପନ ପରାମର୍ଶ ସ୍ଥଳର ପରଦା ପାଖରେ ସଂଯୁକ୍ତ କରା ହୋଇଛି । ମନେ ମନେ ସେ କୁମାରକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କୁମାର ବୋଧହୁଏ ଆସିଥିଲା ପ୍ଲାଗଟା ଖୋଲିବାପାଇଁ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲା ଯଦି କାହା ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଯାଏ ତେବେ ଭୟର କାରଣ କିଛି ନାହିଁ ।

ପୁଣି ଟେଲିଫୋନ କିଂ କିଂ ହୋଇ ଗର୍ଜନ କଲା । ମୀରଜା ଶୁଣିଲା କେହି ଚୁପ ଚୁପ କରି କହୁଛି ମୀରଜା ଦେବୀର ମୃତ୍ୟୁ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ-ଦେହଟା ତାର ଠକ ଠକ ହୋଇ ଥରି ଉଠିଲା । ପ୍ଲାଗଟି କାଢ଼ି ଯଥା ସ୍ଥାନରେ ରଖିଦେଇ ସେ ବଛଣାକୁ ଫେରି ଆସିଲା । ମନେ ମନେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଦେଖିଲା ଏ କଣ୍ଠସ୍ୱର ତାର ପରିଚିତ ହୁଏତ ସୁମନ୍ତ୍ରର ।

ହୃଦୟର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ କହି ଉଠିଲେ ନା ସୁମନ୍ତବାବୁ ଜୀବିତ । ତେବେ କାହିଁକି ସେ ଏପରି ଭୂମିକାରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି କିଏ ଜାଣେ ?

ସିଡ଼ିପାର ହୋଇଗଲେ ମିସ୍ ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ବିଶ୍ରାମାଗାର । ମୀରଜା ଦ୍ରୁତପଦକ୍ଷେପରେ ସେଇ ଘରେ ପଶିଯିବା ପରେ ସୁଇଚ୍ ଟିପି ବିଜୁଳିବତୀ ଜଳାଇ ଦେଲା । ଗୃହଅଭେ ପ୍ରଗାଢ଼ ଅନ୍ଧକାର ।

କିଏ ଣ ହୋଇଛି ମୀର — ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନ — ସିଡ଼ିଉପର ଲାଇଟ ଜଳାଇ ଦିଅ ।

ନୀରଜା ସୁଇଚଟା ଟିପି ଦେଇ ଦେଖିଲା ଶୈଳବାଳା ପଥର ମୂର୍ତ୍ତିପରି ନିଶ୍ଚଳ ଭାବେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି ।

ମୀରଜାକୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ କଟାକ୍ଷ ଢାଳି ସେ କହିଲେ ତୁମେ ଏପରି ଭାବେ ପଳାଇ ଆସିଲ କାହିଁକି ?

ମୀରଜା କୁଣ୍ଠିତ ଭାବେ କହିଲା ମୁଁ ଘର ଭିତରେ ଅନ୍ୟର କଥା ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଛି ।

ଏଇ ଘର ଭିତରେ—କହୁ କହୁ ସେ ଘର ଭିତରେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲାଇ ଆଣିଲେ ! କାହିଁ କେହିତ ନାହିଁ ?

ଅନ୍ୟ ପାଖ ଘର ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟ ସର୍ଚ୍ଚ କରାଗଲା । କେହି କେଉଁଠି ନାହିଁ । ହସି ହସି ଶୈଳବାଳା କହିଲେ ବୋଧହୁଏ ମନର ଭ୍ରମ ନହେଲେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ହୋଇ ନ ପାରେ ।

ଶୁକର—ଘର ପରିଷ୍କାର କରୁ କରୁ କହିଲା ଲାଇବ୍ରେରୀ ଘରେ କାହାର କଥା କହିବାର ଶୁଣିଛନ୍ତି ?

ନୀରଜା ଅବାକ ହୋଇ ତାର ମୁହଁକୁ ଅନାଇ ରହିଲା ।

ଲାଇବ୍ରେରୀ ଘରେ—ତେବେ ସେଠାରେ କଅଣ ମାଇକ୍ରୋ-ଫୋନ ଫିଟ କରାଯାଇଛି । ସେ ଗୃହ ଅସିବାକୁ ବସିଥିଲା ବେଳେ ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଦୁଇଜଣ ଅତିଥି ତାର ପରିଚିତ ଜଣେ ବିଶେଶ୍ୱର ବାବୁ ଆଉ ଅନ୍ୟ ଜଣକ କିଏ ?

ଭାବୁଥିଲା ବେଳେ ଶୈଳବାଳା କହିଲେ ଅସ ନୀର ଡାକ୍ତର-ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ପରିଚିତ କରାଇ ଦିଏ ।

ସମସ୍ତେ ଆସନରେ ଉପବେସନ କରିବା ମାତ୍ରେ ଡାକ୍ତରବାବୁ କହିଲେ ଏଇ ଆପଣଙ୍କର ନୂଆ **lady typist** ନୀରଜା ଦେବୀ ।

ହଁ ତେବେ ଏଇ ଭଦ୍ର ମହିଳା ସେ ଦିନ ଅତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ?

ତୀବ୍ର ବିରୋଧ କରି ନୀରଜା କହିଲା କାହିଁ ନାଁତ ! କିନ୍ତୁ ତାର କଥାକୁ କର୍ଣ୍ଣପାତ ନ କରି ଡାକ୍ତର କହି ଗୁଲିଲେ ଅତ୍ମହତ୍ୟା ମହାପାପ । ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତା ନାରୀ ମନର ଦୁର୍ବଳତା ନେଇ ଯେ ଅତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ ତାହା ମୋର କଳ୍ପନାତୀତ । ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଶୁକର—ଉପରେ ପତିତ ହେବାରୁ ସେ କହିଲେ ଏଇଟା ଏଠି

କାହିଁକି ? ଲୋକଟାକୁ ଦେଖିଲେ ସନ୍ଦେହରେ ମନ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହୁଏ—ତାର କଅଣ ଅବଶ୍ୟକ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣିବା ।

ଶୈଳବାଳା ନୀରବ ରହିଲେ ପୂର୍ବପରି । ନୀରଜାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହିଲେ ଅତିଥିମାନଙ୍କର ସୁବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିନେଇ ମୁଁ ଯିବି- ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଲାଇବ୍ରେରୀ ଘରେ ବସି କେତେଟା ଜରୁରୀ ଚିଠିପତ୍ର ଅଟେଣ୍ଡ କରିପାରି ?

ନୀରଜା ସେଠାରୁ ଉଠି ଚାଲିଗଲା । ଲାଇବ୍ରେରୀ ଘର ଦୈର୍ଘ୍ୟ ପ୍ରସ୍ଥରେ ଖୁବ୍ ବଡ କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚତା କିଛି କମ୍ ବୋଲି ଅନୁମିତ ହୁଏ । ଆଲମାରୀ ଗୁଡ଼ିକ ପୁସ୍ତକରେ ସଜ୍ଜିତ ।

ନୀରଜା ଘରର ଚାରିଆଡ଼େ ଖୋଜି ବୁଲିଲା ମାଇକ୍ରୋ- ଫୋନଟିକୁ—କିନ୍ତୁ କାହିଁ ? ଗୋଟିଏ ଆଲମାରୀ ଫିଟାଇ ସେ ବହି ଗୁଡ଼ିକ ଏପଟ ସେପଟ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତାପରେ ଚେୟାର ଅଧିକାର କରି ନେଇ ଟେବୁଲ ଉପରେ ସୁନ୍ଦର ଫାଉଣ୍ଟେନଟି ପଡ଼ିଥିବାର ଦେଖି ଉତ୍କଣ୍ଠିତା ଭାବେ ଫିଟାଇ ଲେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି—ହଠାତ୍ ଦ୍ରୁତ ପଦ ଧ୍ୱନି—ଲେଖା ହୋଇ ପାରିଲାନାହିଁ —ଚାକର ଆସି କହିଲା କେହି ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଆପଣଙ୍କୁ ।

ନୀରଜା କହିଲା ତାଙ୍କ ନାଆଁଟା ବୁଝି ଆସିଲ ନାହିଁ ।

ଚାକର କହିଲା ନା ସେ କହିବାକୁ ରାଜି ନୁହଁନ୍ତି—ଭାରି ଜରୁରୀ ଏବଂ ଗୁପ୍ତ କଥା ଗୁଡ଼ିକ ସେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଅତି ଏକାନ୍ତ ଭାବେ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞ ।

ଉପାୟାନ୍ତର ନ ଦେଖି ନୀରଜା ଘର ଛାଡ଼ି ବାହାରିଗଲା ଏବଂ ତା ସହିତ ଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲା ।

କାହିଁ କେହିତ ତାଙ୍କ ଅପେକ୍ଷାରେ ନାହାନ୍ତି—ତୁଚ୍ଛ ଗୋଟାଏ ଶଙ୍କର ତାଙ୍କୁ ଠକି ଦେଲା । ଭୀଷଣ ବିରକ୍ତ ଭାବେ ନୀରଜା ପୁଣି ଲାଇବ୍ରେରୀ ଘରକୁ ଫେରି ଆସି ଯାହା ଦେଖିଲା—ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ପାଟିରୁ ବାହାରିଲା ନାହିଁ । ମେଜ ଉପରେ ଶଙ୍କର ଶାୟିତ କପାଳରେ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ସ୍ୱେଦ ଧାରା, ମୁଖ ବିବର୍ଣ୍ଣ, ଚକ୍ଷୁ ନିମିଳିତ, ରକ୍ତହୀନ ଓଷ୍ଠାଧାର ଉପରେ କଳା ରେଖାଟିଏ ବିଚ୍ଛୁରିତ ।

ପଲକ ଭିତରେ ନୀରଜା ଭାବିଲା ଏଠାରୁ ସେ ପଳାୟନ କରିବ, ମାତ୍ର ସେ ଯାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ—ବରଂ ତାର ଅବଶ ଦେହ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଶଙ୍କର ପାଖକୁ ଟାଣି ହୋଇଗଲା । ସେ ଦେଖିଲା ହତଭାଗ୍ୟ ଦେହରେ ଜୀବନ ଥିବାର କୌଣସି ଲକ୍ଷଣ ନାହିଁ ।

କୁମାରକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ନୀରଜା କହିଲା ଶଙ୍କରଙ୍କୁ କେହି ମାରି ଦେଇଛି—ଶୀଘ୍ର ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଫୋନ କରନ୍ତୁ । ନୀରଜା ପ୍ରଥମେ ଶୈଳବାଳାଙ୍କୁ ଫୋନରେ ଜଣାଇବାରୁ ଉତ୍ତର ଆସିଲା ତୁମର ଏଥିରେ ଏତେ ଚଞ୍ଚଳତା ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ କଅଣ ଅଛି ? ନୀରଜା ସାହାସ ସଞ୍ଚୟ କରି କହିଲା ଲୋକଟା ମରିଯାଇଛି ଯେ । ମରିଗଲେ ଯିବ—ତୁମେ ଏସବୁ ବ୍ୟାପାରରେ ମଥା ବ୍ୟସ୍ତ କରିବାର କଅଣ ଅଛି ?

ରାଗ ଜର ଜର ହୋଇ ସେ ଲାଇବ୍ରେରୀ ଘରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଅନନ୍ତ ବିଳମ୍ବରେ । ନୀରଜାକୁ ଦେଖି କହିଲେ କଅଣ ହୋଇଛି ତାର ? ଶୀଘ୍ର ଯାଇ ମୋର ପ୍ରାଇଭେଟ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଫୋନକର । ତା ପୂର୍ବରୁ ସହରର ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ମୁଁ ଡକାଇ ଦେଇଛି କହିଲା ନୀରଜା ।

ଡାକ୍ତର ଆସି ଗୃହକରଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରି କହିଲେ ଲୋକଟାର **Heart** ଊଜଡ଼ର ଥିଲା କି ?

କାହିଁ ମୁଁ ତ ଜାଣେନା, କହିଲେ ଶୈଳବାଳା ।

ନୀରଜା ପଥର ମୂର୍ତ୍ତି ଭଳି ଗୃହକର ଦେହ ଉପରକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଥିଲା । ଯାହା ହେଉ ଲୋକଟାକୁ ହସପିଟାଲକୁ ପଠାଇବାକୁ ହେବ—ଡାକ୍ତର ଫୋନ ଧରିଲେ ଆମ୍ବୁଲେନସର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପାଇଁ ।

ଆମ୍ବୁଲେନ୍ସ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ଘରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ସହରର ବିଖ୍ୟାତ ଗୁଇନ୍ଦା ରମେଶ ବାବୁ ।

ଗୃହକର ଉପରେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟି ପକାଇ ସେ କଅଣ ଭାବିଲେ, ତା ପରେ ନୀରଜାକୁ କହିଲେ ଲୋକଟା ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଆଘାତ ପାଇଛି । ବୋଧହୁଏ ଛଅ ସାତ ଫୁଟ ଦୂରକୁ ଛିଟିକି ପଡ଼ି ଆଘାତ ପାଇ ସଜ୍ଞା ହରାଇଛି । ଆଗୁ ଆପଣମାନେ କେଉଁଠି ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ? ବିଶେଶ୍ୱରବାବୁ ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ କହିଲେ, ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଆମେ ବାଧ୍ୟ ନୋହୁଁ । ଅଉ ଏଠାରେ କେହି ଆପଣଙ୍କୁ ଡକାଇନି ଗୁଇନ୍ଦା ଗିରିର ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚଳାଇବାକୁ ।

ନା! ତା ଅଉ ଡାକନ୍ତେ କପର—ହୁଏତ ଧରାପଡ଼ି ଯିବେ—ଅନ୍ୟର ଟଙ୍କା ଆତ୍ମସାତ କରି ନିଜ ନାମରେ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ସେଫ ଡିପୋଜିଟ୍‌ଟା ଅନ୍ତତଃ ସଦାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଯିବ ।

ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ବାବୁଙ୍କ ଚକ୍ଷୁରୁ ଅଗ୍ନି ସ୍ଫୁଲିଙ୍ଗ ବାହାରୁ ଥିଲା ।

ରମେଶ ବାବୁ ଏଥର ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥିବା ଫାଉଣ୍ଟେନ-ଟିକୁ ପକେଟସ୍ଥ କରି ବାହାର ଅସିଲେ । ସିଡ଼ି ପାଖକୁ ଆସି ସେ ଦେଖି ନେଲେ କେହି ତାଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଛି କି ନାହିଁ । କୌଣସି ପ୍ରକାର ଭୟ ନଦେଖି ସେ ଧୀରେ ନୀରଜାର ଶୟନ କକ୍ଷ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ମାତ୍ରକେ ନୀରଜା ଉଠିପଡ଼ି କହିଲା, ପୁଣି ଆପଣ ?

ହଁ—ଗୋଟାଏ କଥା କହିବାକୁ ଆସିଛି—ସୁମନ୍ତ ବାବୁ ଆପଣଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ବାରଣ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ଆପଣ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି କାହିଁକି ?

ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ଆଦେଶ ମୁଁ କାଲି ଚାଲିଯିବି ।

ରମେନ୍ ବାବୁ ପକେଟରୁ କାଗଜ ଭିତରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ଶାଢ଼ୀର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ନୀରଜା ସାମନାରେ ଧରି କହିଲେ ଚିହ୍ନି ପାରୁଛ—

ହଁ ଏତ ମୋର—କେଉଁଠୁ ପାଇଲେ ଆପଣ ?

ଗାଡ଼ିଟାର ଖୋଜ ଖବର ନେଇ ମୁଁ ଜାଣିଛି ମଧ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଆଜି ନୁହେଁ—ଅନ୍ୟଦିନେ ଜଣାଇବି—ଆପଣ ତେବେ ଆଜି ଏଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଉ ନାହାଁନ୍ତି ?

ନା—

ରମେନ୍ ବିଦାୟ ନେଇ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ।

* * *

କଟକ ଜେଲ—ସରମା ଦେବୀଙ୍କର ଆଜି ମୁକ୍ତିର ଦିନ । ବିଗତ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ଧରି ଚାଲି ଆସୁଥିବା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର ଅବସାନ ।

କାରାଧ୍ୟକ୍ଷ ଆସି କହିଲେ ଆପଣ ମୁକ୍ତି ପାଇବେ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ relativeଙ୍କ ପାଖକୁ ଟେଲିଗ୍ରାମ କରାଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ଆଜି ଆସି ଆପଣଙ୍କୁ ନେଇ ଯିବେ ।

ସରମା ଦେବୀ ଟିକିଏ ହସିଦେଇ କହିଲେ—ମୁକ୍ତିପାଇବା ପରେ କଅଣ ଏଠାରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ମିନିଟ ଲାଗି ଭଲ ଲାଗିବ ?

ନା, ନା, ସେଥିପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରା ଯାଇଛି ଏବଂ ଆପଣ ଏହି ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ଗୁଡ଼ିକ ଭୁଲି ଯିବାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ ।

ନିଶ୍ଚୟ କରିବି—ଏଠାକୁ ଆସିଲା ବେଳେ ମୋର ବୟସ ଥିଲା ମାତ୍ର କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ—

ଭାଗ୍ୟ ଦୋଷରୁ ଅପଣ ଦଣ୍ଡପାଇଲେ ମାତ୍ର ମୁଁ ଜାଣେ ଅପଣ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ।

ତେବେ ଅପଣ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ ମୁଁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ—

ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ କହିପାରେ—

ସ୍ୱସ୍ତିର ନିଶ୍ୱାସ ମାରି ସରମା ଦେବୀ କହିଲେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ—

ଆପଣ ସେଦିନ କହୁଥିଲେ ଝିଅଟିଏ ଆସି ମୋ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହିଁଥିଲା—

ହିଁ ନୀରଜା ତାର ନାମ । ଏବଂ ସେ ଯେ ଅପଣଙ୍କର ଏକ—ମାତ୍ର କନ୍ୟା ଏଥିରେ ମୋର କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଅଜିମଧ୍ୟ ଜାଣିଛି ସେ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ମିଃ ସିଂହ ଓ ସୁମନ୍ତରାୟଙ୍କୁ ଧରି କେଶର ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚଳାଇଛି ।

ସତ୍ୟ—ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ମୁଁ ବୁଲିବାକୁ ଯାଇ ଫେରୁଥିବା ବେଳେ ପୋଲିସ ଅରେଷ୍ଟ କରିଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଅପଣଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ ।

ସେତେବେଳେ ଜାଣି ନଥିଲି, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜାଣିଛି ସେ ମୃତ ।

ଟଂ ଟଂ ହୋଇ ପିଠା ଘଣ୍ଟାରେ ନଅଟା ବାଜିଲା । ଜଣେ ଓ୍ୱାର୍ଡର ଅସି ଖବର ଦେଲା ସରମା ଦେବୀଙ୍କୁ ନେବା ପାଇଁ କାର ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ।

ଖବର ପାଇ ଅନ୍ୟ ଏକ ତରୁଣୀ ସିମନ୍ତିନୀ ଅସି କହିଲେ ଅପଣ ଅଜି ମୁକ୍ତି ପାଇଲେ, ଅମର କେତେଦିନ ଅଛି କେଜାଣି ?

ହିଁ ଅପଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦିନ ଶେଷ ହୋଇ ଅସୁଛି ।

ବାହାରେ ଗାଡ଼ିର ହର୍ଣ୍ଣ—

କାରାଧ୍ୟକ୍ଷ ସରମା ଦେବୀଙ୍କୁ ନେଇ ଗାଡ଼ିରେ ବସାଇ ଫେରି ଆସିଲେ ।

ଗାଡ଼ିଭିତରୁ କେହି ଜଣେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ଆପଣ ସରମା ଦେବୀ—

ହଁ—

ତାପରେ ଗାଡ଼ି ଛୁଟି ଚାଲିଲା ପବନ ବେଗରେ ।

*   *   *

ପଥ ମଧ୍ୟରେ ନୀରଜା କହିଲା ବର୍ତ୍ତମାନ ନଅଟା ବାଜିଛି, ଫେରିବାକୁ ଆଉ ପ୍ରାୟ ଘଣ୍ଟାଏ ସମୟ ଅଛି—ଏହି ସମୟ ଭିତରେ ଅଧିକ ଦୂର ପଦବ୍ରଜରେ ଯାଇ ଆମେ ଖୁବ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ଫେରି ଆସିପାରିବା—ରାଣୀ ତାର ପ୍ରସ୍ତାବର ସମର୍ଥନ କଲା ! ଦୁଇଜଣ ମେନ ରୋଡ ଉପରେ ଚାଲି ଚାଲି ଯିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ପଛରୁ ରାଣୀ କହିଲା ନୀରୁ କେହି ଆମକୁ ଫଲୋ କରୁଛି ।

ଫେଉ୍ ଫଲୋ କରିବ କାଏ ? ଆମେ କଅଣ Criminal ଆସାମୀ ?

ରାସ୍ତାରେ ବାହାରିହୋଇ ପଡ଼ିଛି ବିଜୁଳି ଆଲୋକର ଅଜସ୍ର ଝଲକା । ଚୁନ୍ଦନୀଚଉକ ମୋଡ଼ ପାରହୋଇ ନୀରଜା ଦେଖିଲା ରାଣୀର କହିବା କଥା ପ୍ରାୟ ସତ୍ୟ—ଜଣେ ଲୋକ ଅଳ୍ପ ବ୍ୟବଧାନରେ ରହି ସେମାନଙ୍କର ଗତି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରୁଛି ।

ଲୋକଟିକୁ ଦେଖି ସେ ମନେ ପକାଇଲା ସେ ଦିନ ଗାଡ଼ିର ଆକ୍‌ସିଡେଣ୍ଟ ବେଳର କଥା । ହଁ ନିଶ୍ଚୟ ଏହି ଭଦ୍ରଲୋକ—ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱରବାବୁଙ୍କ ଭାଷାରେ **mere Detective** ତେବେ ସେ **follow** କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ?

ନୀରଜାର ଭାବନାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ପକାଇ ଭଦ୍ରଲୋକ ସେମାନଙ୍କର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ କହିଲେ 'good night ମିସ୍

ନୀରଦେବୀ, ରାଣୀଦେବୀ । ଏବେ ଅଭିଯାନ କୁଆଡ଼େ ଶୁଣେ ? ନୀରଜା ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲି what is that to you ନା, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମାନେ ଆପଣ ଆଜି ପଟ୍ଟନାୟକ କମ୍ପାନୀକୁ ଯାଇ-ପାରିବେ ନାହିଁ ।

କାରଣ ?

ସବୁବେଳେ କାରଣର ଦ୍ୱାହି ଦେଇ କିଛି କରିଯାଇ ପାରେନା, ସେଇଟା ଆମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଷୟ—ଯିବୁ କିବା ନଯିବୁ ସେ ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନ କରିବା ଆମ ଉପରେ ?

ସତେ !

ନୀରଜା ଅଧିକ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା ଆପଣ ଶୀଘ୍ର ଚାଲି ଯାଆନ୍ତୁ । କ୍ସ ଅଧିକାରରେ ଦୁଇଟି ଅବିବାହିତା ଝିଅଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଉପରେ ଅଟକାଇ ଖୁସିଗପ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହୋଇଛନ୍ତି ଆପଣ ? ଅଧିକାରର ପ୍ରଶ୍ନ ସ୍ଥଳ ବିଶେଷରେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ କରି-ଯାଇପାରେ ।

ତେବେ ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବେ ।

ହଁ—

ଭଦ୍ରଲୋକ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିକଟରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଜଣେ ପୋଲିସ ଇନ୍‌ସପେକ୍‌ଟରଙ୍କୁ କଅଣ ଇଙ୍ଗିତ କଲେ ।

ପୋଲିସ ଅଫିସର ଜଣକ ନିକଟକୁ ଆସିବାରୁ ଭଦ୍ରଲୋକ କହିଲେ ଏ ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ଅରେଷ୍ଟ କରନ୍ତୁ । ଜଣେ ଗୃଭରଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାପାଇଁ ସେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ।

ଏଁ—

ଅଶ୍ରୁପର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଅନାଇ ରହିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ବନ୍ଦିନୀ ହେଲେ ପୋଲିସ ହାତରେ ।

ଠିକ୍ ସରମାଦେବୀ ମୁକ୍ତିପାଇବା ପରେ ପରେ ନୀରଜା ପୋଲିସ ହାତରେ ବନ୍ଦୀ । ଥାନା ଘଡ଼ିରୁ ଢଂ ଢଂ ହୋଇ ଦଶଟା ବାଜିଲା ।

ନୀରଜାକୁ ବନ୍ଦୀ କରି ଆଣିଥିବା ପୋଲିସ ପ୍ରହରୀଟି ମିଃ ସୁବାହୁ ସିଂ । ରମେନବାବୁଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ସେ ଛଦ୍ମବେଶ ଧରି ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ ।

ଯଥାଯଥ ଭାବରେ ଉପଦେଶ ଦେଇ ରମେନବାବୁ ଥାନା ଛାଡ଼ି ବାହାରି ଆସିଲେ । ବସାକୁ ଫେରି ଆସି ସେ ସହକାରୀ ରତନକୁ କହିଲେ ମୋ ନାମରେ ଆସୁଥିବା ଚିଠି ଗୁଡ଼ିକ ଯଥା ସମୟରେ ନପାଇ ପ୍ରାୟ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ଡେରିରେ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ଆଜି ନିଜେ ନିଜ ନାମରେ ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି ଲେଖି ପକାଇଥିଲି ।

ହୁଏତ ସେଟା ଠିକ୍ ସମୟରେ ମିଳୁଛିକି ନାହିଁ ?

ପୋଷ୍ଟ ଅଫିସରେ ଖବର ଦେଲେ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ ?

ନା—ତେବେ ବୁଝିବ—ଶତ୍ରୁ ଜାଣି ଏବେ ବୋଲି ? ମୋର ସନ୍ଦେହ ହୁଏ ପୋଷ୍ଟ ପିଅନ ଏବଂ ତା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମେସର ଚାକରଟା ଉପରେ ।

ଘଟନାଯୁକ୍ତ କମ୍ପାନୀର ନୂଆ ଚାକର କିପରି ଅଛି ?

ପ୍ରାୟ ଶେଷ ସମୟ—ତାଠାରୁ ଯାହା ଲେଖିବାର କଥା ମୁଁ ନେଇ ଆସିଛି—ଦୁଃଖ ଲାଗେ ମୋର ଲାଗି ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବକର ପ୍ରାଣଗଲା ।

ମେଜ ଉପରେ ଦୁଇଟି ଚିଠି ପଡ଼ିଥିଲା, ମାତ୍ର ସ୍ୱହସ୍ତ ପ୍ରେରିତ ନୋଲିଆ ଲଫାପାଟି ଆସି ନାହିଁ ।

ରମେନ ଚାକରକୁ ଡାକିଲେ ।

ଗୃହକର ଅସି ପହଞ୍ଚିବାରୁ ସେ କହିଲେ ଏ ଚିଠି ବୁଇଟି ତୁମେ ଆଣିଛ ?

ଆଜ୍ଞା ।

କେତେ ସମୟବେଳେ ?

ସକାଳ ଡାକରେ ।

ନୀଳ ରଙ୍ଗର ଚିଠିଟା ଆସେନି ।

ଗୃହକର ବିଚଳିତ ହେବା ପରି ଜଣାଗଲା, କିନ୍ତୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଜକୁ ସଂଯତ କରି ନେଇ କହିଲା ନାଇଁ ଆଜ୍ଞା ।

ମିଛ କହିଲ କାହିଁକି ? ଧମକ ଦେଲେ ରମେନ ।

ଗୃହକର କହିଲା ନା ଆଜ୍ଞା ଠିକ ସତ କହୁଛି । ମାତ୍ର ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଘର ଭିତରେ ପୋଲିସ ଲୋକକୁ ଦେଖି ତାର ରକ୍ତ ଶୁଖି ଆସିଥିଲା । ରମେନ କହିଲା ସତ୍ୟ କଥା କହିଲେ ମୁକ୍ତି ପାଇବ ନ ହେଲେ ଏହାର ଫଳ କଅଣ ହେବ ଅନୁମାନ କରିପାର ।

ଗୃହକର କହିଲା ଚିଠିଟା ଆସିଛି ଆଜ୍ଞା ।

କାହିଁକି ଦେଇନା କିଏ ତୁମକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଛି ?

ମୁଁ ତାର ନାମ ଜାଣେ ନା ।

କଅଣ କହିଥିଲା ?

ନୀଳ ରଙ୍ଗର ଚିଠି ଗୁଡିକ ପାଇଁ ପାଞ୍ଚଟଙ୍କା ଲେଖାଏଁ ଦିଏ ଏବଂ ଘଣ୍ଟାକ ପରେ ଦେବାପାଇଁ ଉପଦେଶ ଦିଏ ।

ବେଶ୍—ଶୀଘ୍ର ଚିଠି ଗୁଡ଼ିକ ଆଣି ଦେଇ ଦିଅ ।

ଗୃହକର ଦ୍ରୁତ ପଦକ୍ଷେପରେ ଘର ଭିତରକୁ ଯାଇ ଚିଠି ବୁଇଟି ଆଣି ରମେନ ବାବୁଙ୍କ ହାତରେ ଦେଲା ।

ପ୍ରଥମ ଚିଠିଟି ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ନ ଦେଇ ରମେନ ଦ୍ୱିତୀୟ ଚିଠିଟି ପଢ଼ିବା ମାତ୍ରକେ ତାଙ୍କ ମୁହଁର ଭାବ ବଦଳିଗଲା ଏବଂ ଉତ୍ତେଜିତ ଭାବେ ଚାକରକୁ ଚାହିଁ ଧମକ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ଆଉ କଅଣ ଲୁଚାଉଛୁ ?

ଭୀତ ଅଥଚ କରୁଣ ସ୍ୱରରେ ଚାକର କହିଲା ଟେଲିଗ୍ରାମ ।

ଶୀଘ୍ର ନେଇଆ—

ଚାକର ତଳ ପକେଟରୁ ଟେଲିଗ୍ରାମ ବାହାର କରି ରମେନ ହାତରେ ଦେଲା । ଟେଲିଗ୍ରାମ ପଢ଼ୁ ପଢ଼ୁ ଭୀଷଣ କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଚରମ ବିଫଳତାରେ ସର୍ବାଙ୍ଗ ଥରି ଉଠୁଥିଲା—ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ କହିଲେ ରତନ ଏଇ ଟ୍ରେଚରସଟାକୁ ନେଇ punishmentର ବ୍ୟବସ୍ଥା କର—ମୁଁ ଆସୁଛି —

ଅଘାତପ୍ରାପ୍ତ କ୍ଷୁଧିତ ସିଂହ ଶୀକାର ହରାଇ ଯେପରି ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାକୁ ଲମ୍ଫ ଦିଏ ରମେନ ବାବୁ ବାରଣ୍ଡା ଉପରୁ ତଳକୁ ଲମ୍ଫ ପ୍ରଦାନ କରିଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅମ୍ବାସାଡ଼ରର ଷ୍ଟାର୍ଟ ଶବ୍ଦ ।

* * *

ନୀରଜାକୁ ପୋଲିସ costody ରେ ଦେଇ ରମେନ ବାବୁ ଚାଲିଯିବା ପରେ ପରେ ଅଇଜି ଫୋନରେ ଡାକିଲେ ସୁବାହୁ ବାବୁଙ୍କୁ ।

ସୁବାହୁ କ୍ଳାନ୍ତ ମନଟିକୁ ନେଇ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ ଆଲୋଚନା କରୁଥିବା ବେଳେ ଅଇଜିଙ୍କ ଡ଼ାକରା ଶୁଣି ଭାବିଲେ ଏଥର ଚାକିରୀଟାକୁ ନିତାନ୍ତ ଯକ୍ଷେ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନା ଏ ପୋଲିସ ଚାକିରୀ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ରାସ୍ତାରେ ଭିକ୍ଷା ଝୁଲିଧରି ଘୂରି ବୁଲିବା ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେୟସ୍କର ।

ସୁବାହୁ ଫୋନ ରିସିଭର ଗ୍ରହଣ କଲାପରେ ଆଇଜିଙ୍କ ବିରକ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱର ଶୁଣାଗଲା—ନୀରଜା ନାମ୍ନୀ ଜଣେ ଯୁବତୀକୁ ଆଜି ଅରେଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ଆପଣ ?

ଆଜ୍ଞା ।

ଅପରାଧ କଅଣ ଜାଣି ପାରେକି ?

ଜଣେ ଗୃକରକୁ ହତ୍ୟା କରିବା ଅଭିପ୍ରାୟ ଥିଲା ଶୈଳବାଳା-ଙ୍କର ଏବଂ ଏହି ଯୁବତୀ ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ।

ପ୍ରମାଣ କିଛି ଅଛି ?

ପ୍ରମାଣ ମାନେ ରମେନ ବାବୁ—

ଗର୍ଜନ କରି ଉଠିଲେ ଆଇଜି—ପ୍ରମାଣ ନଥାଇ ଆପଣ ଯାହାକୁ ଇଚ୍ଛା ତାକୁ ଅରେଷ୍ଟ କରି ପାରିବେ—ଏଇଟା ପୋଲିସର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ?

ଭଦ୍ରମହିଳା ଆପଣମାନଙ୍କ ନାମରେ ମାନହାନି କେଶ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ବୁଝାଇ ସେଥିରୁ ନିବର୍ତ୍ତାଇ ନେଲି । ଯେପରି ହେଉ ତାଙ୍କୁ ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ ।

ସୁବାହୁ ବାବୁ ଆଉ କଅଣ କହିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ମାତ୍ର ଆଇଜିଙ୍କର ସେଇ ଗୋଟିଏ କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ବନ୍ଦିନୀକୁ ମୁକ୍ତ କରି ତାଙ୍କର ଅଭିଭାବକଙ୍କ ହାତରେ ଦିଅନ୍ତୁ ।

* * *

ଗମ୍ଭୀର ଭୀଷଣ ଅନ୍ଧକାର ଭେଦକରି ନୀଳରଙ୍ଗର ଗାଡ଼ିଟି ବ୍ରେକ କରିଲା କଠିନ ଜେଲ ସାମନାରେ । ଆରୋହୀ ରମେନ ବାହାରେ ଥିବା ଘଣ୍ଟିଟି ଟିପିବାରୁ ପ୍ରହରୀର ତନ୍ଦ୍ରାଜଡ଼ିତ କର୍କଶ କଣ୍ଠ ଶୁଣାଗଲା କିଏ ?

ରମେନ କହିଲେ ମୁଁ ଜେଲର ସଙ୍ଗେ ଦେଖା କରିବାକୁ ଚାହେଁ

ଜେଲର ସଙ୍ଗେ ସାକ୍ଷାତ—ଆଗନ୍ତୁକ ନିଶ୍ଚୟ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇ ନଥିବ, ତଥାପି ପ୍ରହରୀ ତନ୍ଦ୍ରାଚ୍ଛନ୍ନଭାବେ କହିଲା ନା ଏଷଣି ଦେଖା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ରମେନ ନିଜକୁ ସଂଯତ କରିନେଇ ପକେଟରୁ ନୀଳରଙ୍ଗର ଆଲୋକ ବାହାର କରି ଦେଖାଇଲେ ।

ପ୍ରହରୀର ତନ୍ଦ୍ରାଚ୍ଛନ୍ନ ଦେହରେ ଚମକ ଆସିଲା । ଧଡ଼ପଡ଼ ହୋଇ ଉଠି ସସମ୍ମାନେ ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କୁ ଭୟ ଚକିତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସଲାମ ଦେଇ ଜେଲରଙ୍କ ରୁମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଚାଲିଲା । ରମେନ ସେଇଠାରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲେ । ପ୍ରହରୀ ଫେରିଆସି ତାଙ୍କୁ ଭିତରକୁ ଯିବାପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲା ।

ଜେଲରଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ରମେନବାବୁ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ଭାବେ କହିଲେ ସରମା ଦେବୀ ଚାଲିଗଲେଣି ?

ଜେଲର ବିସ୍ମିତ ହୋଇ କହିଲେ ହଁ—ଠିକ ଦଶଟାବେଳେ । ଆପଣ କଅଣ ଗାଡ଼ି ପଠାଇ ନଥିଲେ ?

ନା, ମୁଁ କୌଣସି ସମ୍ବାଦ ପାଇପାରିନାହିଁ । ଯଥା ସମୟରେ ପତ୍ର ନ ପାଇବାର କାରଣ ଶତ୍ରୁର ଚକ୍ରାନ୍ତ । କିଏ ନେଇଗଲେ ତାଙ୍କୁ ? ଚିହ୍ନି ନାହିଁ, ତେବେ ମନେ କରିଥିଲି ଆପଣଙ୍କ ଲୋକ ବୋଧହୁଏ । ଗାଡ଼ିଟି ଆପଣ ଦେଖିଥିଲେ ?

ଠିକ୍ ଆପଣଙ୍କ ଗାଡ଼ିର ରଙ୍ଗ । ଏଥି ମଧ୍ୟରେ ଯେ କୌଣସି ଚକ୍ରାନ୍ତ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି ମୋ ଧାରଣାର ବହିର୍ଭୂତ ଥିଲା । ତେବେ ସେ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ?

ଯେଉଁଠି ଥାଆନ୍ତୁ, ମାତ୍ର କଟକରେ ନୁହେଁ ।

ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ନଯାଇ ରମେନ ବାବୁ ଉତ୍ତେଜିତ ଭାବେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଗାଡ଼ିରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଇ ଡାହାଣ ଦିଗର ରାସ୍ତା ଉପରେ କାର ଚଳାଇ ଦେଲେ । ରାସ୍ତାଟି ଠିକ ଚଉଦ୍ୱାରକୁ ଯାଇଛି ।

ଅଳ୍ପଦୂରସ୍ଥିତ ପେଟ୍ରୋଲ ଦୋକାନଟିରେ ପଶି ସେ ତାର ମାଲିକଙ୍କୁ ଉଠାଇଲେ ।

ପରିଚୟ ପାଇ ଏବଂ ସମସ୍ତ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଶୁଣି ମାଲିକ କହିଲେ ଠିକ କଳା ରଙ୍ଗର ଗାଡ଼ିଟି ଦଶଟା ବେଳେ ମୋ ଦୋକାନରୁ ପେଟ୍ରୋଲ ନେଇ ପୁଣି ଚାଲିଗଲା ।

ରମେନ ବାବୁ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରତ୍ୟାଶା ନ କରି ବିଦାୟ ନେଲେ ।

ରାତ୍ର Duty ରେ ଥିବା କନଷ୍ଟେବଲଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସେ ସେଇ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ । ସାମନାରେ ତିନୋଟି ରାସ୍ତା ତିନିଆଡ଼କୁ ଯାଇଛି—କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଇ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚଳାଇବେ ସ୍ଥିର କରି ନପାରି ସେ ଫେରି ଆସିଲେ ।

ବସାକୁ ନଯାଇ ସେ ପୋଲିସ ଅଫିସ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କାର ଚଳାଇ ନେଲାବେଳେ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର କଳରବ ଶୁଣାଯାଉ ଥିଲା ।

ପ୍ରଥମେ ରତନକୁ ଉଠାଇ ଶୁଣିଲେ ଯେ ନୀରଜାକୁ ପ୍ରମାଣ ଅଭାବରେ ବନ୍ଦୀ କରିପିବା ଫଳରେ ସୁବାହୁସିଂହ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଭୀଷଣ ବିରକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ହସି ହସି ରମେନ କହିଲେ ହଉ ତାକୁ ଏବେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ପାରନ୍ତି ।

ତାହାଙ୍କୁ—ମିସ୍ ଶୈଳବାଳ ଅଇଜଙ୍କ ସହିତ Discussion କରି ନୀରଜାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ନେଇଛନ୍ତି କାଲିଠାରୁ ।

ଚରମ ବ୍ୟର୍ଥତାରେ ରମେନରମଣି ରକ୍ତହୀନ ପରି ଜଣାଗଲ । ଉତ୍ତେଜିତ ଭାବେ କହିଲ ମୃକ୍ତି ଦେଇଥିବା ଲୋକହିଁ ତାର ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ଦାୟୀ । ମାତାଲଙ୍କ ପରି ଟଳି ଟଳି ସେ ସେଠାରୁ ବାହାରି ଗଲେ । ଘୂମନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୟୁଷ ତାଙ୍କର ବ୍ୟର୍ଥ ଯାତ୍ରାକୁ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଷ ନୟନରେ ଅନାଇ ହସୁଥିଲେ ।

× × ×

ନୀରଜା ପୋଲିସ କବଳରୁ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରି ନୀଳ ରଙ୍ଗର ଗାଡ଼ିରେ ଉଠିବାରୁ ଗାଡ଼ି ଜୋର୍ରେ ବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଲା ।

ବହୁ ଅଙ୍କା ବଙ୍କା ପଥ ଅତିକ୍ରମ କରି ଶେଷରେ ନିର୍ଜନ ରାସ୍ତାଟି ଧରିବାକୁ ଯିବାବେଳେ ହଠାତ୍ ନୀରଜା ପ୍ରଶ୍ନକଲେ କିଏ ? କେଉଁଠାକୁ ନେଉଛ ମୋତେ ?

ଆପଣଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ମଫସଲ ଗାଁକୁ ନେଉଛି—କାରଣ ଆପଣ କେବେ ସେଠାର ଦୃଶ୍ୟ ଅନୁଭବ କରି ନାହାନ୍ତି—ତା ବ୍ୟତୀତ ଶୈଳବାଳାଙ୍କର ଆଦେଶ କେତେଦିନ ଆପଣଙ୍କୁ ଗୋପନ ଭାବେ ରଖିବା ପାଇଁ, ଯାହା ଫଳରେ ରମେନବାବୁ ସନ୍ଧାନ ପାଇବେ ନାହିଁ ?

ନୀରଜା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଭାବିଲା ରମେନ ? ତାପରେ କହିଲା କହି ପାରିବେ ମୋତେ କାହିଁକି ସେ ବନ୍ଦୀକଲେ ?

ଖାଲି ବିପଦରେ ପକାଇବା ପାଇଁ—

କଥା ଶେଷ ନହେଉଣୁ ଗାଡ଼ି ଆସି ଗୋଟିଏ ସୁଦୀର୍ଘ ପ୍ରାଚୀର ଘେରା ଅଟ୍ଟାଳିକା ପାଖରେ ବ୍ରେକ କଷିଲା । ଅପରେଶ୍ୱ ବଟେଶ୍ୱର ନୀରଜାଙ୍କୁ ଡାକି ତା ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ଏ ଘରଟା କଅଣ ଶୈଳବାଳାଙ୍କର ?

ନା, ନା ଘରର ମାଲିକ ଡାକ୍ତର । ଗ୍ରାମଲିଙ୍ଗବାବୁ । ଲୋକଟିର ବ୍ୟବହାର ଖୁବ୍ ଭଲ—ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଅଛି ।

ସାମନା ପଟ ଫାଟକ ବନ୍ଦ ଥିବାରୁ ପଛପଟ ଫାଟକ ଦେଇ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ଅନ୍ୟଏକ ଦରଜା ଉପରେ କରାଘାତ କଲା । ଜଣେ ବୃଦ୍ଧା ଆସି ସେମାନଙ୍କୁ ପାଛୋଟି ନେଲେ ।

ଡାକ୍ତର ଗଭୀର ନିଦ୍ରାମଗ୍ନ । ପାଖକୁ ଯାଇ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର କହିଲା ଦେଖ ହେ ସେ ଡାକ୍ତର କିଏ ଆସିଛନ୍ତି ।

ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଡାକ୍ତର କହିଲେ ସବୁବେଳେ ବିରକ୍ତ କରିବାକୁ ତୁମକୁ କିଏ କହୁଛି । ମଣିଷକୁ ବିଶ୍ରାମ କରାଇ ଦେବେ ନାହିଁ ଦେଖୁଛି । ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ଚୁପ ଚାପ କରି କହିଲା ଆରେ ନୀରଜା ଦେବୀ ଆସିଛନ୍ତି ।

ଏତେବେଳେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ନୀରଜା ଉପରେ ନିବଦ୍ଧ ହେବାରୁ ସେ ହସି ହସି କହିଲେ ଭାରି ଖୁସୀ ହେଲି ଆପଣଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ । ଆପଣ ଯେ ଭାବେ ମୋତେ ଦେଖିଲେ ସେଥିପାଇଁ ବଡ଼ ଦୁଃଖିତ । ଉପାୟ କଅଣ । କାଲି ଗୋଟାଏ ରୋଗୀ ପାଇଁ ସାରାରାତ ଅନିଦ୍ରା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବିଶେଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ କହିବାର ସୁଯୋଗ ନଦେଇ ଆରମ୍ଭକଲେ ନୀରଜାଙ୍କ ନାମରେ ଗ୍ରେପ୍ତାରି ପରୱାନା ବୁଲୁଛି । ତେଣୁ ଶୈଳବାଳାଙ୍କର ଆଦେଶ ତାଙ୍କୁ କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ଏଠାରେ କଟାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମୋ ନାମରେ ? କିଏ କହିଲା ?

ସେସବୁର ଆଲୋଚନା କରିବାର ସମୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ନୁହେଁ ।

ମୁଁ ଜାଣିପାରେ କି ଏ ସ୍ଥାନଟିର ନାମ ?

ମୁଁ ଦୁଃଖିତ—ଖବର ଦେବାକୁ ଅଦେଶ ନାହିଁ । ଶୀଘ୍ର ଯାଇ ବିଶ୍ରାମ କରନ୍ତୁ ।

ଡାକ୍ତର ନୀରଜାଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଥିବା ଘର ଦେଖାଇ ଦେଲେ । ପ୍ରତିରୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ତାର ଅଦୌ ନ ଥିଲା । କ୍ଲାନ୍ତ ଏବଂ ଅବସାଦରେ ଦେହ ଥରୁଥିଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ବିଛଣା ଧରିନେଇ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ।

ଡାକ୍ତର ଦରଜା ବନ୍ଦକରି ତାଲା ପକାଇ ଦେଲେ ।

ବାହାରକୁ ଆସି ବିଶେଶ୍ୱର କହିଲେ ସରମା କିପରି ଅଛନ୍ତି ?

ଖୁବ୍ ଭଲ—ତାଙ୍କୁ କହୁଛି ଜଣେ ଲୋକ ତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାଲାଗି ପଛେ ପଛେ ଲାଗି ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ କିଛିଦିନ ଏପରି ଗୋପନ ଭାବେ କଟାଇବାକୁ ହେବ । ବେଶ୍—ସେ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ମୁଁ । ତୁମ କାରଟରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ ରଜଦ୍ୱାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇପାରିବ ? କାରଣ ମୋ ଗାଡ଼ିଟା କିଛିଦିନଲାଗି ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ମୁଁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ।

ଚାଲନ୍ତୁ ।

ରଜଦ୍ୱାର—ଏରୋଡ୍ରାମ ପାଖରେ ବିଶେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇ ଡାକ୍ତର ଫେରି ଆସିଥିଲେ ।

ବିଶେଶ୍ୱର ପଛରୁ ଡାକି କହିଲେ ଖୁବ୍ ସାବଧାନ । ମା, ଝିଅ ଯେପରି କୌଣସି ସମୟରେ ଏକା ଠି ହୋଇ ନ ଯାଆନ୍ତି—ଦ୍ୱିତୀୟ କଥା ରଣେନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଯେପରି ନ ପଡେ—ଧେତ୍—ହସିଲେ ଡାକ୍ତର—ଇସ କି ବିଭତ୍ସ ହସ ।

ପୂର୍ବ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ଏରୋପ୍ଲେନ ଠିକ୍ ହୋଇଥିଲା—ପାଇଲଟ ପଚାରିଲେ—ଆପଣ ବିମଳ କୁମାର ଦାସ ?

ହୁଁ—

ମୂହୂର୍ତ୍ତିକ ଭିତରେ ଏରୋପ୍ଲେନ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲା ।

*   *   *

ରମେନ ପୋଲିସ ଅଫିସରୁ ବାହାରି ରାଣୀ ଦେବୀଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ପାଇଁ ବାହାରିଲେ—ଅସମୟରେ ରମେନଙ୍କୁ ଦେଖି ରାଣୀ ବିସ୍ମିତା ହେଲେ ।

ରମେନ କହିଲେ ମୀର ଦେବୀ କେଉଁଠି ?

ଏଁ—ଆପଣ ତାଙ୍କୁ ପୋଲିସ ହାତରେ ଦେଇଛନ୍ତି—ପୁଣି ଏ ପ୍ରକାର ଖେଳର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ କେଉଁଠି ?

କରିଥିଲି—ମାତ୍ର ସେ ମୁକ୍ତ ପାଇଛନ୍ତି । ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ତାଙ୍କୁ କିଏ ମୁକ୍ତ କରି ନେଇଛି ? ତେବେ ସେ ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଯାଇଛି—ସେଠାରେ ସନ୍ଧାନ ନେଇଥିଲେ ?

ନା—ନେଇନି—ବର୍ତ୍ତମାନ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ? ହଠାତ୍ ତାଙ୍କୁ ପୋଲିସ ହାତରେ ଦେଲେ କାହିଁକି ? ସେ ବିଚାରୀ ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ।

ଆପଣ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି—କାଲି ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ଭିତ୍ତାସ୍ତୁ ଥର ପାଇଁ ପ୍ରାଣ ନେବାର ଚେଷ୍ଟା ଚାଲିଥିଲା । ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଛି ମୋର କୌଶଳ ଜାଲ—ମା ଓ କନ୍ୟା ଏକାବେଳକେ ବିପଦ ମଧ୍ୟରେ । ମା, ମାନେ ମୀରର ମା—ସେ ତ କେବେଠୁ ମରିଛନ୍ତି ?

ନା ସେ ଏବେ ସୁଦ୍ଧା ଜୀବିତା ।

କିଏ ତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି—ତେବେ ଆପଣ କହିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ବାରଣ୍ଡା ଖସିପଡ଼ିବା ଆକ୍ସିଡେଣ୍ଟ ନୁହେଁ ।

ଆଦୌ ନୁହେଁ—**pre arranged premeditative.** ଆପଣ କହିପାରିବେ ମୀର ଓ ତାର ମା କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ?

ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପଚାରିବାକୁ ଆସିଛି—ଅଥଚ ଆପଣ ମୋତେ ଜେରା କଲେଣି । ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ତ—

ଆଚ୍ଛା ଚାଲନ୍ତୁ ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ।

ଦୁଇଜଣ କାରରେ ବସିଲା ପରେ ରମେନ ବାବୁ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଦେଲେ । ଗାଡ଼ି ଚାଲୁଥିଲାବେଳେ ରାଣୀ କହିଲା ନୀର ଅଦେଖା ହେବାପରେ ମୁଁ ଶୈଳବାଳାଙ୍କୁ ଖବର ଦେବାକୁ ଯାଇଥିଲି । ଓଃ ଆପଣ ଖବର ଦେଇଥିଲେ ତେବେ ? ହଁ ତା'ପରେ ଶୈଳବାଳା ନିଜେ ଗାଡ଼ି ନେଇ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ଏବଂ ମୋତେ କହିଲେ ବସାକୁ ଯାଇ ନୀରକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଲାଗି । ବେଶ୍ ତ— ଆପଣ ଅପେକ୍ଷା କଲେ ଆଉ ଠିକ ସେହି ସମୟରେ ନୀର ଦେବୀଙ୍କ ହରଣ ଚାଲ ।

ପଟ୍ଟନାୟକ କର୍ମାଗାର ବିସ୍ତୃତ ପ୍ରାସାଦ ପାଖରେ କାର୍ ବ୍ରେକ କରିଲା ପରେ ଦୁଇଜଣ ତଳକୁ ଆସି ଦରଜା କବାଟରେ କରାଘାତ କଲେ । ବାରମ୍ବାର ଶବ୍ଦ ହେବା ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ କାହାର ଶବ୍ଦ ନାହିଁ । ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦର ମିନିଟ ପରେ ଦୁଆର ଖୋଲିଲେ । କୁମାର ଆଉ ତାଙ୍କ ପଛରେ ତାଙ୍କ ମା ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବାର ଦେଖାଗଲା ।

ଶୈଳବାଳା କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତା ହୋଇ କହିଲେ ଅସମୟରେ ଘରକୁ ଭଇବାର କାରଣ କଅଣ ?

ରମେନ ଶାନ୍ତ ଭାବେ କହିଲେ ନୀର ଦେବୀଙ୍କ ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ଆସିଛୁ । ସେ ଏଠାରେ ନାହିଁ ।

କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି—

ଅଧିକତର କ୍ରୋଧରେ ଶୈଳବାଳା କହିଲେ ତା ମୁଁ କିପରି ଜାଣିବି ।

ଖାଲି ହତ୍ୟା ଅପରାଧରେ ତାଙ୍କୁ ଅରେଷ୍ଟ କରାଇ ନେଲେ, ପୁଣି ଅଜ୍ଞ ସଙ୍କାନ୍ତୁ ଏତେ ଦରଦ !

କାହିଁକି ଅରେଷ୍ଟ କରାଇଥିଲି ମୁଁ ଜାଣେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣ ଦସ୍ୟୁଙ୍କର କହିବେଙ୍କ ମାଲ ଦେବା କେଉଁଠି ?

ଜାଣେନା ? ତାପର ସେ କହିଲେ ଚାଲନ୍ତୁ ଲାଇବ୍ରେରୀ ଘରକୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଯାଉଛି—ରାସ୍ତାରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ ଆପଣ କଅଣ ଭାବିବେ ।

ବେଶ୍—

ଲାଇବ୍ରେରୀ ଘରେ ବସି ରମେନ ଗୃହଅଡ଼କୁ ଥରେ ଚାହିଁ ନେଇ କହିଲେ ଖଣ୍ଡେ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ବହି ଦରକାର ? ନେଇ ପାରିବେ— ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ ନେଇ ପାରନ୍ତୁ ।

ଥରେ ପରେ ରମେନବାବୁ ଗୃହ ଖୋଲି ପ୍ରଥମ ବହିଟା ଦେଖିଲେ ଅପରାଧୀର ଆତ୍ମକଥା ।

ଶୈଳବାଳା ରମେନର ଗତିବିଧି ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ ।

ଅଲମାରୀର କୌଣସି ବହି ଦେହରେ ହାତ ନ ଦେଇ ପକେଟରୁ ରବର ଦସ୍ତାନା ବାହାର କରି ରମେନବାବୁ ହାତରେ ପିନ୍ଧିଲେ, ତାପରେ ବହିଟିକୁ ବାହାର କରି ଆଣିଲେ । ସଙ୍ଗେ ୨ ଭୀଷଣ ଶବ୍ଦ ହେଲା ଏବଂ ଅଗ୍ନିର ଝଲକ ଦେଖାଗଲା । ରମେନ ବାବୁ ବହିଟି ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ରଖିଦେଇ କହିଲେ ବାଃ ଭାରି ଚମତ୍କାର ବୁଦ୍ଧି—ବହିଟି ଦେହରେ ହାତ ଦେଲା ମାନେ ମୃତ୍ୟୁର ଫାନ୍ଦରେ ଗୋଡ଼ ଦେଇଥିବ ।

ବହି ମନେକର ରମେନ ଯେଉଁ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଥିଲେ ପ୍ରକୃତରେ ସେଇଟି ଗୋଟିଏ ପ୍ଲେଟ ବାକ୍ସ ।

ଚାବି ଲଗାଇ ବାକ୍ସ ଖୋଲିବା ପରେ ଦେଖାଗଲା ଭିତର ଶୂନ୍ୟ । ଶୈଳବାଳା କହିଲେ ବାକ୍ସଟି ନିରାପଦ ଭାବେ ରଖିବାକୁ ଦେଲେ କଅଣ ଦୋଷ ହୁଏ ?

ନା, ନା ଦୋଷ କାହିଁକି ହେବ—ତାହାର ବ୍ୟାଗ୍ ପଡ଼ କାହାକୁ ହତ୍ୟା କରିବାର ପ୍ଲାନ୍ କରିଥିଏ ସେଇଟା ମଧ୍ୟ ଦୋଷ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ବାକ୍ସ ଖୋଲିବାରେ ହାତ ଦେବାକୁ କହିବା କାରଣ ଜଣା ନାହାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ।

ନୀରବତା କିଛିକ୍ଷଣ ପୂଜାଘର କାନ୍ଥ ଘର ଭିତରେ ।

ସରମା ଦେବୀଙ୍କ ମଧ୍ୟ ପଚାରିଛନ୍ତି, ତୁହେଁ—

କିଏ, କିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଅନାଇ ରହିଲେ ଶୈଳବାଳା । ନିଅଁ ସ୍ୱହସ୍ତ ଖେଳିବାକୁ ଅଧିକ ଅପେକ୍ଷା କରୁଅଛୁ ନାହିଁ । ସେଇ ନିଅଁରେ ଆପଣ ଅଗ ପୋଡ଼ ହୋଇ ମରିବେ । ଅସୀମ କ୍ରୋଧରେ ଗୃହ ଉଷ୍ଣ ଧର୍ମେନବାବୁ ବଡାଷ୍ଟ ନେଇ ଅସିଲେ ।

ବସାକୁ ଅସି ଦେଖିଲେ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଟେଲିଗ୍ରାମ ଖଣ୍ଡାଏ ଅଛି ।

ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଟେଲିଗ୍ରାମ କରିଛନ୍ତି—ଦୟାକରି ଶୀର ଦେବୀଙ୍କ ଉପରେ ଉଚ୍ଚା ନଜର ରଖିବେ ।

ପାଖ ଘରକୁ ଯାଇ ରତନଙ୍କୁ କହିଲେ ଟେଲିଫୋନ ଏକ୍ସଚେଞ୍ଜକୁ ଯାଇ ବୁଝି ଆସ ଅଜି ସକାଳୁ କେହି ଫୋନରେ ଯାଇଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ? ତାପରେ ନିଜେ ନିଜେ ମନକୁ କହିଲେ ମୋ ଉପରେ ମାଜିକ ଚଳାଇବାକୁ ଚାହେଁ—ଏତେ ବଡ଼ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସେ ।

ନୀରଜା ନିଦ ଭାଙ୍ଗିବା ପରେ ସେ ଦେଖିଲା ଅପରାହ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି । ସର୍ବାଙ୍ଗ ସ୍ୱେଦସିକ୍ତ, ଝରକା ଖୋଲିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରି ବିଫଳ ହୋଇଛି । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଡାକି ଜଣାଇବାର ସେ ଦେଖୁନି ।

ନିରାଶ ହୋଇ ଫେରି ଆସୁଥିଲାବେଳେ ଦରଜା ଖୋଲିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା ଏବଂ ବୁଢ଼ୀ ହାତରେ ଖାଇବାର ଜିନିଷ ଧରି ପ୍ରବେଶ କଲେ । ବୁଢ଼ୀ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ରଖି ଦେଇ ଯିବାବେଳେ ନୀରଜା କହିଲା ଘରର ସବୁ ଝରକା ବନ୍ଦ କରି ରଖିଲେ ମଣିଷ ବଞ୍ଚିବ କିପରି ।

ବୁଢ଼ୀ ବିରକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରି କହିଲା ବଞ୍ଚୁ ନବଞ୍ଚୁ ସେଥିରେ ମୋର କିଛି ଯାଏ ଆସେନି—ଡାକ୍ତରର ଆଦେଶ ପାଳନ ନକଲେ ପରିଣତି ଯାହାହେବ ମୋତେ ଜଣା ଅଛି ।

ଧଡ଼ କରି ଦରଜା ପଡ଼ିଗଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନୀରଜା ବାଧା ଦେଲା କିନ୍ତୁ ବୃଥା ।

ସେ ଖାଦ୍ୟ ଜିନିଷ ଗୁଡ଼ିକ ପାଖରେ ବସି ନାନା ପ୍ରକାର ଭାବନାରେ ବୁଡ଼ି ରହିଲା । ହଠାତ୍ ମନେ ପଡ଼ିଲା ରମେନ ବାବୁଙ୍କ କଥା । ଛଦ୍ମବେଶୀ ସୁମନ୍ତ ଏଇ ରମେନ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଯାହାକୁ ସେ ଏତେନ ଘୃଣା କରିଥିଲା, ଯାହାର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ହେଲେ ଅନୁରୋଧକୁ ସେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରି ଆସିଛି, ଆଜି କୃତଜ୍ଞତାରେ ହୃଦୟ ଭରି ଉଠୁଛି । ଆଜି ସେ ବୁଝି ପାରୁଛି ସୁମନ୍ତ କାହିଁକି ତାର ଅନୁସରଣ କରୁଥିଲା ?

କ୍ଷୁଧାରେ ଦେହ ଝିମଝିମ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ତାହା ଖାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ପାଣିତକ ପିଇ ନେଇ ପୁଣି ଝରକା ପାଖରେ ଠିଆ ହେଲା । ବହୁକଷ୍ଟରେ ଝରକା ଫାଙ୍କରେ ଦେଖିଲା ଡାକ୍ତର ବାବୁ

ବଗିଚା ଭିତରେ ପଦସଞ୍ଚାରଣ କରୁଛନ୍ତି । ମନ ଭିତରେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ଶୋଚନୀୟ ସ୍ୱର ସୂଚନା ସହଜରେ ଅନୁଭୂତ ଡାକ୍ତର ବାବୁ—ଡାକ୍ତର ବାବୁ—

ଡାକ୍ତରବାବୁ ସ୍ୱରକୁ ଅତି ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ କହିଲେ କିଏ ଆପଣ ? ନିଦରେ ଶୋଇପଡ଼ି ଏକାବେଳକେ ସୁଧାକୁ ପାଶୋରି ପକାଇଲେ ।

ନୀରଜା ତାଙ୍କ କଥା ଉପରେ କର୍ଣ୍ଣପାତ ନକରି କହିଲା ଆପଣ ଥରେ ଘର ଭିତରୁ ବାହାରି ପଦାରେ ବୁଲିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବେକି ?

ହୋ, ହୋ, ହସି ଉଠିଲେ ଡାକ୍ତର—ତାଙ୍କ ବଦନରେ ଭଙ୍ଗୀ ହୋଇଗଲା—ବଡ଼ ଅନ୍ୟାୟ କଥା ତ । ଯାହାହେଉ ଆଜ ଦୁଇଟି ଦିନ କଷ୍ଟ ସହିବାକୁ ପଡ଼ିବ କହି ଉଠି ଡାକ୍ତର ନୀର ଆଡ଼କୁ ଅସିଲେ ।

ନୀରଜା ଭାବିଲା ଡାକ୍ତର ବୋଧହୁଏ ତାର ଅନୁରୋଧ ରକ୍ଷା କରିବେ—ମାତ୍ର ଏକ ଅଣ—ବୁଢ଼ା ସିଡ଼ି ଉପରୁ ଖସିଅସୁଛି—ପଛରେ ଅଲସିଆନ କୁକୁର । ଦେଖିଲେ ଗୁଣ୍ଡରୁ ରକ୍ତ ଶୁଖିଯିବ ।

ଦରଜା ଖୋଲିବାର ଶବ୍ଦ । ବୁଢ଼ାକୁ ଦେଖି ନୀରଜା କହିଲା ଦରଜା ଖୋଲିବ ନାହିଁ ।

ଦରଜା ଖୋଲି ରଖିବାକୁ କୌଣସି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ, ଅଥଚ ଏହି କୁକୁରଟାକୁ ଦେଖି ଅନୁମାନ କରିପାରବୁ ।

ତତ୍ପର ଅନ୍ତଃସ୍ଥ ମୋର ନାହିଁ କହିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନୀରଜା ବାହାରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବସିଲା ।

ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବୁଢ଼ାର ଧକ୍କା ଖାଇ ସେ ଛିଟିକି ପଡ଼ିଲା ବିଛଣା ଉପରେ ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦରଜା ବନ୍ଦ ହେବାର ଶବ୍ଦ

ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ସେ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା ବୁଢ଼ୀ ପାଟିକରି କହୁଛି କେଇ ଖଟି ଖଟି ସରମ ଲାଗିଲାନାହିଁ । ନିଜର ଖାଇବା ବାସନ ମାଜିବାକୁ ଏତେ ସରମ ।

ନା ସେ କାମ ମୋ ଦ୍ୱାରା ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ହେବ ନାହିଁ—କହି ବୁଢ଼ୀ ଚାବୁକ ଉଠାଇଲା । ନୀରଜା ଦେଖିଲା ଦୁର୍ବଳା ନାରୀଟିଏ ଚାବୁକର ପ୍ରହାର ସହି ନପାରି ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା ।

ନୀରଜା ପ୍ରତିବାଦ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଖ ଖୋଲି ଗୋଟିଏ କଥା ବାହାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ଜ୍ଞାନ ହରାଇ ସେଠାରେ ପଡ଼ିଗଲା ।

ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ନୀରଜାର ଜ୍ଞାନ ଫେରିଆସିଲା—ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ବହ ଅବସାଦ ତାର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତିକୁ ପୁଣି ବିଛଣା ଉପରେ ପକାଇ ରଖିଲା । ଶୋଇରହି ସେ ଭାବୁଥିଲା କିଏ ଏହି ନାରୀ—କାହିଁକି ତାକୁ ବନ୍ଦୀକରି ଯାଇଛନ୍ତି—? ତେବେ କଅଣ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ବନ୍ଧନ ଭିତରେ କିଛି ଗୂଢ଼ ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ?

ଲଣ୍ଠନଟି ଧରି ଘରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ପୁଣି ସେହି ପରିଚିତା ବୁଢ଼ୀ । କିଛି ଦରକାର ଅଛି ଝିଅ ?

ନା—କିଛି ନାହିଁ ।

ବୁଢ଼ୀ କହିଲା ଦରକାର ହେଲେ ଦରଜାରେ ଅଘାତ କରିବୁ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦରଜାରେ ତାଲା ପକାଇ ଦେଇ ବୁଢ଼ୀ ବାହାରିଗଲା । ନୀରଜା ଝରକାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିନେଇ ଦେଖିଲା ଅଳ୍ପ ଆଘାତରେ ଭାଙ୍ଗିଯାଇ ପାରିବ—ଯଦି ସେ ଅନ୍ତତଃ ଶେଷ ଚେଷ୍ଟା କରି ଦେଖନ୍ତା—

କିନ୍ତୁ ଏଇ ସୁଯୋଗର ଅବସରକୁ ନଦେଇ ପୁଣିଥରେ ତାଙ୍କୁ ଖୋଲିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା ଏବଂ ଏଥର ଡାକ୍ତର ଏବଂ ବୁଢ଼ା ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ଶୀଘ୍ର ଘର ଭିତରୁ ଚାଲି ଆସ ।

କେଉଁଠିକି ?

ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପରେ ଯାହା କହୁଛି ଶୀଘ୍ର କାମରେ ପରିଣତ କରିବ ବୋଲି ଆଶା ହୁଏ ।

ତଥାପି ନୀରବତା ନୀରବ—

ବିଳମ୍ବ ସହ୍ୟ କରି ନପାରି ଡାକ୍ତର ଆପେ ତାର ହାତଧରି ଘରଭିତରୁ ବାହାର କରିଦେଲେ ।

ତଳକୁ ଆସି ଡାକ୍ତର ବୁଢ଼ା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ ଶୀଘ୍ର ସବୁ ଆଲୋକ ଲିଭାଇ ଦିଅ ।

ଘଟଣା କଅଣ—ବୁଢ଼ା କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନଥିଲା—ତଥାପି ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା କଅଣ ହୋଇଛି ?

ଚୁପ୍, ଚୁପ୍—କହିଲେ ଡାକ୍ତର ।

କୌଣସି ବିପଦର ଆଶଙ୍କା ଅଛି ?

ଇଙ୍ଗିତ ଦ୍ୱାରା ବୁଢ଼ାକୁ ସଚେତ କରାଇ ଡାକ୍ତର କହିଲେ ମୁଁ ଦେଖିଛି ମୋ ଘର ପଛଆଡ଼େ ଜଣେ ଆସି ଅଟକିଛି ।

କୌଣସି ଟ୍ରକ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇଛି ?

ହଁ—ତଳକୁ ଆସି ସେ ପାଚେରୀ ଧାରେ ଧାରେ ଆସି କେଉଁଠାରେ ଲୁଚି ଯାଇଛି ।

ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଘରକୁ ଆସି ସେ ଝରକାକୁ କହିଲେ—ଘାଟି ଖୋଲିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ କୁକୁର ଘର ହଠାତ୍ [illegible] ଦେଖିଛି—ସାଇଲେନରେ ଦିଆଯାଇଛି । ଟିକିଏ ଶବ୍ଦ [illegible] ନାହିଁ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବୃନ୍ଦାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ସିଲ୍କର ରୁମାଲ୍ ଓ ହାତକଡ଼ାଟା ନେଇ ଆସ ।

ରୁମାଲ ଦ୍ୱାରା ନୀରଜାର ମୁହଁ ବାନ୍ଧଦେଇ ହାତରେ ହାତ କଡ଼ ପିନ୍ଧାଇ ଦିଆଗଲା ।

ପ୍ରତିବାଦ କଲନାହିଁ ନୀରଜା ।

ଠିକ୍ ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଦରଜାରେ କରାଘାତର ଶବ୍ଦ ।

କିଏ ?

ଘରର ମାଲିକ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ।

* * *

ରତନ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସୁସମ୍ବାଦ ଦେଇ ପାରିଲାନାହିଁ, ଏଣୁ ରମେନ ନିଜେ ଏରୋଡ୍ରାମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲେ ।

ଅଫିସରଙ୍କୁ ପଚାରିବାରୁ ଜଣାପଡ଼ିଲା ଆଜି ସକାଳେ ଜଣେ ଲୋକ ପ୍ଲେନରେ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ଲୋକଟାର ନାମ ବିଶେଶ୍ୱର ନା ?

ନା ତ—

ଖାତାଗୁଡ଼ିକ ଓଲଟ ପାଲଟ କରି ବିଶେଶ୍ୱରର ନାମ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ତଥାପି ରମେନ ବାବୁ ପଚାରିଲେ ଲୋକଟି ଦେଖିବାକୁ କିପରି ?

ଅଫିସର ଲୋକଟିର ଗଠନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯେଉଁ ଧାରଣାଦେଲେ ରମେନର ଆଉ ବୁଝିବାକୁ କିଛି ବାକି ନଥିଲା ।

ଏଥର ସେ ଅସହିଷ୍ଣୁଭାବେ କହିଲେ ଗାଡ଼ିରେ ଆସିଥିଲା ନାଁ ସେ ?

ହଁ—

ଆପଣ ଗାଡ଼ିଟା ଦେଖିଛନ୍ତି—

ନା—ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ରଖା ଯାଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେଥିପ୍ରତି ନଜର ଦେଇନଥିଲି ।

ବେଶ—ଜମ୍ବୁଙ୍କର ଏଇ ସ୍ଥାନର ମ୍ୟାପଟା ଦେଖାଇ ପାରିବେ ?

ଅଫିସର ଆଲମିରା ଭିତରୁ ମ୍ୟାପ ଆଣି ରମେନ ହାତରେ ଦେଲେ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନ ଗୁଡ଼ିକ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲାପରେ ହଠାତ୍ ଗୋଟାକ ଉପରେ ତାଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ହୁଏ ।

ଅଚ୍ଛା ଏ ଜାଗା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅନ୍ତତଃ ଆପଣ କିଛି କହି ପାରିବେ ।

ନା ମୋର ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ ଅପଣଙ୍କୁ ଖବର ଦେଇ ପାରନ୍ତି ।

କର୍ମଚାରୀ ଜଣକ ବୃଦ୍ଧ—ବୟସ ପ୍ରାୟ ଅନ୍ଦାଜ ଷାଠିଏ ହେବ । ଏହି ଗ୍ଲେଟ ଘରଟି ତାଙ୍କ ଅଖି ଆଗରେ ଯେପରି ଲାଗି ରହିଛି ।

ସନ୍ଦେହ କରୁଥିବା ସ୍ଥାନଟି ଦେଖାଇ ରମେନବାବୁ ବୃଦ୍ଧଙ୍କ-ଠାରୁ ଉତ୍ତର ପ୍ରତ୍ୟାଶା କରୁଥିଲେ ।

ବୃଦ୍ଧ କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ କହିଲେ ଏଇ ଭୂତଟି ଘର ଦୁଇଜଣ ବଡ଼ ଅଫିସରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ—

ଭୂତିଆ ଘରଟି ବିଷୟରେ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନଭିଜ୍ଞ । କାରଣ ପ୍ରାୟ କୋଡିଏ ବର୍ଷହେଲା ସେଠାରେ କେହି ମାଲିକ ନାହାନ୍ତି । ସମୟେ ସମୟେ ତାହା ଭଡ଼ା ଦିଆଯାଏ ।

ରମେନ ବୃଦ୍ଧଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇ ବିଦାୟ ନେଲେ ।

ରାସ୍ତାଟି ବନ୍ଧୁର—ଦୁର୍ଗମ । କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଘରସାମନାରେ କାର ଅଟକାଇ ସେ ଦେଖିଲେ ସାମନା ଗେଟରେ ତାଲା ପଡ଼ିଛି । ପଛପଟ ଦରଜା ପାଖକୁ ଯାଇ ସେ କରାଘାତକଲେ ।

ବୃଦ୍ଧା କହିଲା ମାଲିକ ଶୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଆପଣ କାଲି ଆସନ୍ତୁ

ନା ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖା କରିବା ପ୍ରୟୋଜନ—ଡାକ୍ତର ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର ବାବୁ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ।

କେଉଁ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର—ସେପରି ଲୋକ ସହିତ ଆମର ବନ୍ଧୁତା ନାହିଁ । ଆମର ଶବ୍ଦଟି ଲଚି ରହେନ ଜଳୁଣ୍ଟ ହୋଇ ଶୁଣିଲେ ବୃଦ୍ଧା ଏକା ନୁହେଁ—ତା ପଛରେ ଅନ୍ୟଜଣେ ଥାଇ ଶିଖାଇ ଦେଉଛି । ଠିକ୍ ସେତିକି ବେଳେ ଅଲସିଅନ କୁକୁରର ଗର୍ଜନ ।

ତାପରେ ସବୁ ନୀରବ ।

କାରଟି ଅଦୃଶ୍ୟ ହେବା ମାତ୍ରକେ ଡାକ୍ତର ବାବୁ ପୁଣି ବିଛଣା ଧରିଲେ । କିନ୍ତୁ ନିଦ ଆସିବ କୁଆଡ଼ୁ ? ଏହାପରେ କଅଣ କରାଯିବ ? ଆଗନ୍ତୁକ ଯେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଥିଲା ତା ନୁହେଁ । ଚାଲ୍‌ଚଲନ ଭାବଭଙ୍ଗୀ ଦେଖି ସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁମିତ ହୁଏ ବୋଧହୁଏ ସେ ଆଜି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଆସିନି, ତେଣୁ ରଙ୍ଗକ୍ଷେତ୍ରରୁ ପଳାୟନ କରିଛି ।

ଭୟ କରିବାକୁ ଡାକ୍ତର ଶିଖିନାହାନ୍ତି, ତଥାପି ଲୋକଟିକୁ ଦୂରରୁ ଦେଖି ସେ ଧୂର୍ତ୍ତ ଲୋକଟି ଆଖିରେ ଧୂଳି ଦେବାକୁ ହେଲେ ଶରୀରର ବଳନୁହେଁ ସବୁ ପ୍ରକାର ଶକ୍ତି ସଞ୍ଚୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବିଛଣା ଉପରୁ ଉଠି ସେ ବୃଦ୍ଧାର ଶୋଇବା ଘରକୁ ଆସି ଡାକିଲେ ।

ବିରକ୍ତ ହୋଇ ବୃଦ୍ଧା କହିଲା ପୁଣି କଅଣ ହେଲା ?

ଦରକାର ଅଛି —

ପ୍ରାୟ ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ଧରି ଆଲୋଚନା ଚାଲିଲା ପରେ ବୃଦ୍ଧା ସେହି ପ୍ରସ୍ତାବ ଗ୍ରହଣରେ ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ । ଅଗତ୍ୟା ଡାକ୍ତର ବାବୁ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠି ଆସିଲେ ।

ତଥାପି ନିଦ ନାହିଁ । ପରଦିନ ଉଠିଲା ବେଳକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କର କିରଣମାଳା ବିଛାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଶୀଘ୍ର ଉଠିପଡ଼ି ସେ ସକାଳେ ଦରଜାରେ ବନ୍ଧୁଧନ୍ତୁ ବନ୍ଦଥିବା ତାଲାଟିଖୋଲିବାକୁ ଚାହାଁଇ ପଡ଼ିଲେ । ଖୋଲିବାର କୌଣସି ଉପାୟ ନଦେଖି ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଲାଙ୍ଗ ଦେଇ ଘରକୁ ଫେରିବା ବେଳେ ପଛରୁ ତାହାର ହାତ ତାଙ୍କ କାନ୍ଧ ସ୍ପର୍ଶକଲା ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶୁଣାଗଲା ହାଲୋ ଡାକ୍ତର— **good morning** ସଚକିତରେ ଡାକ୍ତର ପଛକୁ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଦେଖନ୍ତି ଯମ ସଦୃଶ୍ୟ ଠିଆହୋଇଛନ୍ତି ରମେନ ବାବୁ ।

ଅରେ ଆପଣ—ସ୍ୱପ୍ନରେ ଯାହା କଳ୍ପନା କରାଯାଇ ନଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଖୁସି ହୁଏତ । ଯାହାହେଉ ନୀରଜାଦେବୀ ଭଲଅଛନ୍ତିତ ?

ଡାକ୍ତର ଆକାଶରୁ ଖସି ପଡ଼ିଲାପରି ଅନୁଭବକଲେ । କିଏ— କିଏ—ଏପରି ନାମଟିଏ ସେ ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ଠାରୁ ଶୁଣିଥିଲେ ।

ଓ ଜାଣନ୍ତିନାହିଁ—ବୁଝିଲି । କିଛିକ୍ଷଣ ନୀରବ ରହି ରମେନ୍ କହିଲେ ଏକପ୍ରକାର ଭଦ୍ରତା ଆପଣଙ୍କର—ଜଣେ ଅଗନ୍ତୁକଙ୍କୁ ବାହାରେ ଠିଆ କରାଇ—

ଡାକ୍ତର ବିସ୍ମିତ ଭାବେ କହିଲେ ଆମ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଭିତରେ ସମ୍ପର୍କ କଅଣ ?

ନାହିଁତ କଅଣ ହୋଇ ପାରେନା ?

ହୋଇ ପାରେ । ମାତ୍ର କାଲି ରାତିର ବ୍ୟବହାର ମନେ ପଡ଼ିଲେ ବଡ଼ ଦୁଃଖଲାଗେ ।

ଓଃ ଗଲ୍ପ ମଲ୍ପ ଜଭସ୍ତୁ ସମାନ । ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇ କାମ କରିଯାଏ ।

ଏହିକ୍ଷଣି ସାଦରେ ଅଭ୍ୟର୍ଥନା କରିନେଲେ ହେବ—ନଚେତ୍—

ନଚେତ୍—କଅଣ ହେବ ?

ରମେନ ନିଜେ ନିଜେ ଘରଭିତରକୁ ଚାଲି ଯାଇ ଯାଇ କହିଲେ ନିଜେ ନିଜକୁ ଅଭ୍ୟର୍ଥନା କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ ।

ଡାକ୍ତର ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ ।

ମୋର ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ଆପଣଙ୍କର ଘରଭିତରଟା ଦେଖି ନେବାକୁ ? ଓ୍ୟାରେଣ୍ଟ ଅଛିତ ?

ନା—ଅଇନ କଥା ଉଠାଇଲେ ବାଧ୍ୟହୋଇ ଅଇନଦେଖାଇ ବାକୁ ପଡ଼ିବ । କହି କହି ରମେନ ଘରଭିତରକୁ ପଶିଲେ ।

ଡାକ୍ତର ବାବୁ ତାଙ୍କୁ ବାଧା ନଦେଇ ବରଂ କହିଲେ ଚାଲନ୍ତୁ ।

drawing roomରେ ରମେନବାବୁଙ୍କୁ ବସାଇ ଡାକ୍ତର କହିଲେ କଅଣ କହିବାର ଅଛି ?

ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି—ସରମାଦେବୀ ଓ ନୀରଜା ଦେବୀଙ୍କୁ ଏଠାରେ ଗୋପନ ଭାବେ ବନ୍ଦୀ କରା ଯାଇଛି ।

ବେଶ୍—ଆପଣଖୋଜି ଦେଖନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ କି ଅଧିକାର ନେଇ ଆପଣ ଘର ଖାନତଲ୍ଲାସ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ?

ଅଧିକାର—ଅନଧିକାରର ପ୍ରଶ୍ନ ଆଜ କଅଣ—ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ ଏବଂ ଦେଖାଇବାକୁ ଆପଣ ବାଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି—

ସିଡ଼ିର ପାଖ ଘରର ଦରଜାରେ ଧକା ମାରି ଭିତରେ ପଶିଲେ ରମେନ ବାବୁ—

ଡାକ୍ତର କହିଲେ ଉପରେ* ଦୁଇଟି ଘର ଅଛି—ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଦେଖି ନିଅନ୍ତୁ ।

ହଁ ତାହା ବି ଦେଖା ଯାଇ ପାରେ ।

ଗତ ରାତିରେ ନୀରଜା ଥିବା ଘରଟିରେ ପ୍ରବେଶ କରି ରମେଶବାବୁ ଦେଖିଲେ ବିଛଣା ପଡ଼ି ରହିଛି । ସାତରେ ବିଛଣା ଗୁଡ଼ିକ ଏପଟ ସେପଟ କରି ହଠାତ ସେ ଇଉକାଲିପଟସ୍‌ର ଗନ୍ଧ ପାଇଲେ । ଏଥର ତାଙ୍କର ଧାରଣା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଲା ଯେ ନୀରଜାଦେବୀ ନିଶ୍ଚୟ ଏଠାରେ ଥିଲେ ଏବଂ ଗଲା ରାତିରେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରା ହୋଇଛି ।

ସବୁ ଘର ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖା ସରିଥିଲା—ସିଡ଼ି ତଳ ପଟଟିଏ ଦେଖି ରମେଶବାବୁ କହିଲେ ଏଇଟା କେଉଁ ଘର ଅଡ଼େ ଯାଇଛି ।

Store room—ଡାକ୍ତର କହିଲେ—

ଚାଲନ୍ତୁ ସେଇଟା ଦେଖି ଆସିବା—

ଷ୍ଟୋର ରୁମ୍ ସର୍ଚ୍ଚ କରାଗଲା, ମାତ୍ର କୌଣସି ସନ୍ଦେହଜନକ ପଦାର୍ଥ ମିଳିଲା ନାହିଁ । ଫେରିବା ପଥରେ ରମେଶବାବୁ କହିଲେ ଆପଣଙ୍କର **Store room** ଟି ଠିକ ଜେଲର ଗୋଟିଏ ସେଲ ପରି । ବୋଧହୁଏ ଆପଣ ଜେଲ ଯାଇ ନାହାନ୍ତି—ଯଦି ଯାଇ ଥାଆନ୍ତେ ତେବେ କଥାର ଗୁରୁତ୍ୱ ନିଶ୍ଚୟ ଉପଲବ୍ଧି କରି ପାରିବେ ।

ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଟିଣ ଘରଟି ଦେଖି ରମେଶବାବୁ କହିଲେ ଏ ଘରଟା ଗ୍ୟାରେଜ ।

ଓ ସ୍ପୁଡ଼ବେକର ଗାଡ଼ିଟା ଅଛି ନା ଗଲା ଦୁଇଦିନ ହେଲା—

ନା, ନା ସାତଦିନ ହେଲା ଜଣଙ୍କୁ ବିକି ଦିଆ ଯାଇଛି ।

ଗାଡ଼ିଟା ଦେଖି ପାରେ କି— ?

ନିଶ୍ଚୟ, ଡାକ୍ତର ବାବୁ ଗୃହ ଆଣିବାକୁ ଗଲେ । ଇତ୍ୟବସରେ ରମେନବାବୁ ଘରର ଗୃହଅଙ୍ଗେ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲାଇ ଆଣିଲେ । ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ବନ୍ଧାଥିବା କୁକୁରଟି ଭୁକି ଉଠିଲା ଡାକ୍ତରବାବୁ ଗୃହ ବଢ଼ାଇ ଦେବାକୁ ଗଲାବେଳେ ରମେନବାବୁ କହିଲେ ଅନାବଶ୍ୟକ । ଗାଡ଼ି ଏବଂ ତାର ମାଲିକଙ୍କୁ ମୁଁ ଜାଣେ । ଅସ୍ତୁ ଡାକ୍ତରବାବୁ ଏ କୁକୁର ଏଠାରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି କାହିଁକି ? କାଲି ଆସିଲା ବେଳେ ଏଠାରେ ନଥିଲା ତା ବ୍ୟତୀତ କୁକୁର ଏ ସ୍ଥାନଟିରେ ରହେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ କହିବି ଆଜି ଘଣ୍ଟାପରୁ ଏଠାରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ଡାକ୍ତରବାବୁ ନୀରବ ।

ରମେନ କହିଲେ ତେବେ ମୁଁ କହୁଛି—ନାସ୍ ଦୁଇଟିଙ୍କୁ କାଲି ରାତିରେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇଛି—ଏବଂ ସେମାନେ ଏଇ ପଥ ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । କାର୍ଯ୍ୟ ଖୁବ ଜଲଦି କରା ଯାଇଥିବାରୁ କୁକୁରକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି—ନୁହେଁ ।

ଅସ୍ତୁ ବୁଢ଼ାଟି କାହିଁକି ଦେଖାଯାଉ ନାହାନ୍ତି ।

ବଜାର ଯାଇଛନ୍ତି !

ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇଥିବେ ଆସିଲାବେଳେ ଆପଣ ଏପରି ଇସାରା ଦେବେ ଯେ ସେ ଭାବିବ ଘରଟି ନିରାପଦ ।

ଡାକ୍ତର ଭାବିଥିଲେ ରମେନବାବୁ ସର୍ଚ୍ଚ କରିଲେ ଗୃହଟିର ମାନ ଯିବାର କୌଣସି ଭୟ ନ ଦେଖି ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ରମେନ କହିଲେ ଆଉ ଯାହା କେବାର ହେଲାଣି—ଅନ୍ତତଃ ଏ ବେଳା ପାଇଁ ଖାଇବାର ସୁବନ୍ଦୋବସ୍ତ କଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା । କାରଣ ବୁଢ଼ା ଏଠାରେ ନ ପହଞ୍ଚିବା ଯାଏ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ପାଦ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ କୁଣ୍ଠିତ ।

... ଅନୁନୟ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ମୁଁ ଶପଥ କରି କହୁଛି କୌଣସି ...ଙ୍କ ଅନିଷ୍ଟ କରି ନାହିଁ । ଆପଣ ବୃଥା ସନ୍ଦେହରେ ପଡ଼ି—

ହଁ—ସନ୍ଦେହ ହୁଏତ ଭୁଲ ହୋଇ ପାରେ । କିନ୍ତୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣଟା ଭୁଲ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

ଡାକ୍ତର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ହରାଇ କହିଲେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ବଦଳରେ ଆପଣଙ୍କୁ ମାନେ ବାହାର କରିଦେବେ— ।

ଡାକ୍ତର ପୂର୍ବାପର କଠୋର କଣ୍ଠରେ ଆଦେଶ ଦେଲେ ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆପଣ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତୁ—ନ ହେଲେ—

ଧରନ୍ତୁ ଯଦି ନ ଯାଏ—

ପୋଲିସ ଡାକିବି—

ରମେନ ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି କହିଲେ ପୋଲିସ—ବିପଦକୁ ବରଣ କରିବାକୁ ଯିବେ—ଅଚ୍ଛା ଡାକନ୍ତୁ ।

ଏକ୍ଷେତ୍ରରେ ପୋଲିସ ଡାକିବାକୁ ଡାକ୍ତରଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା । ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସେ କହିଲେ ଅଚ୍ଛା ବସି ରହନ୍ତୁ—ଯେତେବେଳେ କିଛି ନ ପାଇବେ ବଳେ ବଳେ ବାବୁ ବାହାରି ଯିବେ ।

କିଛି ସମୟ ନୀରବରେ ଅତିବାହିତ କଲାପରେ ଡାକ୍ତରବାବୁ କହିଲେ ଚା ଖାଇବାରେ କିଛି ଆପତ୍ତି ଅଛି ?

ଆପତ୍ତି ଥିଲେ ଅଯାଚିତ ଭାବରେ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପୂର୍ବରୁ ଉଠାଇ ଥାଆନ୍ତି । ଭାଇ ଚା, ସରଞ୍ଜାମ ଗୁଡ଼ିକ କେଉଁଠି ଅଛି—ଆପଣ କହନ୍ତୁ—ମୁଁ କରି ନେଉଛି ।

ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ରମେନବାବୁ ଚା ତିଆରି କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଚଣ ଅଣିବା ଛଳରେ ଡାକ୍ତରବାବୁ ଅଲମିରା ଖୋଲି ବ୍ଲେଡ ଚକଚକ ଖଣ୍ଡେ ଦୁଇ ଅଙ୍ଗୁଠି ଭିତରେ ଲୁଚାଇ ରଖି ବାହାରି ଅସିଲେ । ରମେନବାବୁଙ୍କ ସତର୍କ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାହା ଏଡାଇ ଯାଇ ନଥିଲା ।

କିଛି ସମୟ ବସିବାପରେ ହଠାତ୍ ଉଠି ଯାଇ କହିଲେ କିଏ ଅସୁଛି ବୋଧହୁଏ ।

ରମେନବାବୁ ଟିକିଏ ଇତସ୍ତତ ହେଉଥିଲେ ଚା'କପରେ କିଛି ଖଣ୍ଡେ ଗୁଣ୍ଡ ଦେଇ ଡାକ୍ତର ପୁଣି ଫେରି ଅସିଲେ ।

ଚା ପିଇବାକୁ ଅରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ଦୁଇଜଣ ।

ରମେନବାବୁ କହିଲେ ଅପଣଙ୍କ ଡାକ୍ତରୀ ଉପାଧିଟି ଛାଡ଼ି ନେଇଛନ୍ତି ମେଡ଼ିକାଲ କାଉନସିଲ ।

ଡାକ୍ତରଙ୍କ ମୁହଁ ଶୁଖି ଅସିଲା—ତଥାପି ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କରି ସେ କହିଲେ ମିଥ୍ୟା । ଖବରଟି ଅପଣଙ୍କ ମନ ଗଢ଼ା ।

ହୁଁ ହୋଇପାରେ—ଏଥର ମିଟିଙ୍ଗ୍ ରେ ଏଇ proposal ଦେବି ମୁଁ । ହୋ ହୋ ହୋଇ ପୁଣି ହସି ଉଠିଲେ ଡାକ୍ତର ।

ଡାକ୍ତର ଜାଣି ପାରିଲେ ରମେନର ଦେହ ଅବଶ ହୋଇ ଅସୁଛି । ତେଣୁ ସେ କହିଲେ Stor ରୁମ୍ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଗୁପ୍ତ ଗଳାପଥ ଅଛି—ସେଇଟା ମଧ୍ୟ ଅପଣଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଅଣିବା ।

ଚାଲନ୍ତୁ—କହିଲେ ରମେନ—ମାତ୍ର ଦେଖାଗଲା ପାଦ ତାଙ୍କର ଟଳ ଟଳ ହେଉଛି ମାତାଲଙ୍କ ପରି ।

ଅନନ୍ଦରେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଶରୀର ପୁଲକିତ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

Store ରୁମ୍‌ରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ମାତ୍ରକେ ରମେନବାବୁ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ ଏବଂ ବାହାର ପଟୁ ଦରଜା ବନ୍ଦ କରି ଡାକ୍ତର ଫେରି ଅସିଲେ, ଦୁର୍ଦାନ୍ତ ଡିଟେକ୍‌ଟିଭ୍ ରମେନ ମିଶ୍ର ବନ୍ଦୀ-ଉସ କି

ଶୁଭ ଖବର—ବଟେଶ୍ୱରବାବୁ ଶୁଣିଲେ ଆଉ ସେ ଭୁଲି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଏଥର ମା ଝିଅ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରି ତାପରେ ଇନେସ୍ପେକ୍ଟରଙ୍କୁ ଶେଷ କରି ଦେବାକୁ ହେବ ।

ଅଲମିରା ଖୋଲି ହାତ କଡ଼ିଟି ବାହାର କରି ସେ ଷ୍ଟୋର ରୁମ୍ ଦରଜା ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ଡାକିଲେ ରମେନବାବୁ, ରମେନବାବୁ—କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଶବ୍ଦ ନାହିଁ—ପରେ ପରେ ଦରଜା ଖୋଲି ଦେଖିଲେ ରମେନବାବୁ ଅଜ୍ଞାନ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।

ହାତକଡ଼ି ପିନ୍ଧାଇ ଦେଇ ଦେଇ ଡାକ୍ତର କହିଲେ ଉଦ୍ଧାର କରି ଆସିଛି ବନ୍ଧୁ—ଏଥର କେହି ଜେଲ ଉଦ୍ଧାର ପନ୍ଥା ମଧ୍ୟ ପାଇବ ନାହିଁ । ପକେଟରେ ହାତ ପୂରାଇ ଦେଖିଲେ ପିସ୍ତଲ ନାହିଁ—କମେ ଦରଜା ବନ୍ଦ କରି ସେ ଫେରି ଆସିଲେ ।

* * *

ସକାଳ ଡାକରେ ଚିଠି ଖଣ୍ଡେ ପାଇ ରାଣୀ ଦେବୀ ବସି ଭାବୁଥିଲେ । ହଠାତ୍ ବୁଢ଼ା ଆସି କହିଲେ କଅଣ ମା ?

ଚିଠି ଆସିଛି ରମେନ ବାବୁଙ୍କଠାରୁ—

କଅଣ ପଢ଼ିଲୁ ।

ମୋଟା ମୋଟି କଥା ଟି ହେଉଛି ସେ ଶତ୍ରୁ କବଳରେ ବନ୍ଦୀ-ଭାଙ୍କର ସହକାରୀ ରତନ ପାଖକୁ ସେ ଚିଠି ଲେଖିଛନ୍ତି—ହୁଏତ ଯଦି ସେଇ ଚିଠିଟା ପହଞ୍ଚି ନଥାଏ ତେବେ ଅନ୍ତତଃ ଏ ଚିଠିଟା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ତା ବ୍ୟତୀତ ସେ ମୋତେ ସାବଧାନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ବୁଢ଼ା କହିଲେ ବେଶ୍ ଖୁବ୍ ସାବଧାନ କଥା । ହୁସିଆର ନଯାଉ ତେବେ ସନ୍ଦେହରେ ପଡ଼ିଯିବ ।

ରାଣୀ ତରବର ହୋଇ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ।

ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇ ସେ ବିଦାୟ ନେଇ ଶୈଳବାଳାଙ୍କ ପାଖକୁ ଫୋନ କଲା ମାତ୍ର ସେ ସେତେବେଳେ ବିଶେଶ୍ବର ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଗୋପନ ପରାମର୍ଶରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ । ଫଳତଃ କୁମାର ଅସି ଫୋନ ଧରିଲେ ।

କିଏ—

ମୁଁ ରାଣୀ—

ଓ ରାଣୀଦେବୀ—କଅଣ ଚାହାଁନ୍ତି—

ଆପଣଙ୍କୁ—ଅନ୍ତତଃ ଆପଣ ମୋ ପାଖକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅସି ଦେଖା କରନ୍ତୁ ।

ମୁଁ —ମା ଯଦି—

ତେବେ ଆପଣ ଅସି ପାରିବେ ନାହିଁ—

ଟିକେ ଭାବିନେଇ କୁମାର କହିଲେ—କ୍ଷମନ୍ତୁ ଅପଣଙ୍କ ସହିତ ନରକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯିବାକୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ପଛେଇବି ନାହିଁ ।

ହସି ଉଠିଲା ରାଣୀ—ତାପରେ କହିଲା ବର୍ତ୍ତମାନ ଅସୁଛନ୍ତି ! ଯାଉଛି—ଫୋନ ରିସିଭର ଛାଡ଼ିଦେଲେ କୁମାର ।

ଅନ୍ୟ ଘରେ ବସି ଶୈଳବାଳା କହିଲେ ବେଶ ସୁଯୋଗଟିଏ ପାଇଛି କୁମାର ।

ବିଶେଶ୍ବରବାବୁ କୌଣସି ମତାମତ ନଦେଇ କହିଲେ ଅପଣଙ୍କ ଝିଅଟି ନୀଳାକୁ ନେଇ ଅପଣ କଅଣ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ।

ସେକଥା ପରେ –

ପରେ ମାନେ କେତେବେଳେ—

ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠି ଅସିଲେ ବିଶେଶ୍ବର ।

ଢଣ୍ଡୀ ଅବସ୍ଥାରେ ନୀରଜା ଶୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି । ହଠାତ୍ ଦରଜା ଖୋଲା ଶବ୍ଦରେ ଉଠି ପଡ଼ନ୍ତି । ଘରେ ପ୍ରବେଶ କରି ବୁଢ଼ୀ କହିଲା ଡାକ୍ତରବାବୁ ଡକାଇଛନ୍ତି ?

ପ୍ରତିବାଦ ନିଷ୍ଫଳ ହେବା ଜାଣି ନୀରଜା ବୁଢ଼ୀକୁ ଅନୁସରଣ କଲା ।

ଦରଜା ପାଖରେ ଡାକ୍ତରବାବୁ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ— ସର୍ବାଙ୍ଗ କଳା ଓଭର କୋଟରେ ଆବୃତ । ଗୋଟିଏ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଦଉଡ଼ି ଓ ଅନ୍ୟ ହାତରେ ଟର୍ଚ୍ଚ । ନୀରଜାକୁ ତାଙ୍କର ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

ଏ ଘର ଛାଡ଼ି ଯେ ତାକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ନୂତନ ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ଏହା ସେ ଜାଣିପାରିଥିଲା । ତଥାପି ସେ ପଚାରିଲା ମୋତେ ପୁଣି କୁଆଡ଼େ ନେଇ ଯିବେ ?

ବଲେ ବୁଝି ପାରିବେ—ଉପରେ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା । ଚନ୍ଦ୍ରଅ ଭଳି ଖାଲି ରହିଛନ୍ତି । ଦୁଇଜଣ ଅନେକ ଦୂର ଯିବାପରେ ଡାକ୍ତର କହିଲେ କଷ୍ଟ ହେଉଥିବ ପ୍ରାୟ ।

ନା କଷ୍ଟ କଅଣ ? ରାସ୍ତାର ଉଭୟ ପାଖକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ନୀରଜା ଚମକି ପଡ଼ିଲା । କେତେବେ କଅଣ ବଣ ଭିତରେ ବାଘ ଭାଲୁଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ହେବ ସେ । ପୁଣି ଭାବିଲା ଏଠାରେ ଏମାନଙ୍କର ଆଡ଼ା ଅଛି ଏବଂ ସେଠାରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇପାରେ ସେ ।

ନିକଟରେ ଥିବା ଘର ପାଖକୁ ଯାଇ ଡାକ୍ତର ଗୁରୁ ଖୋଲି ନୀରଜାକୁ କହିଲେ ଏହି ଘରେ କିଛିଦିନ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯାଅ ମୁଁ ଅଟେଲିକାରି ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ଦେଉଛି ।

ଚଳଣିହର ଛିବାପରେ ନୀରଜା ସେହି ଘର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ଦରଜା ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ଡାକ୍ତର ସେହି

ବୃଦ୍ଧାଟି ସହଜ କଥା କହୁଥିଲେ, ହଠାତ୍ ତାର ମନେ ପଡ଼ିଲା ଅନ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିର କଥା—ବୋଧହୁଏ ବୃଦ୍ଧା ତାଙ୍କୁ ନେଇ ଅସିଛନ୍ତି । ରମେନ ଆଖିରେ ଧୂଳି ଦେବାର ଏ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ସକାଳ ଯାଇ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲା କିନ୍ତୁ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇନାହିଁ । ବୃଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଭଲକରି ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା ଆଜି । ବୟସ ପ୍ରାୟ ପଚାଶ ହେବ । ହିଂସ୍ର ଶ୍ୱାପଦ ପରି ମୁହଁ ଉପରେ ହିଂସାର ଜ୍ୱାଳା—ଆଖିରେ ସର୍ପର ଦୃଷ୍ଟି ।

ଅଚ୍ଛା ତୁମର କାମ କଅଣ ସବୁଦିନେ ଏହିପରି ।

ହଁ ଯେତେ ପାଗଳ ସବୁ ଆଣି ମୋର ଉପରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେବ । ଡାକ୍ତରର ଏସବୁ କାମ ମୋତେ ପସନ୍ଦ ହେଉନି ।

ଏଇ ଧର ତୋ କଥା—ଯଦି ଭଲରେ କଥା ଶୁଣିଲୁ କିମ୍ବା ମାନି ନେଲୁ ତେବେ ତୋ ସହିତ ଖରାପ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଯିବ କାହିଁକି ?

ଅଚ୍ଛା ତୁମେ କହି ପାରବ ମୋତେ ଏଠାକୁ ଅଣା ଯାଇଛି କାହିଁକି ?

ବୃଦ୍ଧା ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା ତା ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ।

ତେବେ ଶୁଣିଛି ତୋ ମୁଣ୍ଡ କଅଣ ଠିକନାହିଁ—ମଝିରେ ମଝିରେ ପାଗଳାମି କରିବାର ଲକ୍ଷଣ ଦେଖାଯାଏ ।

ମୋର ପାଗଳାମି—ବୋଧହୁଏ ଡାକ୍ତରର ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହୋଇଛି ।

ଅଚ୍ଛା ସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟିକୁ କପୃଥ୍ୱୀ କହ କାହିଁକି ?

ବୃଦ୍ଧାର ଆଖିରୁ ନିଆଁ ବାହାରିବା ପରି ଜଣାଗଲା—ସେ କହିଲା ମୁଁ ଯାହାକହିଲି ସେଥିରେ ତୋର କଅଣ ଅଛି ?

ନା—ଖାଲି ଗୋଟାଏ ଖିଆଲରେ ପଚାରୁଥିଲି ନା ?

ତୁ ଏସବୁ ଜାଣିଲୁ କିପରି ?

ଚେଷ୍ଟାକଲେ ସବୁ ଜଣା ପଡ଼େ ।

ଅଚ୍ଛା କାଲି କିଏ ଅସିଥିଲା—

ନିଶ୍ଚୟ କହିବ—ରମେନବାବୁ ଡ଼ିଟେକଟିଭ—

ଭୁଲ—ଭୁଲ—ଲୋକଟା ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କଠାରୁ ଟଙ୍କା ପାଇବାର ଥିଲା ।

ସତେ ନା ? ଅଚ୍ଛା ଆମକୁ କେତେଦିନ ଏଠାରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସେଇ କଥା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଭାବୁଛି—ଡାକ୍ତର ଅଜି ଅସୁ ।

ଡାକ୍ତର ଅଜ ଅସିବେ—

ନିଶ୍ଚୟ ଅସିବ ।

ଠିକ ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଡାକ୍ତର । ବୁଢାକୁ ଇସାରା ଦେଇ ଡାକିଲେ ।

ଏଥର ଏମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଚାଲ ।

ହଁ ମୁଁ ସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟାକୁ ନେଉଛି—ତୁମେ ଏ ଝିଅଟାକୁ ନିଅ ।

ଡାକ୍ତର ନୀରଜାକୁ ନେଇ ଚାଲିଗଲେ । ବାଟରେ ଡାକ୍ତର କହିଲେ ଖୁବ୍ କଷ୍ଟ ପାଇଲି ନୀରଦେବୀ । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ଅପଣଙ୍କ ବନ୍ଧୁଟି ଦାୟୀ ।

ନୀରଜା ଜାଣିଲା ବନ୍ଧୁ ଅଉ କେହି ନୁହେଁ—ରମେନବାବୁ । ଡାକ୍ତର ଦନ୍ତେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ପକେଟରୁ ପିସ୍ତଲ ବାହାର କରି ଦେଖାଇ କହିଲେ ଏଇ ଦେଖୁଛ—

ନୀରଜା ଭୟରେ କଳାକାଠ ପାଲଟି ଯାଇଛି ।

ନା—ମୁଁ ହତ୍ୟାକାରୀ ନାହିଁ—ତାହା ମୋର ପ୍ରିନ୍‌ସିପଲର ବାହାର—ଶତ୍ରୁଙ୍କ କଅଣ ହତ୍ୟା କରିବ—କିନ୍ତୁ ନାରୀଦେବୀ, ଡାକ୍ତର ସହିତ ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାକୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ଜନ୍ମ ହୋଇନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିରୋଧ କରି ତୁମର ବିଚକ୍ଷଣ ବନ୍ଧୁ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଛନ୍ତି—ତୁମ ମାନଙ୍କର ବିଚାର ପରେ ତାଙ୍କର ବିଚାର ହେବ । ଏପରି ଚରମ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବ ଯାହା ଜୀବନରେ କେବେ କଳ୍ପନା କରି ହେଉ ନାହିଁ ।

* * *

ରାସ୍ତା ଉପରେ ଖଣ୍ଡେ ଲାଲରଙ୍ଗର କାର ଛୁଟି ଆସୁଥିଲା । ଆରୋହୀ ଜଣେ ଯୁବକ ଓ ଯୁବତୀ । ଯୁବତୀ ରାଣୀ କହିଲା କୁମାର ଅନ୍ଧୁର ଭୁଇପାଇଲ ପଥ ଯିବାକୁ ହେବ—ବନ୍ଦରର ପଥ କାନା, ସ୍ପିଡ୍ ବଢ଼ାଇବାକୁ ମୁଁ ଭୟ କରୁଛି—ଠିକ୍ ଅଛି; ଆମେ ଏହି ସ୍ପିଡ଼୍‌ରେ ଗଲେ ଅଢ଼ ଦଶମିନିଟ ଭିତରେ ପହଞ୍ଚିଯିବା ।

ଠିକ ପଛ ପଟରୁ ଖଣ୍ଡେ ନୀଳ ରଙ୍ଗର କାର ତାଙ୍କୁ ପାସ୍ କରିଗଲା । ରାଣୀ ଆରୋହୀକୁ ଦେଖି ନେଇ କହିଲା ଏଇ ଦେଖ କୁମାର ବିଶେଶ୍ୱର ବାବୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଡାକ୍ତରବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ।

ହଉପାଉ, ସେ ରାସକେଲଟାକୁ ଦେଖିଲେ ମୋର ହାଡ଼ ଜଳେ । ମା'କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ସେ ନଷ୍ଟ କରି ସାରିଲାଣି ।

ବିଶେଶ୍ୱରଙ୍କ କାର ଖଣ୍ଡିକ ସେଇ ବନ୍ଦର ପଥରେ ଉଲ୍‌କା ବେଗରେ ଛୁଟି ଚାଲିଥିଲା । ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କ ଗେଟ ସାମନାରେ ବ୍ରେକ କଷି ସେ ଭିତରକୁ ଗଲେ ।

ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଡାକ୍ତର କହିଲେ ଆରେ ଆପଣ—ଆସନ୍ତୁ—ଆସନ୍ତୁ—କଣ ଖୁବ ଖବର ଅଛି—

କଅଣ ଶବରଟା ଶୁଣେ—

ଦୁର୍ଦ୍ଧାନ୍ତ ଶତ୍ରୁ ବନ୍ଦୀ—

ମାନେ ରମେନ—

ହଁ ଲୁଟିବାକୁ ଆଉ ବାକୀ ଅଛୁ ବନ୍ଧୁ ।

ଅସ୍ଥ ତୁମକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ । ଯାହା ଅଦ୍ୟାପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଡ଼ ବଡ଼ ଦସ୍ୟୁ କରିପାରି ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ତାକୁ ବନ୍ଦୀ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଛ । ଏତ କମ ବଡ଼ ବାହାଦୁରୀ ନୁହେଁ ବନ୍ଧୁ । ଦୁଇ ଜଣ ଆନନ୍ଦରେ ଗଦ ଗଦ ହୋଇ କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ । ତାପରେ ବିଶେଶ୍ୱର ବାବୁ କହିଲେ ଶୁଭସ୍ୟ ଶୀଘ୍ରଂ—ପ୍ରଥମେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଦୁଇଟାଙ୍କ କାମ ଶେଷ କରନିଅ—ତାପରେ ଇନ୍ସପେକ୍ଟରଟାର ପାଳି—ସେତ ଆଉ ପୋଲିସ ଲୋକ ନୁହେଁଯେ ତାପାଇଁ ସାରା ସହର ଶାନତଲାସ ହେବ । ଶୀକାର ଖସାଇ ନେଇ ପାରିଲେ ନିଜର ବିଫଳତା ପାଇଁ ସେ ନିଜେ ଅନୁତପ୍ତ ହେବ ଏବଂ ଆମେ ଆମ କାମ କରି ନେବା ।

ବନ୍ଦୀ ଘରର ଦୃଶ୍ୟ—ଭିତରେ ନୀର ଦେବୀ ବନ୍ଧନ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଥିଲେ । ଘର ଖୋଲି ପ୍ରବେଶ କଲେ ଡ଼ାକ୍ତର ଓ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ବିଶେଶ୍ୱର ବାବୁ ।

ବିଶେଶ୍ୱର କହିଲେ ଶୀଘ୍ର ସରମା ଦେବୀଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଅଣା ଯାଉ ।

ନୀର ଦେବୀ ଆପଣ ପଛର୍ଣ୍ଣ୍ୟୁଚ କମ୍ପାନୀର ଅଂଶୀଦାର ବୋଲି ଯେଉଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛନ୍ତି ତାହା ଆଜି ଶେଷ କରି ଦେବାକୁ ହେବ ।

ତାଇଁ ମୁଁ ତ ସେପରି ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁ ନାହିଁ ।

ନା, ନା ପ୍ରଥମେ ସରମାକୁ ଶେଷ କରିଦାଅ ବଜ୍ର ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲେ ପଛି ଅଥିବା ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ । କୁମାର ଏବଂ ଗୁଣୀ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ କରି କହିଲେ ଅଙ୍କା କେତେବେଳେ ଆସିଲୁ ?

ମୁଁ ତୁମ ପଛେ ପଛେ ଅଛି ସବୁବେଳେ ।

ସରମା ଦେବୀ ଅସି ଠିଆହେଲେ । ବୃଦ୍ଧ ରାୟ ସାହେବ କହିଲେ ଏହାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିପାରୁଛ ସରମା—

ନା ?

ଏ ତୁମର ଝିଅ ନୀରଜା—

ମୋ ଝିଅ—ମା ଆଜ ଝିଅ କୋଳା କୋଳି ହେବାକୁ ଯିବାବେଳେ ବୃଦ୍ଧ ରାୟସାହେବ ପୁଣି ଗର୍ଜନ କରି ଉଠିଲେ ନା ତା ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ !

ଅବଶ୍ୟ ଏଇ ସର୍ତ୍ତରେ ରାଜିହୁଅ, ତେବେ ତୁମ ଝିଅକୁ ଚିରଦିନ ଲାଗି ପାଇପାରିବ ଏବଂ ମୋଟା ଟଙ୍କା ପାଇପାରିବ ।

କି ସର୍ତ୍ତଟା ଶୁଣେ ।

ଏଇ ଧର କାଗଜଟା—ଦସ୍ତଖତ କରଦିଅ । ପଟ୍ଟନାୟକ ଜମିଦାରୀର ଭାବି ଉତ୍ତରାଧିକାରିଣୀ ଏକମାତ୍ର ରାଣୀ । ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ତାର ସ୍ୱତ୍ୱାଧିକାରଣୀ ଥିଲ, ମାତ୍ର ତୁମ ସ୍ୱାମୀ ମରିଯିବା ପରେ ତୁମେ ସେଠାରେ କେହିନୁହଁ !

ନୀରଜା ଅଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲା ତେବେ ଶୈଳବାଳା କିଏ ?

ସେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଅଜ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ପାଇପାରିବ ;

ଶୀଘ୍ର ଦସ୍ତଖତ କର ସରମା—

ନା ମୁଁ କରିବି ନାହିଁ—

ତେବେ ମୃତ୍ୟୁପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛ ?

ହଁ —ନିର୍ଭୟରେ—

ବୃଦ୍ଧ ରାୟବାହାଦୁର ପିସ୍ତଲ ବାହାର କରି ସଜାଡ଼ି ଧରିଲେ ।

ରାଣୀ ତାଙ୍କ ହ ତରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ କହିଲା ନା ଅଜା ଥାଉ । ନା ରାଣୀ ତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ—ଏହି ସରମାଦେବୀ ଲାଗି ସବୁ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ।

ମୁଁ ତୋର ମାର ଶେଷ ଶଯ୍ୟାରେ ବସି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛି କଅଣ ଜାଣୁ ? ସରମାଦେବୀ ଓ ତାର ପୁତ୍ର କନ୍ୟା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବି—

ଭାଗ୍ୟକୁ ଏତେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା—ସେଦିନ ସରମାର ଜାବଜୀବନ ଜେଲ୍ ନ ହୋଇ ଯଦି ଫାସୀ ହୋଇ ଯାଇ ଥାଆନ୍ତା—ଜାଣ ସରମା ସେଦିନ ତୁମେ ବାହାରକୁ ବୁଲି ଗଲ-ବେଳେ ଦାସୀକୁ ମୁଁ ହତ୍ୟା କରିଥିଲି । ଏବଂ ବିଷର ଶିଶିନେଇ ତୁମ ବାକ୍ସରେ ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲି । ପୋଲିସ ଅଖିରେ ତୁମେ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଜେଲ ଭୋଗିଲ ।

ରାଣୀ ବୁଢ଼ାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାକୁ ଦେ । ତୁ ଜାଣି ନାହୁଁ ମୁଁ ତୋର ମା ମରିଯିବା ପରେ କେତେ କଷ୍ଟରେ ଚଳାଇ ଅଣିଛି—ମୋ କଥାରୁ ଅଜି ତୁ ଅବାଧ ହେବୁ ।

ପଟ୍ଟନାୟକ ପୁଣି ଗର୍ଜନ କରି ଉଠିଲେ ଦସ୍ତଖତ କରୁଛ ନା କଅଣ ?

ନା—

ତେବେ ନୀରଜାର ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରଥମେ ଦେଖିନିଅ । ପିସ୍ତଲ ଟିପିବା ବେଳକୁ ପଛରୁ ବଜ୍ର ଗମ୍ଭୀର ଶବ୍ଦରେ କିଏ କହିଲା ତା ପୂର୍ବରୁ ବୃଦ୍ଧ ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ ମୃତ୍ୟୁ ଦେଖିନିଅ ସରମାଦେବୀ ।

ଅଖି ଅଗରେ ଭୀଷଣ କାଳସର୍ପକୁ ଦେଖି ମଣିଷ ଯେପରି ଚମକି ପଡ଼େ ଘର ଭିତରେ ଥିବା ସମସ୍ତେ ଏକାବେଳକେ ଚମକି ଉଠିଲେ ।

ଡାକ୍ତର, ହଟଗଣ୍ଡିରବାବୁ, ରାଣୀ, ଶୈଳବାଳା ଓ ବୃଦ୍ଧ ହରମୋହନଙ୍କ ଅଖି ଅଗରେ ଯମଦେବତା ଉଭା ହୋଇଛନ୍ତି ।

ରମେନ, ଇନସପେକ୍ଟର୍ ସୁବାହୁସିଂହ ସହିତ ଅଠଜଣ ରାଇଫଲ ଧାରି କନଷ୍ଟେବଲ ।

ସାଗୁସାହେବଙ୍କ ହାତରୁ ପିସ୍ତଲଟି ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ରମେନ ଗର୍ଜନ କରି ଉଠିଲା ଅରେଷ୍ଟ କରନ୍ତୁ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ।

ବିଶେଶ୍ବର ଶେଷ ଚେଷ୍ଟା କରି ବିଫଳ ହେଲେ । ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କ ମୁହଁରୁ କଥା ବାହାରୁ ନଥିଲା ।

ରମେନ କହିଲେ ଶୈଳବାଳା ତୁମେ ଚକ୍ରାନ୍ତ ଭିତରେ ଛପିରହି ନିଖୁଣଭାବରେ ଅଭିନୟ କରି ଚାଲିଛ । କିନ୍ତୁ ନ ଜାଣିଲା ପରି ଭଙ୍ଗୀକରି ବହୁଦିନ କଟାଇ ଦେଲ, କିନ୍ତୁ ମୋ ଆଖିରେ ଧୂଳି ଦେବା ଏତେ ସହଜନୁହେଁ ।

ରାଣୀ ତୁମକୁ ମୁଁ କିପରି ସନ୍ଦେହ କଲି ଜାଣ ? ତୁମେ ନୀରଜାକୁ କହିଲ ବୁଢ଼ାଟା ସବୁବେଳେ ସୀତାର୍ ବଜାଇ ବିରକ୍ତ କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ବୁଢ଼ାର ମୁହଁ ଉପରେ ତୁମେତ କେବେହେଲେ କହିନାହଁ । ତାପରେ ତୁମେ ନୀରଜାକୁ ତାର ହାତର ପୋଡ଼ା ଅଂଶଟିକୁ ଭଲ କରି ନେବାକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥିଲ ।

ଦ୍ବିତୀୟରେ ତୁମେ ତାକୁ ବୁଢ଼ିଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ପ୍ଲାନ କରିଛ । ସେଦିନ ରାତିରେ ଡାକ୍ତରବାବୁ ନୀରଜା ରୁମରେ ପଶି ବିଷାକ୍ତ ଛୁଞ୍ଚି ସାହାଯ୍ୟରେ ଦେହକୁ ବିଷାକ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ହୁଏତ ସେ ଅଘାତ ପାଇ ହଲିଯାଇଛନ୍ତି ଯାହା ଫଳରେ ନୀରଜାର କପାଳରେ ଦୁଇତିନଟା ଛୁଞ୍ଚିର ଦାଗ ଦେଖି ମୋର ଅନୁମାନ ସ୍ପଷ୍ଟହେଲା । ପରେ ପରେ ଡାକ୍ତରବାବୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି—ତୁମେ ଜାଣିଶୁଣି ତାର ଚିକିତ୍ସାକୁ ଉପେକ୍ଷା କରିଥିଲ

ବୃନ୍ଦଙ୍କ ସହିତ ପରାମର୍ଶକରି ତୁମେ ପୋଲିସକୁ ଫୋନ କରିଛ । କିନ୍ତୁ ଅଧିକ ଦୂର ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ପାରି ନଥିଲେ କେବଳ ମୋରି ଭୟରେ । ତୁମେ ଜାଣିଥିଲ ମୁଁ ମୀରଜାଙ୍କୁ ଭଲପାଇ ବସିଛି ଏବଂ ବୋକା ପ୍ରେମିକଙ୍କ ପରି ତା ପଛେ ପଛେ ଧାଇଁ ବୁଲୁଛି ।

ସିଗାରେଟ କେଶ ସୁବାହୁ ବାବୁଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇ ମୁଁ ତାହା ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଆବିଷ୍କାର କଲି ଏବଂ ଦେଖିଲି ଡାକ୍ତର ବହୁଦିନରୁ ସେହି ସିଗାରେଟ ସହିତ ପରିଚିତ । ଏପରିକି ସେ କେଉଁ ଦୋକାନରୁ ତାହା କିଣନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରି ନେଇଛି । ଡାକ୍ତରବାବୁ ମଧ୍ୟ ଆଡଭୋକେଟ ମିଃ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଛନ୍ତି—ଭାବିଥିଲେ ସେଇଏକା ଖୁବ ଚାଲାକ କିନ୍ତୁ ଗୁଳିଟି ତାହାଙ୍କୁ ପାଇ ମୁଁ ବନ୍ଦୀ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବହୃତ ପିସ୍ତଲ ଏବଂ ଗୁଳିସହିତ ପରୀକ୍ଷା କରି ନିଶ୍ଚିତ ହେଲି । ଅଧିକନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରମାଣ । ପାଚେରୀ ଉପରୁ ଡେଇଁଲାବେଳେ ନରମ ମାଟିଉପରେ ଯୋତାର ଦାଗ ରହି ଯାଇଥିଲା । ସେ ଭାବୁଥିବେ ସେ ଭଳି ଅରମା ଅପରିଷ୍କୃତ ସ୍ଥାନକୁ କିଏ ଯାଇ ପରୀକ୍ଷା କରିବ । ମାତ୍ର ମୁଁ ସନ୍ଦେହ କଲି ଆତତାୟୀଟି ଅଶରୀରୀ ନୁହେଁ—ନିଶ୍ଚୟ ସେ କେଉଁ ପଥଦେଇ ଆସିଥିବ । ସେଇ ଯୋତା ଚିହ୍ନର ଫଟୋ ଆଣି ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଯୋତା ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଖିଲି ମିଳି ଯାଉଛି ।

ଆଡଭୋକେଟ ମିଃପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ହତ୍ୟା ପରେ ୨ ମୀରଜା ଦେବୀଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ଉପଦେଶ ଦେଲି କାରଣ ପୋଲିସର ଦୃଷ୍ଟି ତାଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିବ । ସେ ହେବେ ବନ୍ଦୀ । ତନ୍ଦ୍ରାନ୍ତ କାରୀର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରେ ସିଦ୍ଧ ହେଲେବି ମୋର ଅନୁସନ୍ଧାନ ପ୍ରଣାଳୀରେ ଫୁଲଷ୍ଟପ ପଡ଼ିଯିବ ।

ବିଷ ମିଶ୍ରିତ ଚକୋଲେଟ୍ ରଖି ମୋ ନାମରେ ପାର୍ ହୋଇଛ । ଏଥିରୁ ତୁମ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଉପରେ ମୋର ସନ୍ଦେହ ହେଲା ।

"ଅଗ୍ଣ ସୁମନ୍ତ ବାବୁଙ୍କର କପର ଓ କେଉଁଠି ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା— ପଚାରିଲେ ମିଃ ସିଂହ । ସୁମନ୍ତ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଲେ ତୁମ ସହିତ ନୂତନ ଅତିଥି ଡାକ୍ତର ଏବଂ ବିଶେଶ୍ୱର ମିଳି ଗଲେଣି ଏବଂ ସେମାନେ ତାର ପୂର୍ବର ପରିଚିତ ସେତେବେଳେ ସେ ମରିଯାଇ ତା ବଦଳରେ ଜନ୍ମ ହେଲା ରମେନ । ମୁଁ ସୁମନ୍ତ ଅଭି ମଧ୍ୟ ଶୈଳବାଲାଙ୍କର ଗୃହର ।

ଅଥଚ ସେଇ ଗୃହରର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଛି ବୋଲି ଶୁଣିଲି ମୁଁ ।

ସେଧିର ମିଛ କହିବାକୁ ପଡିଲା—

ରାଣୀ ଦେବୀ ମୀରଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଇଲେ ମଧ୍ୟ ଶୈଳବାଲାଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ପଡି ଷଡଯନ୍ତ୍ରରେ ଭାଗ ନେଇ ଅଛିନ୍ତି । ବୃଦ୍ଧ ହରମୋହନବାବୁ ଖୁବ୍ ଚତୁର, ତେଣୁ ସେ ନିଜକୁ ଧରା ପକାଇ ନାହାନ୍ତି । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଏହି ପ୍ରକାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଜାଣିଶୁଣି ବନ୍ଦୀ ହେଲି ଡାକ୍ତର ପାଖରେ । ସେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଖଟାଇ ମୋତେ ବିନାଶ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି । ଗୃହ ସହିତ ବିଷ ମିଶାଇ ଥିଲେ ମାତ୍ର ମୁଁ ତାହା ତାଙ୍କ ଅଲକ୍ଷରେ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଥିଲି । ସବୁ ଗୁଣ୍ଡଙ୍କର ଗୋପନ ପରାମର୍ଶ ଶୁଣିବାପାଇଁ ମୁଁ

ଧରା ଦେଇଥିଲି । ନିଜର ବନ୍ଧୀ ଅବସ୍ଥା ରାଣୀଙ୍କୁ ଜେଣାଇଲି । କାରଣ ମୁଁ ଭାବିଲି ଚକ୍ରାନ୍ତରୁ ଦୂରରେ ଥିଲେ ରାଣୀ କେବେହେଲେ ଆସିବେ ନାହିଁ—

ଅଗ୍ନି ରାଣୀ ଦେବୀ—ଆପଣ କପର ଜାଣିଲେ ମୁଁ ଠିକ୍ ଏହି ସ୍ଥାନରେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଛି ?

ରାଣୀ ନୀରବ—

ରମେନ ପୁଣି କହିଲେ ବନ୍ଦୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ କେତେକ ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ପିସ୍ତଲ ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲି ସେଠାରେ, ନ ହେଲେ ସୁମନ୍ତ ରାୟଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବାକୁ ଏପରି କୌଣସି ଦସ୍ୟୁ ଜନ୍ମ ହୋଇନାହିଁ ।

ସମସ୍ତେ ନୀରବ ଥିଲେ—ଡାକ୍ତରଙ୍କ ମୁହଁ ଫିକା ପଡ଼ି ଯାଇଛି । ହରମୋହନବାବୁ ଓ କମଳେଶ୍ୱରଙ୍କ ମୁହଁ ଉପରେ ନୈରାଶ୍ୟର ଚିହ୍ନ "ଇସ କି ଭୟଙ୍କର ଏଇ ରାଣୀ"—କହିଲେ କୁମାର ଖାଲି ଭୟଙ୍କର ନୁହେଁ **poisonous** ମଧ୍ୟ । ଶୈଳବାଳା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ।

ଅଭିନେତା ହରମୋହନବାବୁଙ୍କର ଜଣେ ପରିଚିତ ଏବଂ ଗୋପନ କାର୍ଯ୍ୟର ସାଥିଣୀ ଥିଲେ ସେ ଏଣୁ ତାଙ୍କ ଅନୁରୋଧରେ ସେ ନିଜକୁ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ସଜାଇ ସବୁ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ଚଳାଇ ନେଇ ଆସୁଥିଲେ । ଉତ୍ତର ଦେଲେ ସୁମନ୍ତ ।

ମୋଟ ଉପରେ ରାୟ ସାହେବ ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି ଏସବୁ ଚକ୍ରାନ୍ତ ଘଟିଯାଇଛି । କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ପଟ୍ଟନାୟକ ବୃଦ୍ଧ ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଝିଅ ସୁନନ୍ଦାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ସୁନନ୍ଦା ଅନ୍ତଃସତ୍ତ୍ୱା ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନିଜ ବଂଶର ମାନ ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା ପାଇ ବାପାଙ୍କ ଅନୁରୋଧ ଏଡ଼ି ନ ପାରି ସେ ବିବାହ କରେ ସରମା ଦେବୀଙ୍କୁ । ରାଣୀ ସେହି ସୁନନ୍ଦାଙ୍କର କନ୍ୟା ଏବଂ ହରମୋହନ

ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ନାତୁଣୀ । ଭୁବନେଶ୍ୱର [illegible] [illegible] ପରେ ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ କଲେକ୍ଟର ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅଧିକାର କରି ସୁଶୀଳ୍କୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରିଣୀ ରୂପେ ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ସେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିଫଳ ହୋଇଗଲା ଏତେ ବର୍ଷ ପରେ ।

ରମେନ ଓରଫ୍ ସୁମନ୍ତବାବୁ ଆଉ ସମୟ ନଷ୍ଟ ନ କରି ବୃଦ୍ଧ ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ, ଡାକ୍ତର ଓ ଲକ୍ଷ୍ମେଶ୍ୱର ମହାପାତ୍ର ପ୍ରଭୃତିଙ୍କୁ ଅରେଷ୍ଟ କରି ହାଜତକୁ ପଠାଇ ଦେବାକୁ ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ସୁବାହୁସିଂହଙ୍କୁ କହିଲେ ।

ସରମା ଦେବୀ ଓ ନୀରଜା ହସି ହସି ସୁମନ୍ତବାବୁଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ ।

ସୁମନ୍ତବାବୁଙ୍କ ମନରେ ଆଜି ଆନନ୍ଦ, କାରଣ ସେ ଏତେ ଦିନର ଗୋଇନ୍ଦା ଏତେ ବଡ଼ ଚକ୍ରାନ୍ତକୁ ବ୍ୟର୍ଥ କରି ପାରିଛନ୍ତି ।